

МАЙК ЛЮСЪН

ОТМЪЩЕНИЕТО
НА
КОНГРЕСМЕНА

ОБСИДИАН

МАЙК ЛОСЪН ОТМЪЩЕНИЕТО НА КОНГРЕСМЕНА

Превод: Боян Дамянов

chitanka.info

Авторът на „Вътрешният кръг“, „Вторият периметър“ „Двойни игри“ и „Вътрешно разследване“.

Джо Демарко, син на известен италиански мафиот, от години е „момче за всичко“ на конгресмен Джон Махоуни. Решаването на проблемите на влиятелния политик често изисква нетрадиционни средства и Демарко не се колебае да се движи по ръба на закона, макар да е дипломиран юрист. Но този път и той, и шефът му са искрено възмутени, а правото е на тяхна страна.

Безскрупулен предприемач иска да изгони Елинор Добс от жилището ѝ, за да събори старата сграда и да построи нов луксозен комплекс. Възрастната дама обаче отказва да се изнесе и се обръща за помощ към конгресмена. Очарован от борбения ѝ дух, Махоуни нарежда на Демарко да реши казуса. Привидно лесната задача се оказва пълна с подводни камъни. Предприемачът е нагъл и груб, а Елинор Добс става жертва на умишлено предизвикан инцидент. Махоуни се чувства лично засегнат и иска отмъщение. Но сред инвеститорите на проекта има много опасни хора. Ако техните интереси бъдат застрашени, нещата могат да излязат извън контрол.

Големи пари, голяма политика, големи престъпления...

И идеалното отмъщение, сервирано студено.

*На Дан Кейн (1942–2015) Адвокат. Морски офицер.
Добър съпруг. Добър баща. Добър приятел. Липсваш на
всички ни.*

ПРОЛОГ

Трудно е да се каже какво би излязло от Рей и Рой Макнълти, ако не бяха отгледани от двойка пропаднали алкохолици и побойници.

А може би нищо не би се случило, ако Шон Калахан просто си бе замълчал и си бе дал вид, че изпитва към Джон Махоуни уважението, което Махоуни смяташе, че заслужава.

Но когато братята Макнълти се опитаха да убият Елинор Добс и сцепиха главата на Джо Демарко... е, тогава вече нещата излязоха извън контрол.

1

Беше задушно и почти 38 градуса на открито, когато Джон Махоуни срещна Елинор Добс, но той се чувстваше блажено отпуснат — толкова блажено и толкова отпуснат, колкото изобщо е по силите на един мъж.

На път към офиса на избирателния си окръг на Бойлстън стрийт той се бе отбил за масаж в едно студио, което посещаваше от време на време, когато се намирал в Бостън. Масажистките бяха все дребни виетнамки и му напомняха на момичетата в Сайгон, с които така добре се бе забавлявал като морски пехотинец — седемнайсетгодишен хлапак, изпратен да се бие в една война, която не разбираше. Днес му се падна една симпатична масажистка на име Ким, с гарвановочерна коса, блеснали очи и гърди като сочни ябълки. Започна откъм гърба, мачкайки и блъскайки с юмруци по схванатите му мускули, накара го да стене от болка и удоволствие, а накрая докосна ухото му с меките си устни и му прошепна да се обърне по гръб.

От там Махоуни отиде да обядва в „Л’Еспалие“ — също на Бойлстън стрийт, в Блек Бей. „Л’Еспалие“ беше един от най-скъпите — ако не и най-скъпият — френски ресторанти в Бостън. Той седна в Кристалния салон, където три от стените бяха покрити с бутилки вино върху авангардни стелажи от полирана стомана и стъкло. Масите бяха с ленени покривки по-бели от сняг — далеч по-бели от душата на Махоуни.

За начало той поръча емблемата на „Л’Еспалие“ — супа от прясно уловени омари от щата Мейн с чеснов флан, след това печено пиле с гарнитура от пикантни каноли, накиснати в ром стафиди и кедрови ядки. Но преди да се отдаде на кулинарни изживявания, Махоуни изпи чаша „А. Х. Хирш Резерва“ — един от най-скъпите бърбъни, които можеха да се намерят в Съединените щати. С обяда пресуши бутилка шардоне, която вероятно струваше стотина долара. Разбира се, това бяха само догадки, защото в този ресторант Махоуни не плащаше и цент. Собственикът на „Л’Еспалие“ го хранеше гратис,

защото той не беше кой да е — старши конгресмен от Бостън, бивш председател на Камарата на представителите, а понастоящем лидер на малцинството. Махоуни със сигурност беше най-високопоставеният демократ на Капитолийския хълм и като такъв — чувствителен към нуждите на своите приятели в ресторантьорския бизнес.

В три следобед, с час закъснение, той най-после стигна до офиса. Фоайето беше претъпкано с хора, може би двайсетина души, обикновени граждани, избиратели. Зад отрупано с книжа бюро седеше набита жена с рошава посивяла коса и видими мустаци. Казваше се Маги Долан и работеше за Махоуни от много години — въртеше офиса, участваше активно в кампаниите му за преизбиране и надзираше работата на трима-четирима сезонни стажанти. Когато Махоуни влезе, Маги го изгледа свирепо; беше бясна, че е закъснял и я е оставил да се разправя с хленчещите посетители.

Сред множеството се открояваше един гигант — мъж с гладко бръсната глава, приличащ на играч на американски футбол. Беше облечен с тъмносиньо сако, сив памучен панталон, синя риза и синьо-зелена вратовръзка на ластик. Охраната. Не беше въоръжен, освен със спрей за самозащита, но беше толкова грамаден, че само въоръжен с базука би му излязъл насреща. Работата му беше да следи дали някой от избирателите на Махоуни не би изразил твърде енергично неодобрението си за начина, по който конгресменът защитаваше правата им.

— Здравейте, здравейте, как я карате? — обърна се Махоуни към гражданството. — Съжалявам, че закъснях. Трябваше да разговарям с президента, има някакви проблеми в Иран. Ще ви приема след минута, нямам търпение да ви изслушам.

На ръст Махоуни беше метър и осемдесет, с широки рамене, голям задник и корем. Косата му беше снежнобяла — започнал беше да побелява още от четирийсетгодишен; имаше яносини очи и ведро лице. Хората, които го бяха чакали цял час, веднага му простиха, като разбраха, че е помагал на президента по проблеми на националната сигурност. Ако знаеха, че вместо това е бил на масаж с щастлив край, едва ли щяха да бъдат толкова снизходителни.

Махоуни отвори вратата на кабинета си и влезе вътре, като преди това мина покрай помещението на стажантите — две момчета и две момичета по на двайсетина години, всичките студенти в Харвард. Той

не се съмняваше, че всеки един от тях има айкю извън скалите за измерване, но нямаше представа какво точно вършат. Маги Долан беше тази, която им спускаше задачите.

Той надникна в стаята им и каза:

— Здравейте, как я карате?

Стажантите скочиха на крака и застанаха мирно, сякаш Махоуни беше адмирал на флота.

— Господин конгресмен! — извикаха в хор и четиримата.

— Благодаря ви, че сте тук — усмихна се благо той. — Работете все така усърдно!

Каквото и да правите всъщност.

Махоуни влезе в кабинета, свали сакото и го провеси на виенската закачалка, разхлаби вратовръзката си, запретна ръкави и седна зад голямото махагоново бюро. Както всичко останало в тази стая, бюрото му беше старо, очукано и покрито с драскотини. Той съзнателно не държеше нищо ново и лъскаво в офиса си; не искаше гражданите да останат с впечатлението, че пилее изкараните им с труд долари.

На стената зад бюрото висяха негови снимки с най-различни знаменитости: президенти, кинозвезди, спортисти с екипи на различни отбори. На една от снимките беше застанал върху Великата китайска стена заедно със съпругата си Мери Пат и трите им дъщери. Те изглеждаха великолепно; всички жени в семейство Махоуни бяха много красиви и невероятно фотогенични. Само Махоуни беше блед, а усмивката му някак крива. Предишната вечер се беше натъпкал с местни деликатеси, готвени пред очите му от китайски готвачи, и изпил около 7 литра бира „Циндао“. Когато на другата сутрин слънцето го напече, той се прегъна одве и избълва обратно всичко. Оттогава живееше със съзнанието, че е може би най-високопоставеният американски политик, повръщал някога върху Великата китайска стена.

Махоуни вдигна телефона и натисна бутона, за да говори с Маги.

— Първият да влиза. И прати някое от децата да ми донесе една кола. Ще имам нужда от кофеин, за да не заспя.

Поне веднъж в месеца Махоуни вземаше самолета за Бостън, за да ходи по вечери за набиране на средства, да държи речи и да се появи в някое и друго телевизионно токшоу. Понеже на всеки две години се кандидатираше за преизбиране, той непрекъснато трябваше да се подмазва на спонсорите си, за да не секва потокът от долари за кампанията му. Но приблизително веднъж на четири месеца организираше това, което се случваше днес: Отворени врати.

Махоуни никак не си падаше по публичните събирания в кметството, предпочитани от доста политици. Веднъж бе опитал да свика такава, но не му харесаха буйните, недоволстващи тълпи, които задаваха с кръсъци въпросите си, освиркваха отговорите му, да не говорим пък за агитките от поддръжници на републиканците, дошли специално да го апострофират, или за репортерите, които си записваха всяка негова дума, само за да я извадят после от контекст или да търсят противоречия с предишни негови изказвания. Вместо това организираше Отворени врати, за да се среща поединично с избирателите си, далече от погледа на медийните чакали, и да изслушва на спокойствие жалбите им.

Правеше това отчасти за да им покаже, че го е грижа — което беше вярно — за обикновените хора, гласуващи за него. Така усещаше и пулса на тълпата, отношението им към определени проблеми, слушаше ги как мърморят и недоволстват и ги уверяваше, че се бори със зъби и нокти за тях там долу, във Вашингтон. По този начин даваше и на медиите нещо сочно за предъвкване, като същевременно напомняше на избирателите, че действително е на тяхна страна, а не на страната на онези, които помпаха огромни суми в кампанията му.

Политиката е цинична игра. Но какво да се прави?

Мнозинството участници в Отворените врати бяха възрастни хора, което беше разбираемо — това обикновено се случваше следобед и през седмицата, когато повечето хора бяха на работа. Първият пенсионер за днес бе дошъл да се оплаче за имотните данъци, които плащал и които все се качвали, докато доходите му си оставали все същите. Махоуни можеше да му каже, че данък имоти е местен проблем, заради който човекът би трябвало да крещи на кмета, а не на него, но не го направи. Вместо това увери мъжа, че още същата вечер има среща с градската управа (което беше лъжа) и че ще им даде да се разберат.

Следващият — някакво дребно човече — се жалваше, че социалните помощи, които получавал, не били съобразени с разходите за живот. Е, добрутро! Но това поне беше проблем, по който Махоуни имаше готово мнение. Като начало той обвини за всичко републиканците, после вдигна телефона и каза на Маги:

— Прати някое от децата да ми донесе речта, която произнесох пред Рицарите на Колумб в Чарлстън преди два месеца.

След две минути една от стажантките дотича в кабинета му с екземпляр от речта. Махоуни не пропусна да отбележи наум, че момичето имаше страхотен балкон. Той подаде речта на дребния мъж.

— Прочетете това, господин Кромптън. Ще се убедите, че работя по въпроса и държа копелетата под контрол.

Третият посетител, който влезе при него, беше Елинор Добс.

2

На външен вид Елинон Добс беше около седемдесетте; впоследствие Махоуни научи, че е на осемдесет и две. Облечена беше с тениска на „Ред Сокс“ от шампионата през 2004 г. и торбести джинси. Носеше евтини маратонки. Беше малко над метър и петдесет, слаба и с къса сива коса, която не си даваше труд да боядисва и къдри, а най-вероятно подстригваше в бръснарница. Зад дебелите бифокални лещи на очилата ѝ проблясваха сини очи.

Първите думи, които излязоха от устата ѝ, бяха:

— Знам, че на практика сте безполезно лайно, но си казах, че няма какво да губя, ако дойда при вас.

Махоуни се изсмя.

— Как се казвате? — попита той.

— Елинон Добс — отвърна тя.

Още с влизането си жената му напомни на баба му по майчина линия. И двамата му родители бяха бачкатори. Баща му бе работил като кранист в някаква отдавна закрыта корабостроителница, а майка му — като келнерка, секретарка и продавачка в разни магазини. Жената не отказваше никаква работа, стига с парите да можеше да прати сина си в енорийско училище. Затова го бе отгледала най-вече баба му. Тя се грижеше за него, докато беше още твърде малък, за да ходи на училище, а пък когато тръгна, след часовете се прибираше в нейната къща, за да чака родителите си да го вземат след работа. И също като Елинон Добс баба му беше корава старица. Караше го да си пише домашните, не му даваше да се събира с момчета, които смяташе за лоша компания, и като цяло го държеше изкъсо. Ако се опитваше да я дразни, тя му издърпваше ушите; много вечери Махоуни се бе прибирал у дома с уши, червени като носа на елена Рудолф или като собствения му нос на стари години, след всичкия изпит алкохол.

— И така, Елинон, с какво мога да ви бъда полезен?

— Живея в жилищна сграда на Дилейни стрийт, но се опитват да ме изгонят. Преди две години подписах петгодишен договор при

фиксиран наем, защото нямам намерение да се махам от там, докато не ме изнесат в ковчег. Но не мина много време, след като подписах, и...

— Петгодишен договор за наем е леко необичаен, нали?

— Може и така да е — отвърна Елинон, раздразнена от прекъсването. — Но собственикът на сградата беше свестен човек и понеже остаряваше, някои от дългогодишните наематели като мен го убедихме да подпишем по-дългосрочни договори. Както и да е, опитвам се да кажа, че не мина много време, и собственикът почина, а децата му продадоха сградата на онзи проклет предприемач. Всъщност той вече изкупи всички имоти в квартала, а сега се опитва да изхвърли и хората от моята сграда, за да събори всичко и да построи на негово място баровски комплекс.

— Разбирам — каза Махоуни.

— Нищо не разбирате. Оставете ме да довърша! Първото нещо, което той направи, бе да вдигне тройно наема на всички с изтичащи договори, колкото и да се борехме отчаяно, за да го спрем. Заведохме дело, но неговите адвокати ни размазаха. Аз организирах протести. Събрахме се пред къщата му на Бийкън Хил, дори снимката ми излезе в „Глоуб“, направихме жива верига около строежа, за да не пускаме камионите му да влизат, но полицаите ни разгониха. Както и да е, за няма и година той успя да разкара около осемдесет процента от наемателите, които живееха в моята сграда.

Тя пое дъх и продължи:

— Следващото, което направи, беше, че се опита да откупи дългосрочните договори от хората като мен, предложи ни и помощ да се изнесем. Когато приключи, бяхме останали само четирима наематели в сградата.

— Но доколкото разбирам, вас не е могъл да подкупи — каза Махоуни.

— Не, разбира се! И тогава той започна да играе мръсно. Уволни домоуправителя на сградата и го замени с двама главорези, братята Макнълти. След което асансьорът спря да работи, вече ще стане година, а някои от наемателите не са в добра форма като мен и тези стълби направо им вземат здравето. Токът спира по пет пъти в месеца, и то с дни, все едно живеем в някоя държава от Третия свят. Входната врата вече не се заключва и вътре се влачат разни наркомани, краде се, макар да се съмнявам, че точно наркоманите крадат.

— Боже! — възкликна Махоуни; гримасата на лицето беше искрена.

— Това не е всичко! — отвърна Елинор. — Топлата вода повечето време тече студена, а климатикът спря да работи още първото лято, когато започна всичко това. Днес в апартамента ми е като във фурна. Изнесоха пералните и сушилните машини от сутерена и трябва да ходя на обществена пералня през четири преки. Почтата се губи. Два пъти ми разбиваха апартамента. А пък ония Макнълти само се въртят наоколо и плашат хората.

— Разбирам — каза Махоуни, но Елинор още не бе приключила.

— Оплаках се на кого ли не. На кмета, на градския съвет, на полицията. Наех адвокат, но предприемачът има достатъчно печени юристи, на които моят не може да стъпи на малкия пръст. Засега някак си удържам положението за няколкото останали наематели, но това няма да трае вечно. До месец-два не се съмнявам, че ще съм сам-сама в сградата. И така, какво смятате да направите, за да ми помогнете?

Вместо да отговори на въпроса ѝ, Махоуни попита:

— Чудя се защо просто не вземете парите, които този човек ви предлага. Допускам, че вече му струват скъпо, така че ще е готов да плати, колкото кажете, а след три години, когато ви изтече договорът, така или иначе ще ви се наложи да се преместите.

— Казах ви. Не искам да се местя. — Устните ѝ се свиха в тънка упорита черта, както на баба му навремето, когато се заинатеше за нещо. — Там ми харесва. Има паркове, в които да се разхождам. През две преки има пекарна, откъдето си купувам гевреци сутрин. Метростанцията е наблизо. Но това не са главните причини. Заела съм гражданска позиция срещу този човек и всички като него.

— Заели сте гражданска позиция?

— Именно. Такива неща се случват все по-често в страната. Места като Манхатън, Сан Франциско и Бостън се превръщат в запазена територия за свръхбогатите. Бедните хора са изгонени и на тяхно място идват баровци, които могат да си позволят милиони за жилище в тузарска кооперация или пет-десет бона месечно за наем. Дори наемите на семейните магазини скочиха толкова, че хората удрят катинара и правят път на лъскави бутици за богаташи. Онзи ден четох във вестника, че някакъв предприемач в Сиатъл се опитвал да изгони

наемателите от жилищен блок, а една жена като мен му се опълчила. Затова заемам гражданска позиция.

Проблемът всъщност допадаше на Махоуни. Макар той да не вярваше, че може да спре предприемача, нищо не му струваше да вземе страната на Елинор срещу него. Да произнесе реч за нуждата от достъпни жилища и как не бива да се допуска предприемачите да тормозят обикновените хора, да прекъсват електричеството и топлата вода и да използват тактики на сплашване срещу тях. Ами да! Щеше да свика пресконференция и да покани Елинор; тя беше борбена жена, с дар слово, освен това беше фотогенична, двамата щяха да изглеждат добре на снимките. И той щеше да се впусне в дълга тирада за неравенството в доходите, за да покаже на света, че е плътно на страната на бедните хора като Елинор Добс.

След това той щеше да се срещне с въпросния предприемач и да му каже да престане с глупостите, поне за известно време, и така щеше да изглежда герой и закрилник на онеправданите. Можеше да го посъветва да обвини за случилото се своите подчинени — братята Макнълти; да каже, че са се престарали и че той не одобрява техните действия. И накрая да предложи на Елинор сделка, на която да няма как да откаже; по дяволите, с парите, които тази жена му струваше вече с ината си, той би могъл да купи къща на Кейп Код! Да, Махоуни щеше да се обяви за застъпник на бедните и да изглежда добре в тази роля, а накрая, когато наистина се наложеше Елинор да се премести, поне щеше да ѝ каже, че е направил всичко по силите си... и да извърти така нещата, че да изкара републиканците виновни за всичко.

— Кой е предприемачът? — попита той.

— Шон Калахан — отвърна Елинор.

Махоуни почти се усмихна. Нещата се нареждаха перфектно. Той познаваше Калахан. Знаеше и за проекта му в Бостън. Беше нещо гигантско, а сградата на Елинор съставляваше една много малка част от него.

Но той остана невъзмутим и не каза нищо. Вместо това промърмори:

— Калахан. Да, чувал съм за него. — Каза го с такъв тон, сякаш смяташе бизнесмена за олицетворение на злото.

Махоуни позвъни на Маги и ѝ нареди да прати някое от децата. Надяваше се да е пак хубавата студентка, но вместо нея в кабинета

влезе едно от момчетата — слабо и високо, вероятно гений, понеже Маги други не наемаше; и със сигурност от богато семейство, понеже Маги подбираше само такива, чиито родители биха подпомогнали кампанията на Махоуни.

— Как ти беше името? — попита той момчето, макар никога да не бе чувал името му.

— Мейсън Станхоуп — отвърна младежът.

Какво име! Махоуни познаваше бащата — адвокат, натрупал парите си с водене на колективни дела срещу различни авиокомпании и живееше в къща като замък на Мартас Винярд — още едно от местата, където само богатаци можеха да си позволят да живеят.

— Мейсън, това е Елинон Добс. Искам да си запишеш всичко, което има да ти каже. Елинон, изложете пред Мейсън фактите. Дати, хора, с които сте се срещали, какво точно са направили братята Макнълти. И Мейсън, кажи на някого от колегите ти, например на онова момиче, което донесе речта ми, че искам да разбера закона за изгонване на хора от жилищата им. След като чуеш Елинон, ще разбереш какво имам предвид. И по-живо, Мейсън. Утре двамата с Елинон ще дадем пресконференция, така че действай! Ясно?

— Да, сър — отвърна Мейсън.

— Наистина ли ще ми помогнете? — попита недоверчиво Елинон.

— Разбира се — отвърна нейният застъпник.

3

Махоуни нареди на Маги да пусне следващия посетител, но междувременно да се свърже с Шон Калахан.

— Кажете на Шон, че искам да се видим довечера, между шест и седем, на по едно питие в „Копли“.

Следващият посетител беше възрастна жена, издокарана с дрехите, с които вероятно ходеше на църква, включително синя шапка с перо и бели ръкавици. Беше донесла чиния домашно приготвени бисквити с шоколад, които се оказаха доста вкусни. За изненада на Махоуни, бе дошла да се жалва, че „Комкаст“ били монополизирали интернет услугите в Бостън, като непрекъснато вдигали тарифите си и принуждавали хората да поръчват цели пакети, за да им излезе поевтино. Според нея интернетът трябвало да бъде общодостъпна услуга като водоснабдяването и канализацията, но сега бедните хора — заради демона „Комкаст“ — трябвало да ходят до библиотеката, за да се вържат в мрежата, когато си търсят работа или нещо друго. Жената държеше да знае защо Махоуни още не е отишъл да срита задника на онзи мухльо, шефа на Федералната комисия за далекосъобщенията, който без друго бил едва ли не на заплата в „Комкаст“.

Махоуни посочи, че ФКД току-що бе блокирала сливане между „Комкаст“ и „Тайм Уорнър“ тъкмо за да попречи на „Комкаст“ да монополизира пазара, но тя възрази, че това не помага на градове като Бостън, където „Комкаст“ вече е монополист. Махоуни знаеше, че е права, но не искаше да дразни „Комкаст“, които му бяха спонсор, а вероятно и на всички останали членове на Конгреса, и тъкмо се чудеше как да обвини републиканците, когато Маги подаде глава през вратата.

— Извинете, че ви прекъсвам, господин конгресмен, но господин Калахан каза, че тази вечер не му е удобно, и попита дали не може срещата да остане за друг път.

— Не му е удобно ли? — възкликна Махоуни. — Ах, това нагло...

За малко да каже „копеле“, но се сети, че жената е още там. Махоуни знаеше, че дори да поиска среща с президента на Съединените щати, той ще му отдели време, стига в този момент да се намира в града. Докато той никаквец Калахан си мислеше, че след като има няколкостотин милиона, може да го върти на пръста си.

— Обади му се пак и му кажи, че ако не дойде да се срещне с мен довечера, утре ще чуе на пресконференцията ми как ще спроежа му на Дилейни стрийт.

— Разбрано, сър — каза Маги.

— И така, госпожо Уотърс, докъде бяхме стигнали? — обърна се той към жената, поела на кръстоносен поход за безплатен интернет.

Няколко минути по-късно Маги отново надникна в кабинета му.

— Господин Калахан ще бъде в „Копли“ в шест часа.

— Това е друго — ухили се Махоуни и протегна ръка, за да си вземе още една бисквита.

Хотел „Феърмонт Копли Плаза“ е построен през 1912 г. и се намира през улицата срещу Копли Скуеър, на една пряка от прочутата църква „Света Троица“, основана през 1733 г., където са коленичили за молитва поколения епископални християни. Малко по на юг се издига Старата южна църква с нейната великолепно камбанария. Сякаш първото нещо, което новите заселници на Нова Англия са направили още със слизането си от кораба, е било да построят църква; ако зависеше от Махоуни, би построил кръчма с топла връзка към публичен дом.

За да се влезе във величествения хотел, се минаваше под голяма червена тента между два двуметрови каменни позлатени лъва със сериозни изражения. Фоайето беше голямо колкото футболно игрище, само че вместо с трева беше застлано с дебели ориенталски килими в тъмносиньо и червено. От високия шест метра таван висеше полилей, сякаш взет назаем от декорите на филма „Фантомът на Операта“. За Махоуни това беше най-импозантното хотелско фоайе в града.

Малко встрани се намираще барът с високи тапицирани с естествена кожа столове, подредени в полукръг около кухнята, така че посетителите да наблюдават на чашка аперитив готвачите, докато приготвят храната им. Имаше и ниски маси с удобни кресла с бели и

червени дамаски; Махоуни се беше разположил в едно от червените, отпиваше от чашата си с „Уайлд Търки“ и все повече се вбесяваше на Калахан, който закъсняваше вече двайсет и пет минути.

В шест и половина мъжът най-после се появи, преструвайки се на задъхан от бързане.

— Толкова съжалявам, че те накарах да чакаш, Джон — каза той. — В този проклет град става все по-трудно да се шофира.

Глупости. Махоуни знаеше, че офиса на Калахан е на десет минути пеша от хотела, на Екзетър стрийт. Но вместо да покаже колко е раздразнен, той отвърна:

— Няма проблем. Аз самият дойдох преди две минути.

И майната ти.

Шон Калахан беше на четирийсет и седем години и изглеждаше като издънка на стар бостънски род. На ръст беше почти метър и деветдесет, с дълъг нос, пооредяла леко прошарена коса и тънки устни, почти винаги стиснати в неодобрителна гримаса. Лицето му беше гладко в резултат от усилията на елитен пластичен хирург; освен това изглеждаше в превъзходна физическа форма, понеже играеше тенис, имаше личен треньор и нова млада съпруга. Облечен беше небрежно: с тъмносиньо спортно сако, бежов панталон, синя риза с избродиран върху джобчето монограм, но без вратовръзка — типичното облекло на стажантите от офиса на Махоуни. Но конгресменът знаеше, че Калахан не беше от богато семейство и никога не бе стъпвал в Харвард; израснал бе в Чарлстън, завършил бе общински колеж и може би половината от живота му бе минала в напразни усилия да се отърве от провинциалния си акцент.

Калахан си поръча тоник с резенче лайм; очевидно алкохолът влизаше в противоречие с новия му фитнес режим.

— Е, как са Мери Пат и момичетата? — попита той.

Двамата поговориха десетина минути за това-онова, след което Махоуни реши да мине по същество.

— Днес при мен дойде Елинор Добс.

Калахан поклати глава и се усмихна кисело и раздразнено.

— Тя е луда, Джон.

— Може и така да е, но ми каза, че я тормозиш, за да я изхвърлиш от жилището ѝ.

— А каза ли ти също, че съм й предложил двеста хиляди долара? Намерил съм й апартамент, поне два пъти по-хубав от сегашния и на шест преки от него.

— Не. — Махоуни беше в шок, че Калахан й е предложил толкова пари; явно инатът й му струваше далеч повече. — Каза ми обаче, че спираш климатика, топлата вода и електричеството, че си й разбивал апартамента и й крадеш пощата. Пратил си два боклука на име Макнълти да тероризират възрастните хора като нея, които още живеят в сградата.

— Предложих й двеста бона, Джон! Двеста!

— Е...

— Имаш ли някаква представа как се организира проект като „Дилейни Скуеър“? Как се привличат инвеститори, как се купуват парцели, как се вадят разрешителни, как се сключват сделки с градската управа? От седем години се занимавам с това, а тази жена се опитва да провали едно начинание, което ще оживи икономиката на Бостън, ще създаде работни места в строителния сектор, а впоследствие и в офисите и търговските обекти, които ще построя. Освен това не дава възможност на общината да събере милиони във вид на данъци, понеже хората, които ще се нанесат в тези сгради, са и данъкоплатци.

Махоуни забеляза, че Калахан говори само за ползите, които щяха да произтекат от проекта му за Бостън, сякаш го правеше от едната гола благотворителност, без изобщо да спомене какво очакваше самият той да изкара от него.

— Дявол да го вземе, Джон! Опитах се да я вразумя, но... — Внезапно Калахан прекъсна тирадата си и пое дълбоко дъх. — Какво искаш от мен?

— Искам да намериш начин да се разбереш с нея.

— Ти май не слушаш какво ти говоря! Вече опитах. Но тя не е съгласна. Харесвало й да живее на това място, свикнала била с квартала, държала да е близо до приятелите... Но знаеш ли какво ще ти кажа, Джон? Повечето от местата, с които била свикнала, вече ги няма, приятелите й са се преместили! Знаеш ли коя е истинската причина да се заяжда с мен?

— Коя? — попита Махоуни.

Той вече я знаеше, Елинор му бе казала, че иска да заеме гражданска позиция.

— Жената гони цели, които са чисто политически. Според нея такива като мен, които създават работни места и плащат данъци, правят града недостъпен за обикновените хора. За това е цялата шумотевица. За единия процент, лишаваш деветдесет и девет процента от жилища, които да са им по джоба. Този тъпан бие тя.

— И е права, ако питаш мен.

— Не! Изобщо не е права! Хората с пари, хората с мозък, амбиция и образование имат право да живеят в прилични жилища. Дори, бих казал, в луксозни. А пък аз имам правото да им ги построя, след като ги искат. Или може би държиш градът да заприлича на Детройт? Може би очакваш хората, създаващи работни места и плащащи данъци, да отидат някъде другаде? Съжалявам, но това е животът. Винаги е бил такъв и винаги ще бъде. В тази страна комунизмът не е на почит, така че не можем да гарантираме на всеки един и същ стандарт на живот. Живееш така, както си заслужиш. А откачалки като Елинор Добс не разполагат с някакво дадено им от Бога право да спират прогреса.

Когато спря да говори, лицето на Калахан беше червено като тапицерията на креслото. Махоуни въздъхна.

— В случая не мога да взема твоята страна, Шон. Съжалявам, но няма как да подкрепя богат човек като теб, при положение че хора като Елинор страдат. Поне не публично.

— Колко пари ти даде Елинор Добс за последната кампания, Джон? Защото от мен получи петдесет бона.

— И аз го оценявам високо, Шон, честна дума. Но след като на всеки две години трябва да ме преизбират, поне си давам вид, че ми пука за хора като Елинор Добс, понеже те са много повече, отколкото такива като теб. Затова те моля да намериш начин да се разбереш с нея и да престанеш с това тъпанарско извиване на ръце. Може леко да забавиш проекта си, но накрая всички ще са доволни. А пък утре, вместо да свикам пресконференция и да кажа, че Шон Калахан е злодей и хулиган, ще обявя, че съм разговарял с него и той е добро момче. Ще кажа, че за него може би са работили отделни хора, които са кривнали от правия път, но той ще се отърве от тях и ще стори едно добро дело за Елинор и останалите наематели в сградата.

Около минута Калахан не отговори. Просто седеше неподвижно и гледаше втренчено в кървясалите сини очи на Махоуни. Накрая каза:

— Не.

— Не какво?

— Не, няма да сторя добро дело. Опитах се да го направя, но тя държи да ме прецака. А мен ме чакат инвеститори, за да довърша проекта. Имам график и с всеки ден закъснение трупам загуби.

— Искаш да кажеш, че намалява печалбата ти — подхвърли Махоуни. — С това нещо няма как да загубиш пари.

Калахан не отговори.

— Шон, моля те да постъпиш разумно.

Калахан се изправи.

— Върви по дяволите, господин конгресмен. И следващия път, когато дойдеш с протегната ръка за дарение, ще ти кажа същото. Освен това ще говоря с приятелите си как Джон Махоуни е човек, който първо ти взема парите, а после те прецаква, за да се хареса на избирателите. Така че върви по дяволите. На теб такива като мен ти трябва много повече, отколкото ти на нас. При следващите избори ще помогна на съперника ти да спечели и съм сигурен, че той ще намери начин да ми се отблагодари.

С тези думи Калахан се обърна и си тръгна.

Шон Калахан излезе бесен от „Копли“ — толкова ядосан, че едва виждаше къде ходи. „Дилейни Скуеър“ беше най-сложният строителен проект, с който някога се бе захващал, а сега на всичко отгоре се намесваше и този лицемер Махоуни. Но докато крачеше обратно към офиса на Екзетър стрийт, той си каза, че може би не е трябвало да избухва така. Определено не биваше да използва такива думи. Трябваше да подходи по-дипломатично. Можеше дори да излъже Махоуни, че ще се опита да постигне някакво споразумение с Добс. Но после си помисли: майната му! Както бе казал на Махоуни, той му трябваше повече, отколкото Махоуни на него. Имаше и друг, по-голям проблем: хората, инвестирали в „Дилейни Скуеър“, не бяха от онези, които можеше да си позволи да разочарова. Трябваше да разкара онази стара кучка от сградата и от живота си, и то веднага.

След като Калахан си тръгна, Махоуни си поръча още едно питие. Кипеше отвътре.

Но онова, което най-много го бе вбесило, беше неуважението. Върви по дяволите?! С кого си въобразяваше, че разговаря Калахан?

Е, какво пък — в днешно време богаташи като Калахан дори не си даваха вид, че се респектират от политиците. Вече не. Те знаеха, че парите им движат политиката, а не хората, заемащи изборни длъжности.

Онзи ден Махоуни бе гледал по телевизията някакво изслушване в Сената. Комисията по банков надзор бе привикала двама-трима банкери от Уолстрийт във Вашингтон, за да ги разпитва за някакви безобразни сделки, които били сключили, заличавайки с един замах пенсионния фонд на няколко десетки хиляди работещи граждани. Но въпросните банкери, заобиколени от цял взвод адвокати, не изглеждаха ни най-малко разтревожени. Всъщност дори се усмихваха самодоволно. Знаеха, че няма да влязат в затвора. С нищо не бяха нарушили закона — просто леко го бяха заобиколили — така че сенаторите, половината от които зависеха финансово от банките им, не бяха в състояние да направят нищо по въпроса.

Е, на Махоуни му беше писнало от такова неуважение и човекът, който щеше да усети на свой гръб властта му, се казваше Шон Калахан. При нормални обстоятелства той би се разтревожил от заплахата на Калахан — как щял да организира колегите си да подкрепят опонента му, но този път... Вече изобщо не ставаше дума за Елинор Добс. А за един нахакан боклук с пари, който трябваше да си научи урока и този урок гласеше, че никой не може да казва на Джон Махоуни да върви по дяволите.

4

Махоуни се обади на Маги Долан и ѝ каза да не пуска стажантите да си ходят. Каза ѝ също, че отива към офиса и иска да му докладват за всичко, което са успели да научат до момента. Освен това ѝ поръча да се обади на „Бостън Глоуб“ и на местните телевизионни станции и да им каже, че утре в десет той ще държи реч на Дилейни стрийт и Елинор ще бъде до него.

Както и направи.

Джон Махоуни винаги се бе славил като добър оратор. При това обикновено говореше, каквото му хрумне, защото го мързеше да се упражнява предварително. И така, в 10 часа на следващата сутрин той застана до Елинор и направи Шон Калахан на нищо. Махоуни заяви, че хора като Елинор имат права, а строителни предприемачи като Калахан не могат да бъдат оставени да нарушават тези права в името на личното си забогатяване. Той описа и тормоза, който Калахан упражняваше срещу Елинор, за да я принуди да се изнесе. Каза още, че ще разговаря с градските власти и лично с кмета, за да разбере как така са оставили Калахан да се отнася по този начин с хората. Беше добра реч — дотолкова, че Махоуни се показва като човек, искрено загрижен за съдбата на такива като Елинор Добс.

На другия ден говорител на Калахан прочете съобщение за печата, в което се казваше, че Махоуни е представил твърде пресилена ситуацията и господин Калахан е дълбоко възмутен от намека, че е извършил нещо нередно. Ако в сградата на Елинор има вандалски прояви, за това са виновни престъпните елементи, които са се заселили в квартала — и точно те ще са първите, които ще се махнат от там, когато господин Калахан завърши проекта си.

Говорителят обясни също, че — да, наистина — в сградата има някои проблеми с поддръжката. Блокът е стар, повечето наематели са се изнесли, приходите от наеми не стигат за всичко. Но от това в никакъв случай не следва, че срещу възрастната жена се упражняват

тормоз и сплашване. Самото твърдение е абсурдно. Повреди се случват и понякога отнема време да бъдат отстранени.

Говорителят добави, че господин Калахан е направил всичко по силите си, за да премести Елинон и другите наематели. Той е предложил да откупи договорите за наем много щедро и да ги настани в апартаменти, далеч по-хубави от тези на Дилейни стрийт. В действителност на госпожа Добс били предложени двеста хиляди долара, за да се изнесе. За бога, кой би проявил към жената по-голяма щедрост от господин Калахан?

Мъжът вметна и че господин Калахан и съпругата му само през изтеклата година са дали над два милиона долара за младежки, религиозно-патриотични и природозащитни организации. Шон Калахан е добър човек и за него е възмутително един конгресмен да използва огромната си власт, за да твърди обратното в търсене на политически дивиденди. Между другото, проектът на господин Калахан разкрива работни места за голям брой хора и ако не друго, с действията си Елинон Добс им измъква хляба от ръцете.

Накратко, говорителят на Калахан изпрати на Джон Махоуни послание, което би могло да се разбира като: върви по дяволите.

И Махоуни реагира съответно. Позвъни на полицейския комисар и му каза, че ако иска и занапред да получава финансиране от федералното правителство за борба с тероризма, би било в негов интерес да си размърда дебелия задник и да прати охрана на Елинон Добс. Махоуни настояваше едри мъжаги с палки да патрулират квартала наоколо. А онези палячовци, братята Макнълти, които тероризират възрастни хора, да се вкарат в правия път.

После той се обади на министъра на финансите и поиска пълен одит на фирмите на Шон Калахан. Министърът му напомни, че последният директор на Данъчната служба е бил принуден да напусне, след като с одитирал републиканци, за да угоди на демократите. Махоуни му отговори, че човекът, на когото поръчва одит, е регистриран демократ. Министърът измънка:

— Е, какво да ви кажа...

А Махоуни отвърна, че може би е време да се направи проверка и на командировката на самия министър до Ямайка с правителствен самолет в компанията на една секретарка, за която беше обществена тайна, че му е любовница, като през цялото време министърът не е

вършил нищо друго, освен да играе голф на игрището и на чичо доктор със секретарката в хотелската стая.

— Прав сте, господин конгресмен — отговори тогава мъжът. — Човек като Калахан, способен да се гаври с една възрастна жена, много вероятно е замесен във финансови измами и укрива пари от държавата.

Махоуни позвъни и на председателя на Комисията по ценни книжа и фондови борси, за да му каже, че иска пълно разследване на Калахан за търговия с вътрешна информация.

Всъщност той не знаеше дали Шон е извършил това конкретно престъпление, но си каза, че човек като него, с неговите връзки и пари, няма как да не е набъркан в нещо подобно. Самият Махоуни бе търгувал нееднократно с вътрешна информация, но като член на Конгреса дори след всичките изменения в твърде мъгляво написания закон той знаеше, че няма кой да му потърси сметка. А Калахан не се ползваше с такъв имунитет. Следователно, освен ако председателят не държеше по време на пленарно заседание Махоуни да го пита защо от проклетата му комисия няма никаква полза...

После той се обади на директора на ФБР и му нареди да започне разследване по жалбата на Елинон, че хората на Калахан й крадели пощата. В края на краищата това беше федерално престъпление. Директорът отговори с флегматичен тон:

— Не е моя работа, господин конгресмен. Обърнете се към Инспектората на пощенските услуги.

Махоуни никога през живота си не беше чувал за въпросния инспекторат. Направи справка в интернет и се оказа, че да! — тъкмо това са хората, които правят разследване, ако ти изчезне пощата. Освен това се занимават с умишлени повреди на пощенски кутии, писма-бомби, кражба на самоличност, измами с лотарии и всякакви други идиотщини. Имат над хиляда инспектори, разпределени в седемнайсет териториални звена, и дори лаборатория. Нищо чудно, че пощенските марки ставаха все по-скъпи. Но когато Махоуни научи, че главният инспектор на пощите започнал кариерата си като пощенски служител в Мисисипи, той си представи някакъв кривоглед мъж с къси панталони и бяла шапка и реши да не си губи времето с него.

Накрая Махоуни позвъни на кмета на Бостън и на общинския съветник, отговарящ за квартала на Елинон Добс, и им разпореди да изпратят подходящи хора, които да инспектират проекта на Калахан за

нарушения на наредбите за безопасност и строителните норми. Искаше цели рояци инспектори да плъзнат като мравки по строежите му. Искаше също да знае защо гражданските дела, заведени от Елинонор и другите наематели срещу тормоза на Калахан, не са завършили с победа. За финал той кресна на кмета:

— И нека онзи некадърник, от когото зависи да не допуска Калахан да нарушава законите, да си свърши най-последващата проклетата работа!

Кметът и градският съветник отвърнаха, че ще направят всичко, което зависи от тях, но очевидно не преливаха от ентузиазъм. Махоуни не се съмняваше, че и двамата са в малкия джоб на Калахан, който или им даваше подкупи, или бе обещал да помогне с нещо за изборната им кампания; нещо повече: Махоуни вече се питаше дали на следващите избори кметът не би се кандидатирил за неговото място в Конгреса.

Два дни след срещата с Елинонор Добс Махоуни седеше навъсен на една от неудобните пластмасови седалки на летище „Логан“ и чакаше да обявят полета му за Вашингтон. От една страна, се чувстваше добре. Може би причината да вземе страната на Елинонор срещу Калахан беше по-скоро гордост, отколкото нещо друго; така или иначе, бе постъпил правилно. От друга страна, някакво смътно чувство му подсказваше, че следващото му кандидатиране за мястото в Конгреса, което заемаше вече от три десетилетия, едва ли щеше да мине безпроблемно.

Имаше и нещо друго: при всички натиск, който Махоуни беше упражнил върху разни чиновници, той съзнаваше, че накрая Калахан неизбежно ще спечели битката, а Елинонор Добс ще я загуби. Тя просто нямаше да издържи още три години борба срещу Калахан. Той знаеше също, че след седмица-две медиите щяха да се отегчат от тази история, ако вече не бяха отегчени. Следователно трябваше да направи още нещо. Да намери начин да подклажда огъня, някакво законно основание, с което да го принуди да спре да тормози Елинонор. И тогава си каза: а къде пише, че трябва да е законно?

Махоуни се обади на Мейвис — секретарката си във Вашингтон — и й заповяда:

— Намери онзи мързеливец Демарко. Сигурно играе голф някъде. Кажи му, че го искам в кабинета си утре, с готов куфар. Заминава за Бостън.

5

Рей и Рой Макнълти бяха родени в една и съща година с единайсет месеца разлика. Шон Калахан ги познаваше от девети клас.

Братята бяха израсли в семейство на побойници и расисти, като бяха изяли горе-долу толкова бой от майка си, колкото и от баща си. Побоите престанаха, когато момчетата, вече тийнейджъри, бяха достатъчно силни, за да отвързват на удара. При това братята никога не се биеха поотделно, а винаги двамата заедно. Родителите им най-последно разбраха това една прекрасна вечер, когато бащата се озова в спешното отделение с разбит нос и изместена раменна става.

Майка им, която страдаше от болезнено затлъстяване, умря от инфаркт, когато двамата бяха на седемнайсет години, а баща им — от рак на белия дроб в съчетание с чернодробна недостатъчност — две години след това. Шон живо си спомняше как братята Макнълти бяха ридали на погребението на майка си. Звукът наподобяваше вой на хиени.

Родителите на Шон Калахан нямаха нищо общо със съпрузите Макнълти. Бяха свестни хора, които трепереха над единствения си син. Бащата на Шон работеше нещо в поддръжката на градския транспорт, а майка му беше учителка по заместване. Проблемът при тях беше, че и двамата бяха мекушави, и Шон се научи да ги манипулира от малък. Те не одобряваха приятелството му с братята Макнълти, не разбираха какво общо можеше да има между тях. Но родителите на Шон не си даваха сметка, че братята Макнълти добавяха цвят в сивото ежедневие на един разглезен, отегчен хлапак.

Шон не беше достатъчно добър спортист, за да играе като титуляр в училищния отбор по футбол, а от друга страна, беше твърде горд, за да стои на резервната скамейка. Нямаше желание да се бута при загубеняците в духовия оркестър, в кръжока за дискусии или в клуба по шахмат. Нито пък можеше да мечтае по онова време да бъде приет в ексклузивното общество на богатите деца.

И така, братята Макнълти запълниха празнотите в живота на младия Шон, въвеждайки го в изпълнения с цигарен дим свят на бiliarд, игрални автомати и боулинг зали, както и в един друг популярен градски спорт — дребните кражби. (Докато Шон омайваше касиерката, двамата братя минаваха по щандовете в магазина като облак скакалци.) Освен това Рой и Рей познаваха хора, които им продаваха трева и алкохол, както и момичета, готови да свалят гащите срещу шест бири; впоследствие същите момичета стигаха до извода, че могат да извлекат далеч по-голяма изгода от продаваемите си активи.

Изумителното беше, че самият Шон нито веднъж не попадна в ареста заради нещата, които вършеше с братята Макнълти. Завърши гимназия и продължи в колеж. Рей и Рой нямаха този късмет. Рей прекара по-голямата част от единайсети клас в затвора за кражба на кола. Рой напусна училище, понеже не желаше да върши каквото и да било без брат си.

В деня, когато Джон Махоуни отлетя за Вашингтон, Шон се срещна с братята Макнълти в бара им в Ривиър.

Двамата бяха вече на четирийсет и седем и четирийсет и осем години; Рой тежеше с четири-пет килограма повече от Рей, а косата на Рей оредяваше малко по-бързо от тази на Рой, но това не бяха съществени разлики. И двамата бяха по метър и седемдесет на ръст, набити, с дебели вратове и изпъкнали мускули като хора, свикнали да вдигат двайсеткилограмови гирички, докато гледат борба свободен стил по телевизията. Имаха къси и сплескани, подобни на зурли носове, малки близко разположени очи и тънки устни, сякаш устите им бяха разрязани с нож по средата на лицето. Те ходеха ниско остригани и се бръснеха по два пъти в седмицата. Най-лесно беше човек да ги различи по дясното ухо на Рей, на което липсваше парче, отхапано от някакъв пияница при кръчмарско сбиване.

Братята се гордееха с бара си в Ривиър; всъщност притежаването на бар беше върхът на житейските им амбиции. Биха предпочели, наистина, барът им да се намира в Чарлстън, където бяха израсли, и хората да си казват: „Ей, я да отскочим до Рей и Рой за една бира“, но

тъкмо заради строителни предприемачи като техния приятел Шон Калахан те вече не можеха да си позволят бар в Чарлстън.

Но капарото за сегашния си бар бяха платили със „заем“ от Шон; той им беше дал известна сума срещу услуга, която двамата му бяха направили навремето, с ясното съзнание, че никога няма да му върнат парите. Барът се наричаше „Шамрок“, но братята си бяха навили на пръста да променят името на „При Макнълти“, само че така и не успяваха да съберат пари за нов неонов надпис.

„Шамрок“ беше едно от онези заведения, които могат да се видят навсякъде из провинциална Америка или в недотам престижните квартали на големите градове: дванайсет тапицирани с поизносена изкуствена кожа високи столове пред очукан висок тезгях; четири накуцващи маси с по три-четири различни по вид стола всяка; една протрита билиардна маса, чиито гумени ръбове бяха дотолкова омекнали, че при удар в тях топките не отскачаха. В двата малки прозореца откъм улицата светеха неонов реклами на бири „Милър“ и „Будвайзер“.

Предишният собственик на „Шамрок“ беше фен на бостънския „Селтикс“ и по стените бяха забучени с кабарчета вимпели на отбора, някои от които бяха отпреди трийсет години. На централно място зад бара гордо се пъчеше снимка с автограф на Лари Бърд, вероятно най-знаменития бял американец, играл някога баскетбол. Ако снимката беше на чернокож, братята Макнълти щяха да я махнат още при нанасянето си в бара.

Хубавото на „Шамрок“ беше, че братята вече го притежаваха изцяло. Първоначално бяха изтеглили заем с известна помощ от Шон, като всеки месец с мъка успяваха да съберат парите за вноската, докато изведнъж се бе случило истинско чудо, сравнимо с разделянето на Червено море, с възкръсването на Лазар: някакъв техен вуйчо, стар ерген — може би единственият от поколения Макнълти с грам мозък в главата — бе починал неочаквано и без завещание, оставяйки им куп пари. Братята бяха наследили сто и петдесет хиляди от човек, когото едва познаваха и мислеха за гей. Тези пари бяха достатъчни, за да изплатят ипотеката за двуетажната съборетина в един от най-гадните квартали на Ривиър.

„Шамрок“ имаше редовна клиентела от може би двајсетина души, но през повечето време там висяха по трима-четирима

изпаднали квартални пияници, които нямаха какво да правят и ходеха в бара, понеже им беше близо до дома.

Единствените дни, в които „Шамрок“ се пълнеше с посетители, бяха датите на получаване на социалните помощи и Денят на свети Патрик. Ако заведението успяваше да свързва двата края, това се дължеше на Дорийн — единствената служителка на братята, която беше по-корава и от тях и ръководеше бизнеса с желязна ръка. Като обезщетение за нередовната ѝ заплата братята я бяха пуснали да живее в малкия апартамент над бара.

Иначе братята Макнълти бяха напълно доволни от „Шамрок“ такъв, какъвто си беше, ако не се смяташе неоновият надпис над вратата. Може и да не беше най-изисканият бар в Бостън, но беше техният бар.

Шон седеше с Рей и Рой на една маса близо до дъската за дартс, която почти никога не се ползваше. Клиентите на „Шамрок“ рядко можеха да се похвалят с толкова добра координация, че да уцелят мишена със стреличка. Шон държеше в ръка чаша наливна бира, която нямаше намерение да пие; дори на мижавата светлина под ръба на чашата ясно се виждаше отпечатък от червило. В заведението имаше само един клиент — мъж на над осемдесет години, който бе седнал още с отварянето на бара в единайсет и оттогава вече четири часа отпиваше от поредната чаша бира.

Шон беше облечен подобаващо небрежно за случая с избеляла от пране тениска за голф, стари джинси и маратонки. Братята бяха по къси панталони, бели тениски, опънати върху бицепсите и гръдните им мускули, и високи черни кецове на бос крак.

— А за онази старица... — започна Шон. — Искам за известно време да я оставите на мира. Просто не я закачайте. Не пипайте електричеството, климатика и другите неща. Заради тоя шибан Махоуни...

Шон беше забелязал, че когато се намираше в компанията на братята, неволно самият му маниер на говорене се променяше: псуваше повече, акцентът от момчешките му години се събуждаше.

— Ще ви досаждат разни ченгета — продължи той. — Може да се отбият и двама-трима пожарни и строителни инспектори и дори

хора от телевизията. Но след седмица-две всичко ще отшуми и ще си я подкараме постарому. Искам обаче тази жена да се махне. Направо ме убива.

— Какво се опитваш да кажеш, Шон? — обади се Рой. — Правихме точно каквото ни беше поръчал.

— Сега ви казвам: направете, каквото е нужно, за да я разкарате от там.

— Да, ама какво точно означава това? — попита Рей.

Малките му очи заблестяха в радостна възбуда.

Той знаеше точно какво има предвид Шон.

За пръв път Шон Калахан прибегна до услугите на братята десет години след завършване на училище — десет години, през които не ги бе виждал нито веднъж. След като се сдобил с диплома за висше икономическо образование и с лиценз като строителен предприемач, Шон извади късмета да го вземе под крилото си човек, който тогава беше много по-скромна версия на онова, което самият той щеше да стане с времето. Благодарение на своя ментор, Шон започна да купува къщи, да ги ремонтира и продава с печалба, докато постепенно мина на цели квартали, които събаряше до основи, за да изгради на тяхно място по-висок клас резиденции. Един от проектите му, в който бе инвестирал всичко до последния цент, го направи милионер. Шон Калахан беше живото олицетворение на американската мечта — син на родители от средната класа, който благодарение на своя ум, трудолюбие и амбиция успява да се издигне над скромния си произход. Но преди деветнайсет години Шон имаше проблем.

Тогава той отиде на събирането на випуска главно за да се изфука. На двайсет и осем, не се съмняваше, че има повече пари от когото и да било в залата. Шон беше с втората си съпруга Адел, която тогава беше едва на двайсет и три и по-красива от която и да било актриса на червения килим за „Оскарите“. Шон се изненада да види на събирането братята Макнълти, защото те така и не бяха успели да завършат. Може би не бяха поканени, но така или иначе бяха научили и никой не бе събрал куража да ги изгони. Още щом ги видя обаче, той си каза, че те са идеалните хора, които могат да решат проблема му.

Братята стояха сами до купата с пунш; всички останали се преструваха, че изобщо не ги забелязват. Бяха облечени със спортни якета, които им бяха твърде тесни на гърба и твърде къси на ръкавите, полиестерни панталони и черни обувки, толкова лъскави, че сякаш бяха направени от пластмаса. Шон си помисли, че са дошли на събирането само за да се видят с него; в училище те нямаха други приятели, а и в момента наоколо имаше поне половин дузина мъже, които като тийнейджъри бяха пребивали.

Шон и новата му съпруга разговаряха с една друга двойка, които той помнеше като крал и кралица на абитуриентския бал — жената беше доста понаедряла оттогава, — когато Калахан забеляза братята Макнълти до купата с пунш. След няколко секунди той се извини и отиде да се здрависа с Рой и Рей. Докато крачеше натам, състави план за действие и когато стигна до тях, нададе радостен вик и се хвърли да ги прегръща. Братята Макнълти бяха не по-малко смаяни от останалите присъстващи в залата.

Те започнаха да разпитват Шон как я кара, с какво се занимавал през последните десет години, като междуременно не откъсваха очи от жена му, но той ги прекъсна с думите:

— Знаете ли какво, я да се махнем от тук и да идем някъде, където сервират истинско пиене. Тези хора не ми бяха симпатични още в училище, а сега пък още по-малко. Ще се помотая наоколо още час, после ще закарам жена ми вкъщи и ще се видя с вас в „Макгилс“ да си поговорим.

Когато Шон се срещна с тях в „Макгилс“ — един бар, в който ходеха като ученици и където без проблем сервираха алкохол на непълнолетни, — той се постара да омаловажи успехите си в живота. Каза им само, че се занимава с недвижими имоти, пита ги какво работят и получи предвидимия отговор.

— Ами, нали знаеш, това-онова...

Коего накара Шон да се запита какви ли криминални досиета бяха натрупали двамата през тези десет години.

След половин час празни приказки и носталгия по славното минало, когато заедно бяха тормозили сополанковците в Чарлстън, Шон мина по същество. Каза им, че има намерение да преустройва жилищна сграда в „Челси“, като слее множество малки апартаменти в

няколко по-големи, но един строителен инспектор бави нещата. Шон не им даде повече подробности, само каза:

— Тоя тъпанар ме забавя.

По някаква причина въпросният инспектор бе намразил Шон от дъното на душата си, в резултат на което преустройството на сградата бе зациклило; човекът се хващаше за най-малкото отклонение от строителните правилници. Според него нищо в сградата не било монтирано правилно и Шон беше принуден непрекъснато да кърти и изтръгва от стените вече завършени инсталации и да започва отначало, като разбира се, след преправянето инспекторът намираше нови и нови проблеми. Този човек му струваше хиляди долари дневно, а Шон не знаеше как да го накара да му се махне от главата. Опита се да го подкупи, заради което едва не си изпроси арест; след това заплаши да го съди или да подаде жалба за дискриминация. Инспекторът беше чернокож и той щеше да каже, че се заяжда с него, понеже самият той е бял. В отговор инспекторът му се изсмя в лицето.

— Искам тоя тип да ме остави на мира — каза Шон на братята.

— Това може да се уреди — каза Рей.

— Определено може — добави Рой.

Изведнъж Шон се притесни, че тези двамата може да убият инспектора, а той не искаше това — би било прекалено. Но проблемът с братята Макнълти бе, че в тях постоянно клокочеше някаква стаена ярост, като в чайник, който тихо къкри на печката, докато внезапно нещо се случва, водата кипва, изхвърля капака, през чучура бликва струя пара... Така при най-малката провокация — въображаема обида, намек за неуважение — братята Макнълти бяха готови да избухнат и яростта им да залее неподозирания „враг“ като лава.

Шон си спомняше как веднъж той и братята седяха с бири в ръце на стъпалата пред входа на един блок в Чарлстън, когато по улицата минаха двама тийнейджъри, малко по-големи от тях. Приличаха на деца от заможни семейства — добре облечени, с дизайнерски пуловери и маркови маратонки, — така че явно не бяха от квартала. И тогава единият от тях направи грешката да погледне към братята.

— Какво ме гледаш? — попита Рей.

— Нищо — отвърна момчето.

— Нищо ли!

Рой скочи от мястото си и хвърли пълния кен с бира по него, като го уцели право в челото. След това двамата с Рей слязоха от стъпалата и смляха другите тийнейджъри от бой. Такива си бяха братята Макнълти.

Една седмица след разговора в „Макгилс“ братята издебнаха инспектора на друг обект и така го пребиха, че той прекара седмица в болница и после шест месеца на физиотерапия. Доволен от работата им, Шон им даде пари за „Шамрок“ и оттогава при всяка възможност им възлагаше работа, която не изискваше особени умения: да къртят стени — разбира се, без експлозиви; да пренасят мебели, да извозват строителни отпадъци. А задачата, която понастоящем им бе дал — да изгонят наематели от жилищата им, — не им беше за пръв път.

Но нека се върнем към настоящето и разговора в „Шамрок“ на тема Елинор Добс.

— И така, какво точно казваш, Шон? — попита Рей.

— Да, какво искаш да направим със старата чанта? — обади се Рой.

Отговорът беше:

— Момчета, защо още държите стария надпис на бара? Защо не сте го сменили на „При Макнълти“, както се канехте?

— Ще ни излезе два бона да го сменим, трябва да плащаме и на електричар да го върже, да наемаме автовишка, за да свали стария и да качи новия... — отвърна Рей.

Шон се престори, че оглежда помещението, после каза:

— Всъщност целият бар плаче за един хубав ремонт. С нов надпис, една боя отвън и отвътре, циклене на пода, такива неща. Да, като се замисля, май ще мога да ви помогна с всичко това.

6

Мързеливецът Демарко изобщо не играеше голф, когато му се обади секретарката на Махоуни, за да го уведоми, че големият шеф е ядосан, иска Демарко да му се яви незабавно и да се стяга за командировка до Бостън. Истината бе, че в момента Демарко работеше по една друга поръчка на Махоуни и за която конгресменът явно бе забравил заради случилото се междувременно в Бостън.

Демарко и неговата приятелка Ема седяха на верандата на луксозния ѝ дом в Маклийн, Вирджиния. Двамата се бяха срещнали преди години, но той знаеше все така малко за нея. Ема беше най-затвореният човек, когото бе срещал. Той знаеше, че е лесбийка, че е оживяла след раково заболяване и че е невероятно богата. Как беше забогатяла — Демарко нямаше представа. Причината да я посети този ден беше, че доколкото знаеше, Ема бе работила трийсет години във военното разузнаване. Макар Демарко да се досещаше, че тя е шпионин, двамата никога не бяха разговаряли с какво точно се е занимавала, преди да се пенсионира. Важното беше, че Ема бе създавала връзки на места, където той не познаваше никого — Министерството на отбраната, ЦРУ, АНС, и понякога той се обръщаше към нея за помощ. Това, за което бе дошъл да я моли този ден, бе достъп до архивите на Пентагона.

— Не съм убедена, че ще намериш доказателства, каквито иска Махоуни — каза Ема. — Това е станало преди трийсет години, а тогава архивите не бяха дигитални.

Ема седеше на един шезлонг и отпиваше от чаша със студен чай. Беше с бял панталон до коленете и синя блуза, която отиваше на очите ѝ. Късо подстриганата ѝ коса беше руса, но вече леко посивяла, а на ръст беше колкото Демарко — почти метър и осемдесет. И макар да беше с няколко години по-стара от него — почти на възрастта на Махоуни, тя беше стройна и в превъзходна физическа форма, ако не заради друго, то поне защото тренираше за маратон. Участвала бе в Бостънския маратон същата година, когато двамата терористи

поставиха онази бомба, но, за щастие, се бе случила далече от мястото на експлозията. Когато Демарко чу за атентата, първо позвъни на мобилния ѝ и след като не успя няколко часа да се свърже с нея, той направи резервация за самолета, за да провери на място дали Ема не е сред пострадалите. Най-после тя му се обади и когато чу гласа ѝ, той така се зарадва, че изобщо не се разсърди на авиокомпанията, която отказа да му върне стойността на билета.

— Но ще хвърлиш едно око.

— Да. Само не се учудвай, ако не открия нищо. Тогава си в правото сам да решиш дали липсата на документни следи означава, че той лъже.

Демарко силно се бе надявал, че Ема ще му помогне и сега, но с нея човек никога не можеше да бъде сигурен, понеже тя презираше Джон Махоуни. Смяташе го за корумпиран, което си беше истина; ненавиждаше го заради изневерите му, за което беше права; мнението ѝ за него беше, че е човек, напълно лишен от морален компас, макар това да се отнасяше за Махоуни в същата степен, в която и за всички политици. Но в конкретния случай Демарко очакваше Махоуни и Ема да се окажат на идентични позиции.

Задачата, която Махоуни му бе възложил, се отнасяше до конгресмена от Алабама на име Клейтън Симс, излъчен от Седми избирателен окръг — единствения в щата, където печелеше демократ. Симс, който беше на петдесет и пет и заемаше поста от четиринайсет години в щат, който по традиция гласуваше за републиканците, се бе принудил да промени цвета си на лилав — нещо средно между синьо и червено. Все пак повечето пъти той гласуваше с демократите в Конгреса и Махоуни го смяташе за, общо взето, свестен тип, макар и не блестящ с особена интелигентност.

Проблемът със Симс беше, че се представяше за носител на ордена „Пурпурно сърце“ — нещо, което според Махоуни беше лъжа. А ако мъжът наистина лъжеше, това беше сериозен проблем.

Няма нищо толкова необичайно в това някой — обикновено мъж — да се представя за носител на военни отличия, каквито никога не е получавал. Има много документирани случаи, когато хора се явяват на тържествени чествания с униформи, отрупани с медали, повечето от които са фалшиви — дори Медалът на честта на Конгреса може да бъде фалшифициран, — докато в действителност не са помирисвали

военна служба. Повечето го правят, за да впечатляват околните. Да бъдат потупани по рамото, да чуят: „Благодаря за вярната служба“; тези страхливци държат да се изживяват като герои.

Други обаче лъжат заради материални облаги. В един случай мъж излъгал, че бил ранен във Виетнам, и взел над двеста хиляди долара помощи за ветерани, преди да го хванат. Когато се зае с тази задача, Демарко си мислеше, че не би трябвало да е трудно да се провери дали даден човек е служил в армията или не, дали е ранен в бой или не, но впоследствие установи, че архивите са до такава степен объркани, че това невинаги е възможно.

В действителност практиката да се лъже за несъществуващи военни заслуги беше до такава степен разпространена и обидна за истинските ветерани — а Махоуни беше един от тях, — че през 2005 г. Конгресът в рядък пристъп на двупартийно единомислие бе приел специален Закон за кражбата на воинска доблест, предвиждащ една година затвор за лица, присвоили с измама военни отличия и привилегии. Същият закон обаче бе отхвърлен през 2012 г. с 6 на 3 гласа от Върховния съд с мотива, че правото на всеки гражданин да лъже е гарантирано от Първата поправка към Конституцията. През 2013 г. Конгресът, все още бесен, прие втори Закон за кражбата на воинска доблест, с лека промяна: ако някой бъде хванат, че лъже за военната си служба с цел извличане на материални облаги, то тогава може да бъде вкаран в затвора. Кое то накара Демарко да се запита защо изобщо конгресмените си бяха дали този труд, все пак измамата винаги се е смятала за престъпление.

Както и да е — подобно на всички политици, отбили военната си служба, конгресмен Клейтън Симс се гордееше, че е ветеран, като не спираше да изтъква този факт по време на предизборните си кампании. Също като Махоуни Симс бе служил в морската пехота и 1983 г. го бе заварил в Ливан; беше се случил наблизо и в онази сутрин, когато „Хизбула“ бяха взривили два камиона с експлозив, разрушавайки казармите, в които бяха настанени американският и френският военен контингент. От 241 общо загинали американски военнослужещи 220 бяха морски пехотинци. Според Симс той вървял натам, за да се срещне с приятел за закуска, и бил на по-малко от една пряка разстояние, когато гръмнали бомбите. Взривната вълна го повалила, за миг изгубил съзнание, а в крака му се забило парче стъкло, което било

закривено „като един от онези мюсюлмански кинжали“. Той извадил стъклото, превързал с ризата си раната, която кървяла обилно, и през следващите трийсет и шест часа се опитвал да спаси затрупани и умиращи под развалините морски пехотинци.

Когато Симс спечели първия си мандат в Конгреса, Махоуни беше вече председател на Камарата. Той се срещна с новия конгресмен и още при първия си разговор двамата обмениха спомени от службата си в морската пехота. Единственото, което Махоуни запомни от този първи разговор, бе, че Симс бил ранен в десния крак. Е, добре — Махоуни също имаше рана там. Коляното му беше раздробено от граната на Виетконг и при застудяване, а също и когато прекарваше дълго време прав на крака, го болеше ужасно. Махоуни си спомняше как Симс му бе казал, че и при него било така. Минаха четиринайсет години, през които Махоуни не се бе замислял изобщо за военната служба на Симс, макар че една година, когато бе отишъл до Алабама, за да го подкрепи в кампанията му, Махоуни бе похвалил конгресмена за доблестната му служба и за кръвта, която бе пролял в Ливан.

И изведнъж, само преди седмица, Махоуни и Симс се бяха случили един до друг на маса по време на благотворителна вечеря за ветераните от войните в Ирак и Афганистан — заобиколени от мъже и жени с отрязани крака и ръце, с извадени очи, с разбъркани мозъци от взривовете; мъже и жени, превърнати в сенки на онова, което някога са били. Докато се намираше сред тези хора, дали толкова много от себе си, Махоуни усети, и то повече от веднъж, как очите му се пълнят със сълзи.

По време на вечерята млад мъж, който използваше две високотехнологични протези, за да държи ножа и вилицата, се обърна към Махоуни и Симс и ги попита за тяхната военна служба. И двамата политици, давайки си сметка, че повечето хора наоколо са жертвали много повече за родината, не се впуснаха в подробности. Симс разказа с няколко думи как се е случил в Бейрут при взривяването на казармите и добави:

— До днес не мога да повярвам на късмета си — сред летящите във въздуха отломки да ме удари парче стъкло само в крака. — После се потупа по коляното. — Още ме наболява от време на време, но няма да взема да хленча точно пред човек като вас.

Проблемът беше, че се потупа по лявото коляно.

Ако имаше нещо, в което Махоуни вярваше абсолютно, то бе, че човек не забравя лесно кой е раненият му крак, дори да са минали над трийсет години. Не и когато раната бе предизвикана от парче стъкло, което по описанията на Симс приличало „на кинжал“. Изведнъж Махоуни се почувства ужасен при мисълта, че през цялото време Симс може да е лъгал за „Пурпурното сърце“. Подозираше, че в началото на политическата си кариера Симс е почувствал нужда да поукраси малко историята на военната си служба, приписвайки си медал, който не бе заслужил.

И така, Махоуни се видя изправен пред дилема. Всъщност пред две. Първо, нямаше как да знае дали Симс наистина бе излъгал за „Пурпурното сърце“. Колкото и да изглеждаше трудно за вярване, може наистина от разсеяност да се бе плеснал по грешното коляно. Но по-важното беше как да постъпи, ако се окажеше, че Симс наистина бе излъгал. Ако Симс беше републиканец, Махоуни щеше да се нахвърли върху него като лъв, да го разкъса на парчета, да вдигне такава шумотевица, че да го принуди да си подаде оставката. Но Симс не само беше демократ; той беше единственият демократ в Конгреса, избран от щата Алабама. Последното нещо, което Махоуни желаше, беше още един републиканец. Същевременно самата мисъл, че негов колега може би беше излъгал за държавно отличие, му бе непоносима. Махоуни имаше много недостатъци, но когато нещата опираха до военна служба и ветерани от войните, беше безупречен. Всъщност, доколкото Демарко можеше да прецени, това беше единствената област в живота му, в която не можеше да бъде упрекнат за каквото и да било.

И така, Махоуни бе инструктирал Демарко да установи истината за предполагаемото „Пурпурно сърце“ на Симс. Но не искаше Демарко да се свързва официално с Пентагона. Страхуваше се, че ако се започне разследване, медиите ще научат за измамата на Симс и тогава съдбата му ще се изплъзне от неговия, на Махоуни, контрол. Ако Симс бе излъгал, то Махоуни щеше да го накаже; все още не бе решил какво да бъде това наказание. И така, за да угоди на шефа си, Демарко се беше обърнал към Ема, понеже, ако имаше някой, който бе в състояние да надникне дискретно във военното досие на Симс, това беше тя.

— Благодаря ти — каза Демарко. — Ще се чуем пак до два-три дни. Но сега трябва първо да разбере какво е толкова спешно, че ме пращат в Бостън.

Демарко се срещна с Махоуни в кабинета му в сградата на Капитолия. Започна да разказва докъде бе стигнал с конгресмен Симс, но Махоуни го прекъсна:

— Засега остави Симс. Ще се разправам с него по-нататък.

След това Махоуни заговори за Елинор Добс. Онова, което най-много учуди Демарко в тази история, не беше начинът, по който Калахан бе постъпил с Добс — алчен предприемач, който прибъгва до неправомерни действия, за да изхвърли наемател, далеч не беше нещо уникално. По-скоро Демарко се учуди на състоянието на Махоуни. Беше обхванат от гняв, разбира се, но наред с това и някак потиснат. А Махоуни далеч не беше от хората, които лесно се потискат. По-скоро се гордеше със способността си да потиска другите. При това очевидно не беше тъжен заради случилото се с Елинор Добс. А по-скоро заради собствената си неспособност да ѝ помогне. Демарко трябваше да изслуша една дълга тирада как мъже като Калахан — тези, които държат парите — не зачитали нито Конгреса, нито закона, нито каквото и да било, понеже знаели, че с пари могат да се измъкнат от всякаква ситуация.

При което Демарко едва не му каза: това ли ме извика да ми съобщиш?

— До изтичането на договора ѝ остават още три години — каза Махоуни. — И тя е решила да се бори с Калахан. Знае, че когато договорът изтече, ще ѝ се наложи да се изнася, но дотогава смята да му вгорчи живота. Проблемът е, че всичко онова, което направих за нея в Бостън, няма да ѝ е от полза за дълго. След седмица-две медиите ще загубят интерес, а полицията ще се откаже да я пази. На всичко отгоре Калахан държи кмета и общинските съветници в малкия си джоб и те не желаят да съдействат. Това значи, че не след дълго Калахан отново ще започне да я тормози, за да я принуди да напусне, освен ако не намериш начин да го спреш.

— Ако самият ти не можеш да го спреш, как очакваш аз да го направя? — попита Демарко.

— Не знам. Ще измислиш нещо. Това ти е работата, дявол да го вземе! — кресна Махоуни.

Явно шефът не беше в настроение да слуша разумни доводи.

Но всъщност това беше работата на Демарко — да оправя каквото според Махоуни се нуждаеше от оправяне. Демарко работеше от години за Махоуни, още след като си взе дипломата по право, която така и не използва. Във Вашингтон конгресменът разполагаше с екип от щатни служители, които да се занимават с дребнавите политически игрички, свързани с приемането — или неприемането — на даден закон. Демарко беше този, към когото Махоуни се обръщаше, когато искаше да му се свърши нещо, изискващо определена степен на вещина и задкулисна дискретност. С други думи: Махоуни се обаждаше на Демарко, когато законът се превръщаше в пречка по пътя му и той търсеше начин да го заобиколи. Демарко беше и човекът, когото конгресменът изпращаше да събира дарения за кампанията му от донори, предпочитайщи да останат анонимни и да си дадат парите в брой, което значеше също, че Демарко му беше нещо като куриер — една длъжностна характеристика, която не му допаднаше особено. За момента обаче Демарко нямаше представа какво се иска от него в случая на Елинон Добс. Ако политик с влиянието на Махоуни не можеше да спре Калахан и ако управниците на Бостън бяха на страната на предприемача, то какво би могъл да стори той? Но Демарко съзнаваше и друго: сега не бе моментът да спори с Махоуни, затова си замълча и се качи на самолета за Бостън.

Демарко си взе стая в „Парк Плаза“ на Арлингтън стрийт; изборът му бе продиктуван най-вече от централното местоположение и разумните цени на хотела.

Той обичаше Бостън. Обичаше пристанището, където старите военни кораби още стояха на котва до кея, щандовете за бърза закуска в закрития пазар Фанъл Хол; италианските ресторантчета в Норт Енд. Харесваха му църквите и гробищата, построени още преди Войната за независимост, харесваше му да наблюдава университетските отбори по гребане да се плъзгат грациозно по повърхността на река Чарлс в утринната мъгла. Да не говорим за „Фенуей“.

За един почитател на бейзбола „Фенуей“ беше онова, което е Ватиканът за католиците, Мека за мюсюлманите. „Фенуей“ беше катедрала, а Зеленото чудовище — дванайсетметровата стена в левия край на полето — нейният олтар. Да, Демарко определено се радваше, че е отново в Бостън, макар и не толкова на причината, която го бе довела тук.

Беше решил, че първото нещо, което трябва да направи, е да се види с Елинор Добс. Тя живееше в Западен Бостън, на Дилейни стрийт — една улица, която минаваше успоредно на магистралата Масачузетс Търнпайк, само на няколко преки от реката. Откакто Махоуни му бе казал, че Калахан е предприемач, който се опитва да изгони Елинор от апартамента ѝ, Демарко бе предположил, че бизнесменът просто е решил да събори една-две сгради, за да построи на тяхно място помодерни. Чак сега видя колко далече е бил от истината.

Проектът на Калахан беше огромен, обхващаше няколко карета. Всичко наоколо беше задръстено от самосвали, булдозери и циментовози; чуваше се насеченото бибиопкане на маневриращи тежки машини. Демарко видя шест големи сгради в различни етапи на завършване, по които като мравки пълзяха поне стотина работници с каски, но вътре имаше още хора, които не се виждаха. Пет високи жълти крана като някакви едноръки великани се извисяваха над

строителната площадка. В две от сградите работници сковаваха дървено скеле с пневматични пистолети и през прозорците се чуваше пукот като от престрелка.

Дилейни стрийт минаваше точно през средата на строежа, а откъм източната му страна, където бе застанал Демарко, се издигаше голям билборд, три на три метра, с компютърно изображение на завършения обект и някои основни данни за него. Комплексът се наричаше „Дилейни Скуеър“, заемаше площ от петдесет и шест декара и щеше да струва приблизително петстотин милиона долара. Включваше дванайсететажна офис сграда, седалище на фирма за соларна енергия; двайсететажен хотел със 175 стаи; още четири офис сгради с обща разгъната площ близо 80 хиляди квадратни метра; 12 декара зелени площи, оформени като публичен парк; и толкова магазини и заведения за хранене, че Демарко се отказа да ги брои. Строителните работи трябваше да бъдат изцяло завършени за две години и половина, ако нещата се движеха по график, като се очакваше комплексът да генерира дванайсет милиона долара от имотни данъци годишно, в разгара си да осигурява работа на шестстотин строителни работници, а впоследствие да разкрие три хиляди постоянни работни места за хората, които щяха да населят офисите и търговските обекти. И накрая, в западния край на района — точно където живееше Елинор Добс — се предвиждаше изграждане на двеста луксозни апартамента.

Демарко заобиколи оживената строителна площадка и се насочи натам. Не можеше да си представи как е изглеждал кварталът преди, защото почти всички сгради в съседство бяха разрушени. В земята сега зееше гигантска яма, която заемаше три четвърти от карето, а в северния край на улицата все още се издигаха четири стари триетажни постройки, видимо опразнени, с извадени врати и прозорци, явно очакващи срещата си с металната топка. През улицата се намираще сградата на Елинор — единствената все още обитаема в квартала. Демарко си помисли за последния войник на генерал Къстър в битката при Литъл Биг Хорн, застанал в примирено очакване да полетят стрелите.

Той пристъпи напред и надникна в голямата яма, където вече бяха излети основите на бъдещата сграда. От бетона стърчаха снопове арматурни желяза. Върху телената ограда около обекта беше закачен друг билборд, показващ жилищата, които Калахан смяташе да

построй. Виждаха се снимки на модерни апартаменти с дрешници, високи тавани, кухни с мраморни барплотове, лъснати до блясък дървени подове и големи тераси, на които наемателите можеха да седят във вечерната прохлада и да пият мартини. В сградата щеше да има фитнес център, плувен басейн и градина на покрива, където можеха да се правят партита. Демарко допусна, че апартаментите щяха да струват по два милиона, може би и повече. На приземния етаж в сградата щяха да бъдат разположени търговски обекти. Освен задължителния „Старбъкс“ щеше да има и студио по йога, картинна галерия и снобско бистро, предлагащо вегетариански специалитети без глутен.

На компютърната графика бе показан и вътрешен двор с ландшафтна архитектура, който щеше да бъде затворен за простолюдието. В него щеше да има пейки, хвърлящи сянка дървета и фонтан, около който бавачки да седат с децата на млади работещи двойки и да обменят клюки за работодателите си. По всичко личеше, че комплексът на Калахан щеше да бъде оазис в града — частна райска градина, само че без змията, — предназначен за хора, изкарващи над триста хиляди годишно.

Демарко пресече улицата и тръгна към сградата на Елинор. Уличното платно беше разкопано, тротоарите заменени с кални шперплатови пътечки, във въздуха се носеха облаци прах заедно с оглушителен шум от работещ наблизо пневматичен чук. Демарко се смяташе за, общо взето, упорит мъж, но си каза, че на мястото на Елинор отдавна би си вдигнал багажа, би приел офертата на Калахан и би се преселил на някое по-тихо и чисто място.

Сградата беше на пет етажа, от кафеникави тухли, вероятно строена някъде около Втората световна война. Стори му се едва ли не очарователна с мансардния си покрив в парижки стил, тавански прозорци и мраморни корнизи на покрива. Беше останка от една епоха, когато работниците все още са се гордеели с плодовете на своя труд, а цената не е била единственият определящ фактор. Той забеляза, че някои от апартаментите на последните два етажа имаха малки балкони с парапети от ковано желязо, предлагащи точно толкова място, колкото на тях да се сложи градински стол и барбекю.

Той се изкачи по няколкото каменни стъпала към входа и видя, че бравата на вратата беше демонтирана, така че вече не можеше да се затваря и заключва. Малкото фойе беше осеяно с боклук — кутии,

кенове от бира, празни бутилки и едно прокъсано войнишко одеяло, вероятно гъмжащо от бълхи. На едната стена имаше трийсетина пощенски кутии, но металните им вратички бяха хлътнали навътре, сякаш някой ги бе удрял с чук. Имаше и малък дъвен асансьор, което учуди Демарко, защото повечето сгради от тази епоха нямаха. Не че това имаше някакво значение — върху вратата имаше надпис НЕ РАБОТИ и когато той натисна бутона за повикване, нищо не се случи.

Елинон живееше на четвъртия етаж и Демарко затътри с неохота крака нагоре по дървеното стълбище с потъмнял дъбов парапет с ограничителни колонки, завършващи отгоре с дървени топки. Стъпалата бяха излъскани от годините и леко вдлъбнати по средата. Нито една лампа на стълбищните площадки не светеше, но през цветните стъкла на прозорците влизаше достатъчно светлина, за да си вижда в краката. Ако някой от наемателите се качваше или слизаше през нощта, щеше да му е нужно фенерче, за да си свети.

Докато пристъпваше по коридора на четвъртия етаж към жилището на Елинон, той забеляза, че вратите на всички опразнени апартаменти бяха свалени. Спря се при един апартамент, който все още имаше врата; ключалката изглеждаше чисто нова. Вратата беше цялата в графити — безсмислени завъртулки от червен спрей. Чу вътре да работи телевизор и си припомни казаното от Махоуни, че в сградата освен Елинон имало още трима-четирима наематели, които се съпротивлявали на Калахан.

Елинон живееше в един от ъгловите апартаменти. Първото нещо, което се наби в очите на Демарко, бе, че макар също покрита с графити, вратата ѝ беше метална, а не дървена; метална беше и касата около нея. Изглеждаше непоклатима. Имаше шпионка, напръскана с боя, но някой я бе почистил. Вътре се чуваше радио, но когато Демарко почука, нищо не се случи. Той почука отново и шпионката потъмня отвътре.

— Какво искате? — попита един глас.

— Елинон, казвам се Джо Демарко. Джон Махоуни ме праща.

— Откъде да знам, че сте този, който казвате?

— Ще вдигна служебната си карта от Конгреса. Ще можете ли да я видите през шпионката?

— Да. Покажете я.

Демарко го направи и след миг вратата се отвори.

— Наистина ли онзи фукльо ви праща?

Демарко се изсмя.

— Да.

— По дяволите! Мислех си, че ме е забравил след пиара, който си направи за моя сметка.

Също като Махоуни Демарко хареса от пръв поглед Елинон Добс. Допадна му момчешката ѝ прическа, ясните ѝ сини очи и тениската ѝ с Брус Спрингстийн. Също и червените гуменки на краката. Тя се оказа точно такава, каквато му я бе описал Махоуни — жилава и борбена, но с чувство за хумор; правеше впечатление на човек, който умее да се радва на живота; и със сигурност би му се радвала, стига Шон Калахан да я оставеше на мира.

— Махоуни е отговорен човек, Елинон — каза ѝ Демарко. — Освен това Калахан наистина го вбеси, което в случая е по-важно.

— Ами хубаво. Влизайте тогава. Ще пиете ли една бира?

— Разбира се.

Както бе очаквал, апартаментът на Елинон беше малък, всекидневната едва ли имаше 20 квадрата, но пък в нишата на прозореца, гледащ към Дилейни стрийт, имаше място за сядане, докато в стената откъм пряката улица френски прозорци извеждаха към малък балкон. Най-вероятно жилището беше само с една спалня, а в малката кухня уредите бяха поне на 20 години. Той бе виждал моторни яхти с по-големи кухни от тази.

Всекидневната беше боядисана в цвят слонова кост, а на стената имаше големи снимки на природни картини — път през есенна гора в Нова Англия, пълноводен ручей, обрасли в мъх дънери на дървета; той си каза, че вероятно Елинон ги е правила. В стаята обаче нямаше много мебели — само едно кафяво кожено канапе, поставено срещу нов телевизор с голям екран.

Очевидно Елинон се бе приготвила за продължителна обсада от страна на Шон Калахан. Покрай една от стените бяха наредени поне десет каси консерви и минерална вода. На малка сгъваема маса имаше примус, за да може тя да си готви, когато Калахан прекъсне електричеството, както и голяма хладилна чанта с лед, в която да съхранява храната. В стаята имаше и два вентилатора на стойки, заместващи климатика; в момента работеха, раздвижвайки спарения

въздух; имаше и електрическа печка и три-четири одеяла за студените зимни дни.

— Това генератор ли е? — попита Демарко.

— Да, не е ли страхотен? С електронно запалване, така че не се налага да дърпам като смахната някаква връв, и произвежда достатъчно ток, за да захранва всичко.

— Не можете да използвате генератор в затворено помещение! — каза Демарко. — Ще се задушите от въглеродния окис.

— Е, не съм чак толкова загубена — отвърна Елинор. — Изкарвам го на балкона, когато има нужда, а през зимата провирам кабела през откренатата врата и запушвам цепнатината с тиксо, за да не излиза навън топлото. Бензина също го държа отвън.

Господи.

— А какво има в тези кутии? — попита той, като посочи с пръст два големи бели кашона, поставени един върху друг в ъгъла.

— Записвам всичко, което Калахан ми е причинил в опит да ме изгони, там е и кореспонденцията с всевъзможни бюрократи и юристи. От всичко пазя копия, включително от писмо, което изпратих на Махоуни, а той не благоволи да ми отговори.

И тогава Демарко видя пушката.

— Вие сте въоръжена!

— Това е ловна пушка „Ругер“. Досега не се е налагало да я ползвам, но човек никога не знае.

Демарко си каза, че ако стреля с нея, Елинор, която беше около четирийсет и пет килограма, щеше да бъде първата ѝ жертва, защото откатът щеше да я просне по гръб.

— Купих я още преди да заменя старата дървена врата с метална. Два пъти ми разбиват апартамента. Ако някой се опита, докато съм си у дома, ще му пръсна задника.

— Е, тази врата ще свърши работа — каза Демарко. — Но...

Елинор се засмя.

— И отряд командоси с таран не може да я разбие!

— Все пак мисля, че трябва да разкарате тази пушка.

— Вие какво бихте направили, ако някой ви разбие жилището, обърне всичко наопаки и накрая се изсере на леглото ви? Почти всичките ми мебели са нови... добре де, втора ръка... защото ония съсипаха всичко, което имах.

— И смятате, че са били същите, за които сте казали на Махоуни? Братята Макнали?

— Макнълти. Да, същите. Само че не мога да го докажа.

— А след пресконференцията на Махоуни някой досаждал ли ви е?

— Не. Минали са обаче само няколко дни. Вчера дойде един полицай да ме пита дали всичко е наред. Но това няма да трае дълго.

— Колко други наематели има в сградата?

— Чакайте първо да ви донеса една бира и стол.

Елинор му подаде един „Будвайзер“ и разгъна платнен градински стол. Самата тя се настани на коженото канапе; беше толкова дребна, че краката ѝ не стигаха до пода. Тя дръпна халката на бирата си, отпи и каза:

— Мехлем за душата. Обикновено си позволявам по една на ден.

— После огледа Демарко, сякаш го изучаваше. — Напомняте ми на моя съпруг. Беше хубав мъж, добре сложен като вас.

Демарко беше метър и осемдесет, широкоплещест; от италианския си баща бе наследил гъстата черна коса, която сресваше право назад, и квадратната брадичка с трапчинка. Единственото, което бе останало от ирландската му майка, бяха сините очи. Демарко имаше сурови черти на лицето, но макар да бе понатрупал няколко белега покрай работата за Махоуни, не смяташе себе си за суров човек.

— Той жив ли е още?

— Не. Пит умря на петдесет и две — отвърна Елинор. — Беше пожарникар и един ден получи инфаркт, докато се качвал по някакви стълби с маркуч, тежащ петдесет кила.

— От колко време е починал?

— Ами ние с него сме връстници и аз съм на осемдесет и две, значи вече трийсет години, откакто го няма. Беше готин човек. Но какво пък, животът продължава.

— И вие не се омъжихте отново?

— Ами, ще се омъжвам! Кой иска да тръгне по срещи на петдесет? Е, много жени го правят, търсят си мъже по интернет, понеже се чувстват самотни или нещо такова. Но аз никога не се чувствам самотна, имам много приятели и винаги намирам какво да правя. Навремето бях медицинска сестра, но откакто съм пенсионирана и преди Шон Калахан да се появи в живота ми и да се

опита да го разруши, се занимавах с благотворителен труд: учех деца да четат, помагах в една кухня за бедни. Разбира се, вече нямам време.

Демарко не можеше да повярва, че жената е на осемдесет и две. Не изглеждаше на толкова. И очевидно беше с напълно бистър ум.

— Питам колко още наематели живеят в сградата.

— Вече са само три домакинства. Госпожа Полански, на същия етаж...

Демарко си спомни, че когато минаваше по коридора, една от вратите беше затворена.

— Тя е едва на седемдесет и две, но има деменция и би трябвало да е в старчески дом. Дъщеря ѝ се опитва да я накара да напусне, но госпожа Полански не иска. Живее в пълна мизерия, не се къпе, не си пере дрехите и се храни само с банани и боб от консерва. През ден-два дъщерята се отбива да я види, аз всеки ден минавам да я нагледам, но тя не е добре и не ѝ е тук мястото. Дъщерята е от онези хора, които са просто безсилни да се борят с живота. Все някой ден обаче ще ѝ се наложи да изкара майка си от тук, ако ще и със съдебна заповед. А Калахан, както сигурно се сещаш, праща хора при дъщерята да я обработват. — Елинор въздъхна. — Ужасно е, когато загубиш разсъдък си, докато тялото ти е още здраво.

Демарко само кимна, но си каза наум, че е права. Ако зависеше от него, по-скоро би си отишъл от инфаркт на петдесет и две, като покойния ѝ съпруг, отколкото да се влачи на старини с Алцхаймер.

— След това са семейство Спигълман, на третия етаж — продължи Елинор. — И двамата приближават осемдесет. Всъщност той може и да ги е минал. Мъжът иска да се изнесат, но Лорета, госпожа Спигълман, не дава. Тя е изцяло на моя страна в тази история. Проблемът е, че има проблеми със здравето, топи се като свещ. Щом тя си отиде, Спигълман, който има кураж колкото един бройлер, ще се махне от тук. Засега се спотайва в апартамента и го е страх да се подаде навън, за да не налети на някой от братята.

Тя отпи от бирата си и добави:

— Последният е една откачалка. Също на третия етаж, казва се Гудман и е младо момче, има-няма, на петдесет и осем. Но е агорафоб. Не е излизал от апартамента си вече петнайсет години. Просто седи вътре, има пушка като мен и трепери от страх. Поръчва си всичко онлайн, макар че братята Макнълти често прогонват доставчиците.

Калахан е наел психиатър да му се обажда всеки ден по телефона. Обработва го да преодолее фобията си и да опразни жилището.

Господи, помисли си отново Демарко. Какви хора са се събрали тук...

Елинор се изсмя.

— Бас държа, че след още два месеца аз ще съм единствената, която още държи фронта.

— А защо не се махнете? — Демарко посочи с ръка касите с вода и примуса. — Това не е живот. Добре, разбирам, че по този начин изразявате отношението си към хора като Калахан, но все пак. Той казал на Махоуни, че ви бил предложил двеста бона. Това са си добри пари.

— Никъде не мърдам, докато договорът ми не изтече. Точка — заяви Елинор. — Тези пари не ми трябва. Получавам процент от пенсията на съпруга ми от пожарната, освен това той имаше и застраховка „Живот“, която съм инвестирала. Имам малка пенсия от болницата, където работех; това беше по времето, когато пенсионираните сестри още имаха право на пенсия, а също и социални помощи. Така че имам достатъчно пари. Освен това ми харесва да се заяждам с Калахан. Направо се забавлявам с него.

Демарко се засмя. След три години, когато наемният ѝ договор изтечеше, тя щеше да е на осемдесет и пет. Е, какво пък? Щеше да си е същата. Жена като Елинор Добс като нищо можеше да изкара и до сто.

— И така, какво те води в Бостън, Джо?

— Махоуни ме прати да ви нагледам и същевременно да измисля начин да накараме Калахан да спре да ви тормози. Но нямам представа как ще стане това.

— Е, благодаря ти, че се отби да ме видиш. Още по една бира? Мисля, че можем да отпразнуваме идването ти, като днес наруша лимита си и изпия две...

— Става, защо не? И през това време може да ми разкажете за Макнълти.

8

— Шон иска да очистим старата кранта — каза Рой Макнълти.
— Не го е казал, но знам, че това иска.

— Да, така е — отвърна Рей.

Беше единайсет преди обед и двамата седяха в „Шамрок“ и пиеха кафе, подсилено с шот „Джеймисън“ за отскок. В бара нямаше клиенти. Дорийн Вон — едновременно барманка, управителка и наемателка — беше зад бара, зачетена в „Глоуб“. Тя беше ниска, но пълна жена, може би 90 килограма; ръцете ѝ над лактите бяха подебели от бицепсите на братята. Косата ѝ наподобяваше ръждивочервена тел за миене на съдове, а лицето ѝ беше обсипано с едри кафяви лунички. В момента Дорийн им беше ядосана. Беше ги помолила да сменят кега с бира, понеже я болеше кръстът, но те ѝ казаха да си го смени сама, защото били заети.

— Няма да го направя! — каза Рей. — Пречукаме ли я, ние ще сме заподозрени номер едно и номер две, а не искам да рискувам до живот в затвора, за да си сменя надписа на бара.

— Ставаше дума за доста повече от един надпис — каза Рой. — Но си е така. Някакви идеи?

— Не. Може би просто да отскочим до там с колата и да хвърлим по едно око. Все нещо ще ни дойде наум.

— Да, става. Ей, Дорийн — провикна се Рой към бара. — Ние излизаме за малко.

В отговор Дорийн му показа среден пръст.

Те отидоха до блока на Дилейни стрийт със стария си бял ван форд еконолайн. Имаха и едно много сладко червено като пожарна кола камаро; беше им излязло буквално без пари, понеже го бяха купили направо от човека, който го бе откраднал, но го пазеха за специални случаи. Да не бяха луди да ходят с него на строежа и да го цапат!

По пътя някакъв отворко по радиото започна да мели нещо за Брейди и „Пейтриътс“, как щели да размажат всичко живо по пътя си.

— Стига с тоя Брейди, той е свършен — каза Рой. — Скоро става на четирийсет и...

Възражението на Рой бе отправено към коментатора по радиото, но му отговори Рей:

— Свършен? Брейди? Ти като нищо си най-тъпият бял човек в Бостън! Брейди току-що спечели Супербоул и...

— Никакъв Супербоул не е печелил Брейди! Оня тъпанар, треньорът на „Сиатъл“, загуби, защото направи смяна без време! И слушай какво ти казвам, Брейди...

Двамата спориха за Том Брейди, докато стигнаха до сградата на Елинор. Когато влязоха във входа, видяха мършавия старец Спигълман да се катери по стълбите, стиснал в ръка торба с покупки.

— Ей! Какво носиш в торбата? — подвикна Рой.

Спигълман извърна глава; очите му бяха разширени от ужас, приличаше на притиснат в ъгъла плъх. С този остър нос физиономията му наистина беше на гризач. За миг Рей си помисли, че ще хукне нагоре по стълбите, за да избяга, но после Спигълман явно си даде сметка, че едва ходеше. С треперещ глас той отвърна:

— Лекарствата на съпругата ми, има белодробен емфизем.

Братята пристъпиха напред и застанаха заплашително надвесени над него; бедният Спигълман беше едва метър и шейсет.

— Откъде можем да сме сигурни, че не носиш никакви таблетки в тая торба? — попита Рой.

Спигълман го изгледа объркан.

— Ами точно това нося, нали ви казах? Лекарствата на съпругата ми.

— Нямам предвид такива таблетки, тъпако. А истински, амфетамини, екстази или нещо такова. Това тук е зона, свободна от дрога. Така пише на табелата отвън на улицата.

— Какво?! — успя само да каже Спигълман.

Рой се засмя.

— Хайде, движение. Махай се от очите ми. Само се шегувам, не разбираш ли от майтап?

Те проследиха с поглед Спигълман, докато се изкачваше по стълбите като охлюв, болен от артрит. Когато в един момент се

извърна и видя, че братята са още долу, той се препъна и щеше да падне, ако не се държеше за парапета.

— Е, какво правим сега? — попита Рой.

Рей не отговори. Той продължаваше да гледа замислено Спигълман, който с мъка се изкачваше по стъпалата.

Демарко беше в кабинета на старши полицейски инспектор Франсис О'Рурк, началник на Охранителната полиция към Полицейското управление на Бостън. О'Рурк беше висок и строен мъж, малко под шейсет; с късо подстриганата прошарена коса и очила с телени рамки приличаше донякъде на учен. Вместо в костюм беше облечен в синята си униформа. На стената на самохвалството зад гърба му висяха снимки на младия О'Рурк като патрулиращ полицай; имаше и една, на която беше с каска и бронежилетка, екипиран като командос. В допълнение към дузината месингови плакети и рамкирани удостоверения, свидетелстващи за доблестната му служба на град Бостън, в кабинета имаше и стъклена витрина, вътре с нагънато американско знаме, по което бяха набучени всичките медали от военната му служба. Демарко забеляза, че сред тях е и „Пурпурно сърце“.

Според сайта на Бостънското полицейско управление Охранителната полиция се занимаваше с „гарантиране на обществената безопасност и предоставяне на ефективни и ефикасни полицейски услуги на гражданството“. Махоуни му бе дал името на О'Рурк, като му го бе описал като най-висшестоящия полицай в управлението, пряко отговарящ за безопасността на Елинор Добс.

Дотук Демарко бе останал с впечатление, че на О'Рурк наистина му пукаше за Елинор, макар да беше еднакво възможно и просто да се преструваше, за да угоди на Махоуни. Щом се е издигнал толкова нависоко в йерархията, той притежаваше известна актьорска дарба.

— Трябва да разберете, че това е всичко, което можем да направим — каза О'Рурк. — Имам патрулни коли в района и периодично един от хората ми се отбива, за да нагледа Елинор. Но освен ако Калахан и онези главорези, които работят за него, не направят нещо противозаконно, имам предвид нещо по-сериозно от това да ѝ спрат тока, аз не мога да ги арестувам.

— Разкажете ми за Макнълти — подкани го Демарко.

О'Рурк поклати глава.

— Това са бесни кучета. По-големият, Рей, излежава една година за кражба на кола още когато е на седемнайсет. Това всъщност е третият му арест за едно и също провинение, но първите два пъти се измъкнал. Този път обаче съдията го вкарва за година в „Уестбъро“. Оттогава и той, и брат му са арестувани безброй пъти, но всъщност не са лежали много време в затвора. Прибирани са най-вече за притежание на наркотици, шофиране в пияно състояние, дребни кражби от магазините, такива неща. Веднъж, докато цените на горивата бяха високи, в продължение на половин година източвали с маркуч бензин от всички коли в квартала, докато накрая ги хванали. Но основните им провинения са физическо насилие, най-вече кръчмарски сбивания. Някой ги ядоса, а те лесно се палят, при което двамата го нападат едновременно и го млатят, докато го направят на кайма. Най-дългата им присъда досега е била две години, след като за малко не убили някакъв човек, който с нещо ги подразнил по време на мач на „Ред Сокс“. Но в досието им не пише всичко. Двамата имат бар в Ривиър...

Демарко знаеше, че Ривиър е предградие на седем-осем километра от Бостън.

— След като Махоуни ми се обади, говорих с шефа на местния полицейски участък. Той ми каза, че братята имали вземане-даване с мафията в Провидънс. Те са като... Ходили ли сте някога в „Хоум Депо“? Сигурно сте виждали пред магазина да се мотаят едни яки мъжаги, които си търсят почасова работа. Хамали, общи работници. Нещо такова са Макнълти за мафията на Провидънс. Ако им трябва шофьори, които да закарат или докарат нещо с камион, и нямат подходящи хора наблизо, звънят на Макнълти. Основното ги ползват за цигари.

— Цигари?

— Да. Контрабандата на цигари е голям бизнес. В „Глоуб“ писаха, че струвала на щата двеста и петдесет милиона годишно в несъбрани вземания.

— Не разбирам — каза Демарко.

— Знаете ли колко струва кутия „Марлборо“ в Бостън? Близо девет долара. В Ню Йорк е още по-скъпо. Във Вирджиния същата

кутия струва петарка и това е, защото данъците върху цигарите в Масачузетс и Ню Йорк са най-високи в цялата страна. Е, отива някой във Вирджиния, товари камион цигари по пет долара кутията, тук ги продава по седем, което за пушачите е изгодно, и си прибира по два долара чиста печалба на кутия. Цигарите вървят под масата във всички барове, в разните квартални магазини и прекупвачите знаят, че пласират цигари без бандерол, но си казват: голяма работа, да не продаваме хероин!

Демарко кимна разбиращо.

— И така, когато на онези в Провидънс им потрябват двама души, които да направят един курс до Ричмънд и да докарат камион цигари, звънят на братята. Шефът на участъка в Ривийър предполага, че са направили заварката с Провидънс, докато са били в затвора.

— А защо не са арестувани досега?

— Защото са като бълхите по кучето, а ФБР и хората, които се борят с организираната престъпност в Провидънс, се интересуват от кучето, не от бълхите. Те знаят, че Макнълти са някъде в периферията, но едва ли си струват усилията за организиране на наблюдение, вадене на съдебни заповеди, инсталиране на подслушвателни устройства и прочие главоболия. Както казах, става въпрос за цигари.

— А каква е връзката с Шон Калахан?

— Тук вече работата става леко мътна. Калахан е съученик с тия идиоти и доколкото знам, все още са приятели. Но той минава за примерен гражданин. Раздава пари за благотворителност, присъства на всички светски събития в Бостън, а по някаква негова си причина възлага на братята работа. Наема ги за къртене и извозване, но най-вече ги ползва за шофьори. Или, както сега, за домоуправители на сградата, в която живее Добс.

Той въздъхна.

— Не знам какво да ви кажа, Демарко, освен едно: внимавайте с братята. Те са опасни хора. От онези, които първо действат, а после мислят. Искам да кажа, че ядосате ли ги с нещо, могат да грабнат една дървена талпа и да ви пребият с нея, защото просто няма да им хрумне, че за убийство ще лежат до живот в затвора.

Демарко не знаеше със сигурност какво да прави по-нататък, но си каза, че няма да е зле да се посъветва с адвокат, специалист по вещно право. Макар самият той да се водеше юрист, познанията му в тази област можеха да се съберат в един напръстник. Или в половин.

Адвокатът, когото имаше предвид, се казваше Дули, беше негов състудент в правния факултет и понастоящем живееше в Бостън. От време на време, когато Демарко имаше път към града по поръчка на Махоуни, с Дули се виждаха на по една бира, понеже той харесваше компанията на Дули и жена му. Демарко измъкна телефона от джоба си, за да му се обади, но преди да бе успял да набере номера, апаратът звънна. Беше Елинор.

— Братята Макнълти са тук — каза тя, сякаш задъхана.

— Заяждат ли се с вас?

— Не, просто ходят из сградата. Когато ги питах какво правят, отвърнаха, че си вършели работата, проверявали дали всичко е наред.

— Така ли е?

— Да, засега. Има ток, топла вода. Климатикът обаче още е повреден и когато ги попитах за него, казаха, че щял да дойде човек да го погледне, но си личеше, че лъжат.

— А заплашваха ли ви?

— Не, но са намислили нещо. Обадох ти се, защото си казах, че може би ще искаш да поговориш с тях.

— Искам — отвърна Демарко. — Идвам веднага.

— Добре.

Заради строежите Демарко отново паркира на няколко преки от сградата на Елинор. Когато стигна до жилището ѝ, той позвъни по телефона и я попита дали знае къде са братята в момента. Тя отговори, че не знае, но го посъветва да потърси в мазето, където се намирало цялото оборудване — електрическите табла, пещта за парното и така нататък.

Той заслиза по стълбите към мазето, като се придържаше с ръка за парапета, понеже нито една от лампите не работеше, а не искаше да си счупи врата. Откри братята в една стая, където в единия край имаше стар дървен тезгях с менгеме, а от куки на стената над него висяха

всякакви дърводелски и шлосерски инструменти. Братята ядяха сандвичи и пиеха „Будвайзер“ и той чу единия от двамата да казва:

— Значи остава само да сложим нова крушка.

Демарко нямаше представа за какво говореха, но след време щеше да си припомни това простичко изречение.

В този момент те го видяха, застанал в рамката на вратата, и единият любезно го попита:

— Ти пък кой си, дявол те взел?

Демарко се усмихна.

— Казвам се Демарко. Дошъл съм просто да ви информирам, че ако продължавате да тормозите Елинор Добс, ще свършите в затвора.

Двамата се изправиха. Бяха по къси панталони, тесни бели тениски и маратонки. Демарко знаеше, че се казват Рой и Рей, но не и кой кой е. Забеляза, че на единия му липсваше парче от дясното ухо.

И двамата брата бяха с по няколко сантиметра по-ниски от него, но с набито телосложение и дълги мускулести ръце, които в този момент се свиваха в юмруци.

— Я повтори какво каза — обади се братът с двете цели уши.

А Демарко си помисли: ооо!

— Момчета, тук съм само за да ви предам едно съобщение. Работя за конгресмен Джон Махоуни, който ме прати да ви кажа, че е взел Елинор под свое покровителство. Току-що разговарях с главния инспектор в Полицейското управление на Бостън, той също я пази. Ще праща хората си да я наглеждат периодично, за да се убедят, че е добре. И ако вие я тормозите или заплашвате, ще се озовете в ареста.

— За какво? За това, че говорим с нея? — попита другият брат.

Демарко не му отговори, понеже, строго погледнато, човекът имаше право. Едва ли някой щеше да ги арестува без свидетели.

— Освен това съм наел адвокати, които търсят за какво да ви обвинят — продължи той. — Вас двамата лично, не Шон Калахан. Ще докажат пред съда, че със спирането на тока излагате наемателите в сградата на риск. Ако някой от тези хора почине от сърдечен удар, понеже навън е четирийсет градуса жегата, а вие съзнателно сте повредили климатичната инсталация, влизате в затвора за убийство поради немарливост.

Демарко не бе наел никакви адвокати и нямаше представа как едно такова обвинение в убийство би издържало в съда, но си каза, че

братята вероятно познават закона по-зле от него.

Очаквал бе след кратката му реч двамата да отрекат, че са вършили каквото и да било незаконно, но не такъв беше техният отговор. Вместо това този с двете здрави уши каза:

— Ще те пребием.

В този момент Демарко си каза, че е трябвало да послуша старши инспектор О'Рурк. Но беше твърде горд, за да се обърне и побегне. Огледа се за нещо, което би могъл да използва като оръжие; на тезгяха имаше два големи тръбни ключа, които щяха да му свършат работа, ако обаче успееше да се добере до тях. Проблемът беше, че двата дългоръки орангутана се намираха между него и тезгяха.

В този момент другият брат сложи ръка върху рамото на този, който го бе заплашил.

— Не тук, Рой.

Аха, значи Рей е този с отхапаното ухо — и в случая неговият спасител. След време Демарко щеше да си припомни и думите „не тук“.

После Рей Макнълти се обърна към него и каза:

— Но ако си мислиш, че костюмиран чиновник, който работи за някакъв си политик, може да ни уплаши, значи си сбъркал адреса.

След като си побъбри приятелски с братята, Демарко се качи по стълбите до апартамента на Елинор. Вътре беше като в пещ, макар че всички прозорци бяха отворени, а двата вентилатора работеха на пълни обороти. Елинор обаче беше в добро настроение и Демарко си каза, че вероятно нищо не можеше да го развали. Слушаше по радиото рок музика от седемдесетте и тъкмо бе изпекла бананов кекс за жената от долния етаж — онази с Алцхаймер. Той й каза за разговора долу, като премълча момента, в който се беше уплашил, че може да го пребият до смърт.

Елинор му предложи кафе, но той отказа. Демарко й обеща, че ще се съветва с адвокат дали не може да се направи нещо за Калахан. Елинор отвърна:

— Оценявам това, което правиш, но не вярвам, че един адвокат би могъл с нещо да ми помогне.

Тя излезе от апартамента заедно с него, завила прясно изпечения кекс в алуминиево фолио. Каза, че след като го занесе на госпожа Полански и после се отбие на долния етаж да нагледа семейство Спигълман, ще отиде на кино с климатик, за да гледа филм с Брад Пит. Брад, добави замечтано тя, е пич и половина.

Демарко излезе от сградата, спря се на тротоара и се обади на своя стар приятел Дули, за да му предложи да се видят на едно питие. Дули му предложи „Уорън“ в Чарлстън. Понастоящем той живееше в наскоро благоустроена зона, в луксозен апартамент, построен от предприемач като Шон Калахан, и ресторантът му се падаше наблизко.

Докато говореше с Дули, братята излязоха от входа на сградата и Рой насочи показалец към него, сякаш държеше пистолет — жест, който Демарко изтълкува като детинска заплаха: ще се видим пак с теб. Той им обърна гръб и точно когато минаваха покрай него, каза:

— Ясно. Осем часът в „Уорън“.

„Уорън“ се намираше в облицована с бели дъски триетажна сграда на Плезънт стрийт в Чарлстън. Основан през 1780 г., ресторантът вероятно беше най-старият в Масачузетс; сред клиентелата му фигурираха имена като Пол Ривиър и Джордж Вашингтон. Дървеният под до входа беше от широки трийсет сантиметра дъски, боядисани в черно или може би бяха почернели от човешките крака, минавали по тях повече от два века. Подът определено имаше вид, сякаш ботушите на Вашингтон бяха стъпвали по него.

На една от стените имаше маслена картина на стар военен кораб — „Конститушън“, а на друга — портрет на Пол Ривиър, държащ в ръка метален чайник, вероятно негова собствена изработка. Зад бара от древни на вид, но полирани до блясък дъбови дъски голям плосък телевизор предаваше футболен мач. Демарко така и не можеше да проумее популярността на футбола като игра — някакви хора, тичащи час и половина по зелена ливада, често дори без да отбележат гол. Все си мислеше, че мачът би станал много по-забавен, ако намаляха броя на играчите в отбора до шест, за да може все пак да вкарат топката във вратата. Но пък повече хора на планетата обичаха футбол, отколкото бейзбол и баскетбол, взети заедно, така че какво разбираше той?

Демарко беше по къси панталони, тениска и кожени обувки без чорапи; в такава жега просто не можеше да се облече по-официално. Дули и съпругата му също бяха по къси панталони, но вместо тениски носеха поло блузи с някакви животинчета, избродирани отпред: крокодил на неговата, пони на нейната. Съпругата на Дули изглеждаше особено добре по къси панталони — висока и стройна, с може би най-хубавите бедра в Бостън. Демарко просто не можеше да си представи как Дули — който беше нисък и клонеше към дебел — бе успял да хване такава красива жена. Освен това му се струваше — макар да беше твърде възможно и да се лъже, — че Ана Дули сякаш го сваляше, като го гледаше право в очите и го потупваше на голо по бедрото,

когато искаше да привлече вниманието му към нещо, което бе казала. Прекараха три часа в пиене на бира, ядене на мезета и сладки приказки, от които едва половин час отделиха на Елинон Добс.

Дули му обясни, че законът е на страната на Елинон, от което обаче няма полза. Каза, че според законите на щата Масачузетс всеки хазяин дължи на наемателите си нещо, което се нарича Гаранция за обитаемост.

— Това означава — обясни Дули, — че хазяинът е длъжен да поддържа жилището в добро състояние от момента, в който се нанесеш, до момента, в който го опразниш.

Освен това според адвокат Дули Калахан можело да бъде привлечен под отговорност за „нарушение на спокойното ползване“.

— Какво, по дяволите, ще рече това? — попита Демарко.

„Нарушение на спокойното ползване“ звучеше, сякаш пречи на някого да гледа залеза.

— Това е закон, който гласи, че хазяите нямат право да се намесват в спокойното ползване на наетото жилище, като същевременно са длъжни да го обезпечат наред с всичко останало и с необходимите комунални услуги. С други думи, хазяинът отговаря за снабдяването на имота с електричество, отопление и гореща вода. А когато не осигури тези неща, наемателят може да го съди и да поиска прекратяване на договора или връщане на вече заплатени суми за наем.

— Елинон не желае да си прекратява договора — каза Демарко.

— Знам — отвърна Дули. — Значи единственото, което съдът е в състояние да направи, е да накара Калахан да ѝ плати обезщетение, ако Елинон успее да остойности щетите, претърпени в резултат от нарушението на свободното ѝ ползване на имота. Кое не е лесна работа. Но най-големият проблем на Елинон е, че времето работи за Калахан.

Той отпи от бирата си и продължи:

— Първо и както предполагам, Елинон вече е направила, тя трябва да уведоми писмено хазяина как точно не е изпълнил задълженията си към нея; после на Калахан трябва да бъде поставен разумен срок, за да удовлетвори жалбите ѝ, като под разумен се разбира няколко седмици. Едва след това Елинон може да го съди и съдът насрочва дело, което може да е след шест месеца. Междувременно тя ще трябва да се оправя без електричество и

отопление. Адвокатите на Калахан ще бавят, докогато могат, и накрая съдът ще задължи Калахан да я овъзмезди за понесените щети и да отстрани проблемите. Да кажем, съдът го накара да ѝ върне в пълен размер парите за наема и какво? После Калахан ще възстанови временно електрозахранването и няколко седмици по-късно отново ще го прекъсне, и Елинор отново ще трябва да тръгне по съдилища. Обикновено става така, че хазяинът води с наемателите война на нерви, докато на тях им писне и си тръгнат, доволни да приемат всякакво извънсъдебно споразумение.

Дули поклати глава.

— Големият проблем е, че едва ли някой съдия ще причини особени неприятности на Калахан. Най-много да му състави акт, който няма да го разтревожи, защото каквато и глоба да плати, ще си я възвърне стократно, след като изгони Елинор от дома ѝ.

— Сигурно има нещо, което... — започна Демарко, но Дули го прекъсна:

— Позволи ми да ти разправа една история, за която писа „Глоуб“ преди години. Някакъв човек тук, в Бостън, притежава няколко порутени сгради в „Дорчестър“ и „Роксбъри“ и ги дава под наем на малцинства, които не могат да си позволят жилище другаде. Той е мултимилionер и живее в палат в най-тузарската част на Уелсли. През последните десет години е ответник по минимум двайсет съдебни дела, поне сто пъти е изправян пред жилищен арбитраж и има издадени над петстотин акта за нарушения на разни правилници за здравословни и безопасни условия на живот.

— Какви нарушения? — попита Демарко.

— Каквито можеш да си представиш — отвърна адвокатът. — В жилищата гъмжи от плъхове и хлебарки. Кухненските уреди не работят. Покривите текат. Електрическите инсталации не са правилно свързани и е истинско чудо, че някоя от сградите му не е изгоряла. А пък ако избухне пожар, хората не могат да си отворят прозорците, за да стигнат до аварийните стълбища. Както ти казах, за десет години той е получил стотици актове и толкова пъти са го влачили по съдилищата, че би трябвало да кръстят на негово име някоя от съдебните зали. И искаш ли да знаеш какво реално е направила общината срещу мизерника, за да си вземе бележка и да се поправи?

— Казвай — отвърна Демарко.

— Общо четирийсет хиляди долара наложени глоби. От които е платил не повече от десет процента, защото адвокатите му са успели да оспорят останалите. И нито ден в затвора. Така че, ако наистина си мислиш, че Елинол Добс може да създаде проблеми на Калахан, явно сънуваш.

— Мамка му.

— Да, за съжаление — продължи Дули. — От друга страна, в стари жилища като нейното обикновено няма достатъчно пространство за перални и сушилни машини вътре в апартамента. В стаите обикновено има не повече от два контакта, така че човек не може да си включи всички уреди, а кухните са толкова малки, че вътре не може да се събере и една миялна. Дватама с Ана определено не бихме желали да живеем на такова място, така че, ако хазяинът иска да привлече платежоспособни наематели, трябва да прави преустройства.

— О, боже! — обади се Ана. — Представяш ли си да ни се наложи да мием чинии на ръка...

Семейство Дули очевидно бяха доволни, че някой предприемач им бе построил луксозно жилище в Чарлстън, и малко се интересуваха къде са отишли хората, обитавали предишните сгради на това място. А що се отнася за такива като Елинол, които не можеха да си позволят техния стандарт...

— Какво да се прави, това е животът — заключи Дули.

Разговорът навлезе в обичайните празни приказки, шеги и закачки; Демарко и Дули си припомняха разни пикантни истории от студентските години, съответно доукрасени, както си му е редът. Демарко описа живота си във Вашингтон сред некадърни политици, като нарочно избягна да спомене какво точно работеше за Махоуни. На свой ред Дули, дискретно и без излишни хвалби, му даде да разбере, че адвокатската му практика вървяла повече от феноменално.

За Ана Дули се разбра, че работи в пиар агенция и нейната кариера е не по-малко страхотна от тази на съпруга ѝ. Тя им разказа за някои от VIP клиентите на фирмата си; беше интелигентна, остроумна и с мелодичен смях и Демарко отново се запита какво я бе накарало да се омъжи за Дули извън факта, че беше богат и с времето щеше да стане още по-богат. Не, каза си той, не съм справедлив. Дули беше свестен мъж и той, Демарко, просто му завиждаше.

В единайсет си казаха „довиждане“ и Демарко, с леко замаяна глава от всичката бира, която бе изпил, реши да се поразходи пеша, вместо да се качи веднага на колата си и да потегли за хотела. Надяваше се да поизтрезнее малко, преди да се впусне в нощния трафик по вечно задръстените улици на Бостън, които бяха предизвикателство дори за местните шофьори. Каза си, че може би е трябвало да вземе такси за срещата, но понеже плащаше за кола под наем, бе предпочел да я използва. Това беше още една от грешките му тази вечер.

Температурата бе спаднала до поносими стойности, може би 25 градуса, и по улиците на Чарлстън беше приятно за разходка, сякаш всички момичета наоколо се бяха наговорили да са все млади и хубави. След половин час обикаляне насам-натам и заглеждане по жените той реши да се насочи обратно към мястото, където бе оставил колата си.

Паркингът се намираше на брега на залива, в една отсечка на Конститушън роуд само на три преки от ресторанта. Колите влизаха в него по рампа, но встрани имаше сива метална врата с надпис ВХОД ЗА ПЕШЕХОДЦИ. Демарко я отвори; зад вратата започваше друга бетонна рампа, вероятно за инвалидни колички, и той тръгна по нея. Вече не се виждаше откъм улицата, нито пък откъм долния етаж, ако някой в този момент паркираше там. Във всеки случай, не бе изминал и няколко крачки, когато чу зад гърба си шум, сякаш от подметка върху бетонния под. Не успя да се обърне.

Пред очите му се спусна мрак.

10

Демарко се събуди в спешното отделение на някаква болница, легнал върху носилка, в тясно пространство, затворено със завеси. Отзад на тила си имаше голяма болезнена цицина, сякаш някой го бе ударил с тухла по главата. Цялото лице го болеше така, сякаш го бяха налагали, а когато се опита да се обърне на една страна, ребрата му изпищяха да не мърда. Той се поколеба дали да не стане, но реши да не пробва. След няколко минути завесата се дръпна встрани и в процепа се появи тъмнокожа жена с очила и синя болнична престилка.

— А, отново сте буден — каза тя.

Отново? Той не помнеше да е бил буден преди. Тя се надвеси над него, провери пулса му, премери кръвното налягане и каза:

— Следете с поглед върха на пръста ми.

Тънкият ѝ кафяв пръст премина няколко пъти напред-назад пред лицето му, за да провери дали мускулите, движещи очните ябълки, работеха нормално.

— Добре — каза тя. — Но трябва да минете на скенер.

— Къде съм? — попита той.

— В щатската многопрофилна болница. Аз съм доктор Бадури. Помните ли името си?

— Какво? — попита сепнато Демарко.

— Помните ли как се казвате?

— Да, Джо Демарко.

— А помните ли какво се случи?

— Не. Видях се с приятели в едно заведение на име „Уорън“, но после не знам.

— По всичко изглежда, че сте били нападнат. Група студенти са ви открили в безсъзнание и са били достатъчно любезни да повикат линейка. Имате сътресение на мозъка, което е притеснително по принцип. Освен това няколко пъти сте били ударен с юмрук или ритнат в лицето, но, за щастие, нараняванията не са сериозни.

— Ребрата също ме болят.

— Ще ви видим на скенер — каза лекарката.

На скенера се установи, че Демарко има леко спукване на черепа, но д-р Бадури му каза, че ще мине от само себе си и не си струва да се тревожи за това. Лесно ѝ беше — нали черепът не беше неин! От рентгеновите снимки стана ясно, че има и две пукнати ребра, но както черепната фрактура, и те щели да се оправят с времето. После Демарко се видя в огледалото и констатира, че някой е използвал лицето му за боксова круша. На дясната си буза имаше голяма синина, а по ноздрите — спечена кръв. Докосна носа си с пръсти — болеше го, но не изглеждаше счупен. За щастие, всичките му зъби си бяха по местата.

Портфейлът му бе изчезнал, но телефонът и ключовете от колата все още бяха у него. Тогава Демарко се сети: беше влязъл в подземния паркинг, за да прибере колата под наем, и... по-нататък не помнеше нищо. Едно обаче беше очевидно: някой го бе ударил с нещо твърдо в тила и след това го бе пребил. Но понеже това бе станало в обществен паркинг в единайсет вечерта, извършителят бе имал време само за няколко яки ритника или юмручни удара, след което му бе отмъкнал портфейла и бе изчезнал.

И така, какво се бе случило? Някой крадец бе решил да го отърве от портфейла му и го бе последвал в подземния паркинг? Или може би това бяха братята Макнълти? Той си спомни, че братята бяха слезли по стъпалата точно когато казваше на Дули, че ще се видят в „Уорън“ в осем вечерта. Може би Макнълти бяха отишли в ресторанта, от там го бяха проследили до паркинга и го бяха пребили до безсъзнание? Но защо?

Имаше два възможни отговора на този въпрос. А: това беше стратегически ход от тяхна страна. Те не искаха Демарко да се навърта наоколо и да пази Елинон Добс, а присъствието му щеше да попречи на намеренията им да я изхвърлят от жилището ѝ. Или Б — отговорът, който повече му харесваше: в побоя, който му бяха нанесли, нямаше нищо стратегическо. Братята Макнълти бяха решили да му наместят кокалите, защото ги бе заплашвал и ядосал, а те бяха идиоти и побойници.

Той позвъни на Дули, понеже не се сещаше на кого да се обади, и му разказа за случилото се.

— Боже мой! — беше реакцията на Дули.

Двамата със съпругата му дойдоха до спешното отделение, откараха го с колата си до хотела и му заеха петстотин долара, тъй като бе останал без пари и кредитни карти. Дули му бе нужен за още една услуга — да убеди хотелския служител, че пребитият нещастник, застанал пред него по тениска на големи кървави петна, всъщност е гост на хотела, въпреки че нямаше пари, документ за самоличност, а бе изгубил и магнитната карта от вратата на стаята си заедно с портфейла. Първото нещо, което Демарко направи, след като влезе в стаята, бе да позвъни на хората от „Виза“, за да анулира кредитната си карта и да поръча нова, която да му бъде доставена по куриер в хотела. След това си взе горещ продължителен душ и се строполи без сили в леглото.

На следващата сутрин, с пулсиращ череп и пронизваща болка в ребрата, той позвъни на Махоуни и му разказа за случилото се. Реакцията на Махоуни беше горе-долу такава, каквато бе очаквал.

— Това мръсно копеле Калахан.

— Не съм убеден, че той има нещо общо със станалото — каза Демарко.

— Разбира се, че има. Тия типове работят за него. Той носи отговорност.

Махоуни беше гневен, че Демарко е бил нападнат, и се безпокоеше за здравето на своя верен служител, но имаше и още нещо. Демарко бе гледал филма „Гладиатор“ — онзи с Ръсел Кроу, където римският император Марк Аврелий изпраща емисар да преговаря с някакво варварско племе — и варварите му връщат емисаря, вързан за коня си, без глава. Такава беше и ситуацията на неговия шеф: той, император Махоуни, бе изпратил своя емисар в Бостън, а Калахан се бе опитал да му го върне обезглавен. Постъпката беше лична обида за Махоуни, а главата на Демарко оставаше на втори план.

След като разговаря с Махоуни, Демарко позвъни на Ема. Тя си помисли, че я търси заради „Пурпурното сърце“ на Симс, и веднага каза:

— Вчера ми се обади една приятелка от Пентагона и...

— На мен пък снощи едва не ми разбиха главата — прекъсна я Демарко.

— Какво?!

— Нищо ми няма — успокой я той и ѝ разказа всичко.

— Идвам с първия полет.

— Не, недей, не ти се обаждам за това — каза бързо Демарко. — Искам само да отидеш до вкъщи, да ми вземеш паспорта и да ми го изпратиш по „ФедЕкс“, за да мога да се кача на самолета, когато стане време да си тръгна от тук. Също и чековата ми книжка, за да изтегля малко пари.

Ема знаеше къде държи резервен ключ от апартамента си; знаеше и кода на алармата.

— Добре — отвърна тя. — Но ако имаш нужда от помощ... Повръща ми се от такива като Калахан, а онази възрастна жена ми е симпатична, макар и да не съм я виждала.

Демарко си каза, че Калахан и братята Макнълти трябва да благодарят на звездите, че не поиска от Ема да му се притече на помощ в Бостън.

— Между другото, какво научи за Симс? — попита я той, макар че за момента Симс не му беше приоритет и в сегашното му състояние отговорът ѝ не го интересуваше особено.

— Няма никакви документни доказателства, че е получил „Пурпурно сърце“ — отговори Ема. — От което не следва непременно, че не е получил, но в морската пехота документите се водят по-добре, отколкото в останалите родове войски. Мога да помоля моята приятелка да порови още, да види дали има протокол за връчване на медала или писмо с препоръка от тогавашния му командващ офицер, но за целта ще трябва да говори с доста хора.

— А Махоуни не би желал това — каза Демарко.

— Знам. Ето защо търся други начини да се добера до информация.

— Супер — каза Демарко, който не искаше да губи повече време на тази тема.

Както го болеше главата, той се запита дали и на него не му се полага „Пурпурно сърце“.

— Джо, ако имаш нужда от нещо, кажи!

— Нямам. Всичко е под контрол.

Нищо не беше под контрол, но единственото му желание в този момент бе да се свие на топка в леглото и да заспи. След около час го

събуди позвъняването на Ана Дули, която държеше да знае как се чувства.

— Нищо ми няма — излъга той, за да не прозвучи като някой хленчещ слабак.

— Е, ако имаш нужда от повдигане на духа или нещо друго, звънни.

Повдигане на духа или нещо друго? Вероятно тя нямаше предвид първото, което му хрумна, но начинът, по който го каза, оставяше твърде широко поле за интерпретация. Във всеки случай, физическото му състояние не позволяваше повдигане на друго освен на духа му. Той се обърна и заспа.

По обед реши, че е гладен, но не се решаваше да излезе от хотелската стая. Главата го болеше, макар и не толкова, колкото при първото му събуждане, а докато обличаше тениската си, ребрата му изпротестираха, но поне можеше да ходи нормално. Проблемът беше във външния му вид — дясната половина от лицето му бе отекла и оцветена в различни нюанси на синьо и лилаво. Не желаше да се излага на любопитно-скандализирани погледи в ресторанта на хотела, но умираше от глад и не му се седеше повече в стаята.

Поиска маса за един и жената любезно се направи, че не вижда лицето му, докато го упътваше към най-задната част на ресторанта, за да не плаши останалите им клиенти. Демарко си поръча кола и чийзбургер, благодарен, че още има зъби.

Докато обядваше, той си мислеше за две неща. Първото беше как да си отмъсти на братята. Нямаше смисъл да намесва полицията, понеже дори не бе видял нападателя си и не можеше да докаже, че са били те. Но все щеше да намери някакъв начин да си го върне на тия двама кръвожадни нещастници. Ако можеше да ги раздели, за да се справи с тях поотделно, той щеше да ги пребие така, както те го бяха пребили.

Хрумна му, че и преди се бе натъквал на главорези като братята, а обикновено не реагираше по този начин. Той по принцип се опитваше да избягва насилието — от него рядко имаше полза, — но за тях беше готов да направи изключение. Сигурно отдавна не се бе намирал някой да ги отупа хубаво, и то най-вероятно защото те винаги

се биеха в екип. И няколко месеца в затвора едва ли щяха да постигнат с тях възпитателния ефект, който би имал боят. После си каза: кого се опитвам да излъжа? Целта му не беше да превъзпитава братята, нещата опираха до мъжка гордост — да докаже на тях, а и на себе си, че е точно толкова корав, колкото са и те, да се разплати с тях по начин, който да не забравят скоро.

Имаше обаче един проблем: в момента Демарко не бе в състояние да се бие с когото и да било, освен може би с боксьор категория муха, а ако отново го удареха по главата, това можеше да му е за последно. Друг проблем беше, че той бе изпратен в Бостън, за да помогне на Елинон Добс, а от затвора едва ли щеше да й бъде много от полза.

И така, той реши да отложи за по-нататък удоволствието да си го върне на братята, което не значеше, че ако изникне удобен случай...

Другото нещо, което обмисляше по време на обяда, бе как да помогне на Елинон. Той не можеше да остане вечно в Бостън и да бди над нея в очакване на момента, когато братята започнеха отново да й почернят живота. Демарко не се съмняваше, че старата жена беше достатъчно упорита, за да издържи до края на договора си, но си я представяше, седнала в апартамента си посред зима, до бръмчащия генератор, увита в грейка и скиорска шапка, след като за пореден път й бяха спрели отоплението. Трябваше да измисли някакъв начин да принуди Калахан да се откаже и да я остави на мира. А след като неговият приятел Дули не му бе показал как да се възползва от закона, за да я защити, сега той трябваше да изработи друга стратегия.

И тогава планът се оформи като по чудо в съзнанието му.

Той се обади на Маги Долан. Маги познаваше всеки в Бостън, който си струваше да бъде познаван. Със сигурност щеше да открие името, което му трябваше. Половин час по-късно тя му позвъни и каза, че човекът бил готов да се срещне с него пред сградата на Елинон утре, в девет сутринта.

11

Мъжът, седнал на стъпалата пред входа на сградата, беше на около седемдесет, висок и кокалест, с късо подстригана сива коса. Когато се здрависа с него, Демарко усети мазолите по дланта му. Беше със синя риза с къси ръкави и груби работни обувки. Казваше се Джим Бойър и беше технически ръководител на строежи, вече пенсиониран, но прекарал целия си съзнателен живот по строителните площадки.

Когато видя лицето на Демарко, Бойър се изправи рязко и извика:

— Какво се е случило с вас?

— Скочиха ми двама, което е и причината да сте сега тук.

Демарко му обясни накратко положението: как строителен предприемач на име Калахан се бе заел да преустройва цял квартал — нещо, което Бойър можеше да види и с очите си, — а една мила възрастна жена, Елинор Добс, живееща в сградата зад гърба му, отказваше да се изнесе, така че Калахан беше превърнал живота ѝ в ад. В заключение на Демарко му беше нужна помощта на Бойър, за да принуди Калахан да я остави на мира.

— Ето какво ми трябва — каза Демарко. — Искам да обиколим заедно строежа и вие да ми посочвате нарушения на изискванията за безопасност и строителните правилници. Колкото по-сериозни, толкова по-добре. После ще се обадите на съответните чиновници в Агенцията за здраве и безопасност на работното място или в онази по околната среда и ще накиснете Калахан. С други думи, искам строежът да спре, да дерайлира и ако е възможно, това да става максимално често. И тогава, докато работата е спряла, аз ще седна с Калахан и ще му обясня, че през следващите три години няма да правите нищо друго, освен да слагате пръти в колелата на проекта му.

— Е — каза Бойър, който не изглеждаше напълно убеден. — Обещах на Маги, че ще помогна днес, но за три години не сме говорили...

— Няма да отнеме три години. Просто искам Калахан да си мисли, че разполагам с човек, готов да отдели три години от живота си, за да му прави мръсно, ако не остави Елинор на мира.

Бойър го изгледа скептично.

— Вижте, работата може да стане, може и да не стане. Но междуременно Маги Долан ще ви плаща почасово за всичкото вложено време. А ако познавате още двама-трима с вашия опит, те могат да ви сменят, ако сте зает.

— Не ме разбирайте погрешно — каза Бойър. — Бих искал да помогна на жената, но трябва да знаете, че повечето строители спазват правилата, а такива обекти са инспектирани на всеки етап от изпълнението си, така че може да не е толкова лесно да се открият проблеми.

— Знаете ли какво? Хайде да обиколим веднъж и да видим какво ще ви се набие в очи.

— Е, добре, но първо да си взема някои неща от колата.

Извървяха една пряка до пикапа на Бойър — форд F-150, и от задната седалка той взе две каски — една оранжева и една бяла.

— Сложете си бялата — каза Бойър на Демарко. — Вие сте човекът с костюма. Обикновено шефовете са с бели каски.

Другото нещо, което той взе от задната седалка, беше свитък строителни планове.

— Така, когато работниците видят двама мъже да се разхождат из обекта им с каски и с чертежи в ръцете, ще си помислят, че сме по работа. Ако някой ни пита какво правим, оставете аз да говоря.

Те тръгнаха да обикалят строителната площадка, като първо отидоха до мястото, където в различен стадий на изграждане се издигаха корпусите на административните и търговските обекти — седалището на компанията за соларна енергия, хотелът, офис сградите. Явно в тази част на проекта Калахан не се бе натъквал на такива като Елинор Добс, които да го бавят. Тук Бойър се чувстваше като у дома си, докато Демарко трябваше да се оглежда непрекъснато, за да не го прегази някой циментовоз.

— Виждате ли онези двамата там горе на скелето? — попита Бойър, като сочеше с пръст към небето.

— Да — отвърна Демарко.

— Най-честото нарушение на правилата за безопасност на който и да било строителен обект е с предпазните средства против падане. Виждате ли там края на скелето? Би трябвало да има парапет, но няма. Единият от двамата е вързан със стоманено въже, което е закачено за онези каиши през тялото му. Другият също трябва да е вързан, но не е. От „Здраве и безопасност“ в последно време направо не ни дават да си вършим работата, искат предпазни средства за всякакви работи, които се извършват на повече от една педя над земята, и ако дойдеш тук по което и да било време, ще откриеш поне дузина несъответствия. Преди месец на една строителна фирма в Евърет ѝ наложиха глоба от триста хиляди долара за системни нарушения.

Демарко се усмихна.

— Сигурно ги е заболяло.

— Ами да, но не забравяйте, че това е глобата, която им е била наложена. Никъде не пише, че са я платили, след като адвокатите им са се намесили.

Бойър отново се спря.

— А пък тези кранове — каза той, като посочи нагоре към жълтите стоманени великани, които се извисяваха над строежа. — Всяка година чуваме за няколко такива, които се преобръщат и премазват някого, защото не са били монтирани или експлоатирани правилно.

— Преди две-три години един кран, който работеше по ремонта на Националната катедрала във Вашингтон, падна и затисна няколко коли на един паркинг. Никой не загина.

— Тогава никой не е загинал — каза Бойър. — Защо, мислите, има хиляди правила, които трябва да се спазват при работа с кранове, нищо че обикновено половината не се спазват? Кранът не бива да вдига товари, надвишаващи определен процент от номиналната му товароподемност. Длъжни са да вдигат пробни товари, преди да започнат да превозват хора. И така нататък, и така нататък. Една фирма, за която работех във Фреймингъм, получи седемдесет хиляди долара глоба за това, че ползва кран в близост до електропровод под напрежение. Ако прекарам два дни на един обект, като наблюдавам само крана, ще открия сума нарушения, защото опитните кранисти се смятат за твърде умни, за да си губят времето с някакви дреболии.

Бойър проследи с поглед крана, докато пренасяше палет, натоварен с торби цимент, над главите на няколко души долу на земята, после каза:

— Хайде да се върнем при сградата на Елинор. Искам да хвърля един поглед на ония триетажни блокове, които още не са съборили.

По пътя минаха покрай една от табелите, които Демарко вече бе видял, показваща как щяха да изглеждат новите луксозни жилища в комплекса. Бойър се спря, огледа табелата и каза:

— Тази работа ще се окаже по-лесна, отколкото си мислех.

— Какво имате предвид? — попита Демарко.

Бойър посочи с пръст табелата и каза:

— Фланъри.

Под компютърните изображения на завършената сграда и на отделни апартаменти бяха изредени имената на архитектурното ателие и на монтажната фирма, отговарящи за проекта, както и името на общия изпълнител — „Фланъри Констръкшън“.

— Фланъри е абсолютен мърляч — обясни Бойър. — Той е от онези, които претупват всичко, което може да бъде претупано. И вероятно това е било причината Калахан да го наеме.

Бойър погледна основите на новия жилищен комплекс, после закрачи към четирите триетажни сгради, които очакваха реда си да бъдат съборени. Но преди да стигнат до тях, Бойър отново се спря, този път пред половин дузина контейнери за строителни отпадъци, в които бяха изсипани останките от вече съборените сгради. Посочи с пръст парче стоманена тръба на земята до единия от контейнерите. По тръбата имаше полепнала някаква белезникава материя.

— Азбест — каза той. — Вероятно това е тръба за парно отопление, измъкната от една от сградите, които вече са разрушили. Много от тях са строени преди Втората световна война, а по онова време са използвали азбест за изолация както по тръбите, така и в кухините на стените. Линолеумът и плочките за подови настилки също са съдържали азбест. Днес той се отстранява, като сградата практически се херметизира отвън, работниците влизат със скафандри и противогази, материалът се изхвърля в депо за опасни отпадъци, има и цял куп други мерки, за да се гарантира, че работниците няма да вдишат тая гадост.

Той поклати глава.

— Готов съм да се обзаложа на каквото кажете, че Фланъри е пратил хората си в сградата през нощта, когато е по-малко вероятно да дойдат инспектори, и те са сваляли инсталациите без каквито и да било предпазни средства, най-много с по някоя хартиена маска на носа и устата. По закон Фланъри трябва да има протоколи, в които да пише как е извършил демонтажа и как е изхвърлил опасното вещество, а доколкото го познавам, ги няма. Неправилното боравене с азбест обаче води до закриване на обекти.

— Ето това исках да чуя! — възкликна Демарко.

— Хайде да отидем да хвърлим едно око на триетажните блокове. Аз съм израснал в подобна сграда в Южен Бостън. Квартала от детството ми отдавна вече го няма, разбира се.

От трите тесни триетажни сгради бе останала само по една празна черупка, голи стени, в които нямаше нищо. Бойър посочи с пръст една от стените.

— Бас държа, че това е оловна боя. Тя е като азбеста. Има си правила за свалянето и изхвърлянето ѝ.

Той се спря рязко.

— Охо! Я погледнете! Виждате ли почвата около тази дупка в земята, колко черна и мазна изглежда? — Бойър коленичи, взе щипка пръст, разтри я между пръстите си и я помириса. — Тук е имало подземен резервоар за мазут и те са го изтръгнали от земята. Само че резервоарът е протекъл и сега почвата е замърсена. Няма право просто да я затрупат отгоре и да я оставят на място, както си е. Това вече се води опасен отпадък. Цялата почва наоколо трябва да се изследва за замърсяване и замърсеното да се извози и изхвърли на безопасно място. Което струва пари.

— Страхотно! — каза Демарко.

— Вече разполагам с достатъчно, за да му вгорча живота. И знам точно на кого да се обадя. Познавам една млада жена, която работи в Службата по околната среда на щата Масачузетс. Когато надуши нещо такова, тя е истинска вълчица, особено ако става въпрос за азбест. Баща ѝ е починал от мезотелиом.

Двамата крачеха обратно към мястото, където Бойър бе паркирал пикапа си, Демарко носеше в ръка бялата каска, когато телефонът му иззвъня.

Непознат номер.

— Ало — каза той.

— Тук е старши инспектор О'Рурк. Елинон Добс е в болница.

12

Елино́р бе приета в щатската многопрофилна болница — същата, в която бяха закарали и Демарко след побоя. В стаята ѝ имаше още една жена, която беше на командно дишане, ако можеше да се съди по всичките тръби, които влизаха и излизаха от тялото ѝ. Дясната ръка на Елино́р беше в гипс, над лявото ѝ око имаше превръзка. Не изглеждаше заспала, но очите ѝ бяха затворени и тихо стенеше, сякаш изпитваше силна болка. В голямото болнично легло тялото ѝ изглеждаше още по-дребно.

Демарко пристъпи към нея, докосна я леко по рамото и каза:

— Елино́р.

Очите ѝ бавно се отвориха.

— Кой сте вие?

О, боже!

Демарко излезе от стаята ѝ и се върне при гишето на дежурната сестра.

— Искам да разговарям с лекуващия лекар на госпожа Добс.

Лекуващият лекар се оказа жена. Доктор Уебстър имаше вид, сякаш още следваше в колежа или може би дори ходеше на училище. На ръст беше приблизително колкото Елино́р. Имаше късо подстригана руса коса, ясни зелени очи и чип нос. При цялата ѝ миловидност си личеше, че е умна.

— Имате ли представа какво се е случило с нея? — попита Демарко.

— Екипът на „Бърза помощ“, който я докара, каза, че паднала по стълбите — отвърна д-р Уебстър. — Има счупена ръка. Лявата ѝ лакътна кост е пукната, което само по себе си не е проблем, ще се възстанови напълно. Но при падането тя си е ударила силно главата и има субдурален хематом. Може да се наложи операция за изпускане на налягането, но искам да изчакаме малко, за да видим дали отокът няма да се разнесе от само себе си. Проблемът е във възрастта ѝ. Млад човек със същата травма вероятно би се оправил до две седмици и без

хирургическа или друг вид интервенция. Но при възрастните е различно. С остаряването вените в мозъка стават по-крехки, а и самият мозък леко започва да се свива, освобождавайки повече пространство в черепната кухина, в което да се разпространява хематомът.

— Тя не ме позна — каза Демарко. — До вчера умът ѝ режеше като бръснач. Паметта ѝ си беше напълно в ред.

— Това е още един симптом на субдуралните хематоми при възрастните: обърканост и загуба на памет, както при страдащите от деменция.

— Ще се оправи ли?

— Не знам. Съжалявам. Много бих желала да ви кажа, че ще се възстанови напълно, но това може и да не стане заради възрастта ѝ. Ще я задържим тук още два-три дни, за да я наблюдаваме и за други вътрешни кръвоизливи, може би ще се подобри. А може би не. Засега мога да ви кажа само, че ще направим всичко по силите си, но вие се молете за нея.

Демарко не вярваше особено в силата на молитвите.
Затова пък вярваше в силата на от мъщението.

Когато Демарко влезе в кабинета на О'Рурк, първите думи на инспектора, след като видя лицето му, бяха:

— Боже! Какво се е случило с вас?

Отокът върху дясната буза на Демарко бе спаднал, но кожата под окото му преливаше в лилаво, синьо и черно. Той разказа накратко за нападението в подземния паркинг.

— Съобщихте ли в полицията?

— Не.

— Но смятате, че е работа на Макнълти?

— Знам, че са те, но не мога да го докажа. А и случилото се с мен не е важно в момента. Някой от хората ви разследва ли инцидента с Елинор? Нито за миг не вярвам, че е злополука.

— Успокойте се. Да, изпратил съм човек. При нормални обстоятелства не бих смятал това за умишлено престъпление, но предвид случващото се в последно време с госпожа Добс, а също и интереса по случая от страна на конгресмен Махоуни...

— Мога ли да говоря с разследващия полицай?

О'Рурк се поколеба, после каза:
— Разбира се.

* * *

Полицай Фицджералд отдавна бе минал петдесетте. Вероятно приближаваше възрастта за пенсия и тежеше поне с двайсет и пет килограма повече, отколкото бе здравословно за човек с неговия ръст. Облечен беше с бяла риза, отпред с оранжево петно, за което Демарко предположи, че е сос за спагети, измачкан сив панталон и черни ботуши до глезените, каквито вероятно бе носил и като патрулен полицай преди трийсетина години. Значката му беше закачена отпред на колана, но едва се виждаше изпод надвисналото шкембе; на десния си хълбок в кожен кобур носеше револвер с къса цев.

— И така, какво според вас е станало?

Фицджералд вдигна рамене.

— Мисля, че тя се е спънала на най-горното стъпало и е паднала.

— Глупости. Искам да огледам мястото на престъплението.

— Престъпление?

— Именно. Това не е злополука. Елинор Добс беше в по-добра форма от вас, Фиц, далеч по-добра. Стегната и пъргава като жена, наполовина на годините й. Освен това със сигурност е слизала внимателно, защото всички крушки по стълбището бяха изгорели. Когато аз слизах по стълбите, се държах за парапета, толкова беше тъмно. Тя със сигурност е правила същото.

— Крушките светеха — каза Фицджералд. — Поне докато аз бях там.

— Какво?

— Но шефът казва, че сте важна клечка, затова, ако искате да отидем до там да огледате, хайде, да вървим.

Фицджералд се оказа прав — лампата на стълбището светеше. Във фасонката беше завинтена стоватова крушка. Последния път, когато Демарко се бе изкачвал по тези стъпала, я нямаше.

Още щом видя Елинон в болницата, първата му мисъл бе: жалба в съда. Той лично щеше да заведе дело срещу Калахан за неосветеното стълбище с аргумента, че именно тъмнината е била причина тя да се спъне и падне. След което щеше да наеме някоя озъбена акула за адвокат, който да обърше пода с Калахан. Но първоначалното му настървение изведнъж угасна.

— Кога е паднала? — попита той.

— Не знам, но екипът на „Бърза помощ“ е бил извикан в седем сутринта.

Демарко си помисли, че в седем и трийсет той все още беше в леглото, а когато се срещна с Бойър в девет, Елинон вече е била откарана в болница.

— Кой я е открил?

— Някакъв клошар. Понеже входната врата не се заключва, а повечето от апартаментите са празни, вътре се промъкват клошари да ноцуват. Човекът се качвал по стълбите и видял Елинон, просната на площадката между втория и третия етаж. Каза, че когато я открил, била в безсъзнание, той изтичал навън, спрял някаква жена с мобилен телефон и я накарал да повика линейка.

Демарко се изкачи по стълбите и застана на площадката на третия етаж, за да огледа къде бе паднала Елинон. Опита се да си представи как е загубила равновесие, как е протегнала ръка, за да се хване за парапета; ужасът, който бе изпитала, преди да удари главата си и да загуби съзнание. После нещо привлече вниманието му. Точно до ръба на най-горното стъпало имаше дървени стърготини, които той бе готов да се закълне, че не би могъл да види, ако стълбището не беше ярко осветено. Той се наведе, после каза на Фицджералд:

— Елате!

От едната страна на стълбищната площадка беше стена, а от другата — дървеният стълб на парапета, отгоре с топка. Той посочи с пръст пробитата в основата му дупка с диаметър около три милиметра.

— Виждате ли дупката?

— Не — отвърна Фицджералд.

— Застанете на колене и погледнете пак.

С много пъшкане и усилие Фицджералд успя да коленичи.

— А сега виждате ли дупката? — Да.

— Нова е — каза Демарко. — Дървото вътре е още бяло, а по пода има поръсени стърготини. Мисля, че е пробита съвсем наскоро. Сега погледнете стената отсреща. Там има същата дупка, на два пръста над пода. — Демарко помълча, после добави: — Мисля, че между двете е имало опъната тел.

— Хайде стига! — възкликна Фицджералд.

— Повикайте криминолози да направят оглед — каза Демарко.

— Криминолози? В какъв филм се вкарвате, Демарко? Каква работа имат тук криминолозите?

— Искам да огледат тези дупки. И да вземат пръстови отпечатащи.

Демарко усещаше, че Фицджералд иска да възрази, но после се сети за политическия му гръб и каза:

— Ще видя дали има свободен екип. Но може да се наложи да почакаме.

Не се наложи да чакат дълго. Може би престъпността в Бостън беше в затишие, но след половин час пристигна някакъв хлапак между двайсет и трийсет години с щръкнала черна коса, татуирани увивни растения на шията и обица на едното ухо, който мъкнеше със себе си кутия, подобна на онези, в които рибарите носят такъми. Ако не беше синьото яке с надпис ПОЛИЦИЯ на гърба, Демарко можеше да го помисли за член на не особено успешна рок група.

Демарко му каза да провери за отпечатащи и да огледа внимателно двете малки дупки. Хлапакът, който не знаеше кой е Демарко, погледна въпросително Фицджералд и той му кимна.

— Защо трябва да оглеждам тези дупки? — попита младежът.

— Защото според мен някой е опънал тел през стълбищната площадка, за да препъне една възрастна жена — каза Демарко. — Затова искам да хвърлите един поглед и да ми кажете какво мислите.

Младежът сложи прах за сваляне на отпечатащи по стълба на парапета, по самия парапет и по отсрещната стена, но не откри нищо. Демарко не се учуди, че няма отпечатащи, защото сигурно бяха размазани от хората, които се бяха качвали и слизали междувременно. Но очакваше все нещо да бъде открито в основата на стълба, където никой друг не бе пипал. А ако откриеха отпечатащи, те можеха да ги отведат до братята Макнълти, които имаха криминални досиета. Но нямаха късмет.

— Проверете по ръба на стъпалото, до стълба — каза Демарко, като си мислеше, че може би някой се е подпрял с ръка на стъпалата, за да седне, преди да пробие дупките, както бе направил Фицджералд, за да приклепне.

Но нямаше нищо, дори отпечатъци от Фицджералд липсваха — сигурно бе замазал всичко, докато се наместваше, за да огледа дупките. Или пък братята Макнълти — ако това наистина бе тяхно дело — бяха носили ръкавици.

— Вижте по-отблизо тия дупки — каза Демарко.

Младежът ги огледа най-напред с невъоръжено око, после извади от кутията лупа и легна на стъпалото, за да приближи лицето си. Първо огледа дупката в дървения стълб, после тази в стената отсреща.

Накрая той вдигна глава към Демарко и каза:

— Виждат се нарезки.

— Нарезки?

— Да, като от винт — отговори младежът. — Не мога да докажа, че е имало опъната тел, но ако е било така, най-напред някой е пробил тези дупки, след това е завил в тях по един болт с кука или халка накрая и между двата е прокарал нещо. Повече от това не мога да ви кажа, просто правя догадки.

— Да, мисля, че точно така е станало — отвърна Демарко. После погледна Фицджералд и продължи: — Някой, най-вероятно братята Макнълти, е завил две куки в дупките и когато Елинор е минала оттук, се е спънала. Искали са да я убият, жена на нейните години лесно би могла да си счупи врата.

— Допускам, че така е станало — каза Фицджералд, макар да не звучеше кой знае колко убеден. — Но къде е телта? А пък и да е имало, с това осветление тя е трябвало да я види.

— Казвам ви, вчера нямаше осветление — отговори Демарко. После, преди човекът да бе имал време да възрази, попита: — Как се казва клошарят, който се е обадил за линейка?

— Грег Кениън.

— Хайде да отидем да говорим с него. А също да открием къде са били онези смотаняци Макнълти, когато е станало това.

— Какво искате да ми кажете? Че клошарят е опънал телта, после се е върнал и я е махнал заедно с халките, преди да дойде екипът на „Бърза помощ“?

— Може и така да е било. Или пък братята са поставили капана предишната вечер, а после са пратили клошаря да открие Елинонр и да махне телта. И още нещо. Мисля, че са завили тази крушка, след като клошарят я е открил, докато Елинонр е била в безсъзнание и са чакали медицинския екип. Така че искам да знам къде са били братята снощи и тази сутрин. Също и клошарят. Първо отиваме да говорим с него.

— Това може и да не е толкова проста работа — каза Фицджералд. — Все пак той живее на улицата. Няма постоянен адрес.

— Ако се навърта в този район, би трябвало да го открием. Ще обиколим квартала и ще се оглеждаме. Освен това искам да му пуснете една проверка в архивите. Вижте дали не е свързан по някакъв начин с Макнълти или с Шон Калахан. Дали не е лежал в затвора заедно с някой от братята, или са били съученици, или пък някога е работил за Калахан.

Демарко усещаше, че Фицджералд се дразни от нарежданията му, но на него му беше все едно.

Фицджералд се обади на някого в участъка и нареди да му изпрати резюме от досието на Кениън, ако имаше такова.

Според описанието на Фицджералд въпросният Кениън беше висок, може би някъде към метър и деветдесет и пет, с дълга до раменете рошава черна коса, облечен със сини джинси и с кубинки на краката.

— А отгоре беше с мръсно скиорско яке — каза Фицджералд. — Макар да беше вече над трийсет градуса, когато говорих с него.

Демарко си каза, че под скиорско яке лесно могат да се скрият няколко крушки, както и метър и половина навита тел.

След половин час напразно обикаляне из квартала с колата на Фицджералд Демарко започна да губи търпение и попита:

— Дали вече се е получил имейлът с досието на Кениън?

Фицджералд отби до бордюра и извади телефона си.

— Да, ето го. — Той се взря в екрана и продължи: — Обичайното за такива хора. Прибиран за сбиване, явно се е бил с други клошари. Пикал във входа на някакъв магазин. Употреба на алкохол на обществено място. — Фицджералд се изсмя. — Единствените хора, които биват подведени за публично пиянство, са клошарите. Половината запалянковци, които се събират на „Фенуей“, са пияни и много по-склонни към насилие от един клошар, но тях не ги пипаме.

— Имате ли негова снимка? — попита Демарко, който не се интересуваше особено от пропуските в отношението на бостънската полиция към алкохолиците.

— Може би. Сигурно имаме.

— Кажете да ви я пратят.

Пет минути по-късно, след като Фицджералд и човекът отсреща се сетиха как се праща снимка в имейл, физиономията на Кениън се появи на телефона на Фицджералд.

— Искам да обиколим магазините за алкохол в квартала, особено такива, които продават евтино пиене — каза Демарко.

Спряха пред три такива магазина, всичките в радиус четири преки от жилището на Елинор. Нито един от собствениците не разпозна Кениън, а такъв като него — близо два метра и с развята черна грива — беше лесен за запомняне.

— Не ви ли се струва необичайно — попита Демарко, — че въпросният клошар не си купува пиене от нито един от кварталните магазини? Вижте в списъка на арестите му къде най-често е бил задържан.

— В имейла не пише. Това е само резюме.

— Ами тогава се обадете на човека, който изготви резюмето, и го питайте!

След малко Фицджералд обяви:

— В почти всички случаи са го прибирали в Ривиър.

— Тъкмо там, където братята Макнълти имат бар — заяви Демарко. — Дявол да го вземе, тия идиоти се познават с нашия човек.

Той помълча известно време, после продължи:

— Искам да разпратите снимката на Кениън до всички патрулни полицаи в Бостън и Ривиър.

— Май се шегувате — отвърна Фицджералд. — Искам да кажа, разбирам, че сте бесен заради станалото с жената, и мен също ме е яд. Но изкарахте тоя Кениън по-страшен от атентаторите на маратона!

— Имам ли вид на човек, който се шегува, Фицджералд? — сопна се Демарко.

Фицджералд понечи да възрази, но осъзна колко е важно да угодят на конгресмен Махоуни. С три-четири телефонни разговора той предаде по веригата нареждането на Демарко, а докато слушаше,

Демарко долови, че хората отсреща до един реагираха с вариации на тема „Шегувате ли се?“.

Доволен, че полицията вече е по следите на Кениън — за когото Демарко не изпитваше и капка съмнение, че е съучастник в опита за убийство на Елинор Добс, — той каза на Фицджералд:

— Хайде сега да навестим братята Макнълти.

След час — Фицджералд бе помолил да спрат в „Макдоналдс“, преди да умре от глад — те паркираха в близост до бар в Ривиър на име „Шамрок“.

Докато крачеха натам, Демарко каза:

— Трябва да внимаваме с тия хора. Може би трябва да повикате подкрепления.

— Подкрепления? Благодаря, но няма нужда.

Тогава Демарко си помисли, че Фицджералд едва ли бе прекарал целия си живот като дебело ченге, чакащо пенсия. Всъщност в този момент той не би се учудил, ако Фицджералд извадеше от задния си джоб сгъваема палка и на всичко отгоре знаеше как се ползва.

Барът беше ужасен, което си личеше още отвън. Беше полутъмен, с вехта мебелировка и вонеше на разлята бира. На една от стените имаше дъска за дартс; мазилката около нея бе надупчена като от сипаница от стреличките, хвърлени от пияни играчи. Над бара имаше портрет в рамка на Лари Бърд, целият оплют от мухи.

Зад бара се подпираше на лакти ниска тантуреста жена със ситно къдрава рижа коса и бицепси като на хамалин и четеше книга. Единственият клиент беше небръснат стар пияница, който като че ли си беше забравил вкъщи изкуствените зъби. Братята бяха седнали на една от масите, а между тях имаше бутилка „Джеймисън“. Гледаха шоуто на Джери Спрингър по телевизора над бара. Две едри жени крещяха на някакъв мършав, покрит с татуировки полуидиот, обвинявайки го, че е изневерил и на двете. Полуидиотът изглеждаше напълно доволен от себе си.

Щом братята видяха Демарко, те се усмигнаха. Рей, онзи с отхапаното ухо, каза:

— Ей, какво ти е? Май някой добре те е подредил.

На Демарко му причерня. Стисна юмруци и тръгна към масата, но пое дълбоко въздух и се спря. Не беше в достатъчно добра форма за бой, а както не му вървеше и в присъствието на Фицджералд като свидетел, щеше да си изпроси един арест за нападение.

— Къде бяхте снощи, глупаци? — попита той.

— Защо? — отвърна Рей.

— И внимавай с приказките — добави Рой.

— Не ви пита той — намеси се Фицджералд. — Аз съм Майк Фицджералд от Бостънското полицейско управление и аз задавам въпросите тук. И така, къде бяхте снощи?

Елинор обикновено ставаше рано и бе открита от Кениън в седем и трийсет сутринта — една подробност, която също не даваше покой на Демарко: клошар, който да е буден по това време. Следователно телта можеше да е поставена само предишната вечер. Той си каза също, че който и да я беше поставил — дали братята или Кениън, — не се бе притеснявал, че може да срещне някого по стълбите толкова късно вечерта. Госпожа Полански — старицата с деменция — не излизаше никога от апартамента си; Гудман — онзи с агорафобията — също не излизаше от своя; госпожа Спигълман беше инвалид, а страхливецът господин Спигълман едва ли би се решил да подаде нос си навън по тъмно. Капанът беше заложен за Елинор, понеже братята знаеха, че тя излиза първа от къщи сутрин.

— Нямаме какво да крием — каза Рей на Фицджералд. — Бяхме тук, в бара, от... от колко? От пет! Та чак до... до колко, Рой? — Той погледна към брат си. — Десет?

— Да — потвърди Рой. — Там някъде. Мачът на „Сокс“ почти свършваше, но те бяха много назад по точки и тръгнахме преди края.

— И какво правихте след това? — попита Фицджералд.

— Заведохме две мацки у дома.

— Имахте среща? — възкликна Демарко, показвайки колко невероятно му се струваше, че жена би имала нещо общо с тях.

Рей се изсмя.

— Плащаме си, имаме среща. — Той измъкна портфейла си и подаде на Фицджералд визитка. Полицаят я показа на Демарко. На визитката пишеше „Компаньонки ЕЛИТ“. — Двете мацки се казваха Кристъл и Тери — добави той.

— Не, беше Шери — поправи го Рой.

— Така де, Шери. Можеш да им се обадиш, прекараха цяла нощ при нас, тръгнаха си в осем сутринта.

— Това ли ви е алибито? — попита Демарко. — Проститутки?

— Не ни трябва алиби — каза Рей. — Нищо не сме направили.

— А защо не се поинтересува за причината да ви задаваме въпроси?

Двамата едновременно вдигнаха рамене.

— Казахме си, че просто искате да ни тормозите — отговори Рей. — Е, защо питате?

— Защото тази сутрин някой се е опитал да убие Елинор Добс. Някой е опънал жица през площадката на третия етаж, тя се е спънала и е паднала по стълбите. Има сътресение на мозъка и счупена ръка. Помислих си, че или вие двамата, нещастници, сте го направили, или сте платили на някого.

Рой скочи.

— Казах ти да внимаваш с приказките.

Фицджералд сложи ръка върху дръжката на револвера и каза:

— Сядай. Веднага.

Рой се подчини, но си личеше, че кипи отвътре. Демарко си каза — всъщност надяваше се, — че той ще му се нахвърли.

— Откъде познавате Грег Кениън?

— Кой? — отвърнаха двамата едновременно.

Демарко погледна барманката, която подслушваше иззад бара и попиваше всяка дума.

— Как се казва тя? — попита той Рей.

— Дорийн. Защо?

Демарко отиде при нея и попита:

— Тук ли бяхте снощи, Дорийн?

Тя го изгледа намръщено; приличаше на луничав питбул.

— Да.

— А братята Макнълти бяха ли тук през цялото време?

— Били са, където казват, че са били.

Демарко разбираше, че само си губи времето. Такива като Дорийн поставяха на първо място лоялността към приятелите си. Освен това като собственици на бара братята ѝ бяха и работодатели. Въпреки това той пробва отново:

— Чух ги какво казват. Но искам да чуя и вас. И така, бяха ли тук снощи и до колко часа?

Дорийн беше кръстосала ръце върху огромните си гърди и го гледаше втренчено.

— Те спънаха една възрастна жена, за да се пребие по стълбите — каза Демарко. — Опитаха се да я убият. — Дорийн дори не мигна. — Ако тя умре и ако вие ги прикривате, отивате на съд като съучастник.

— Ако няма да поръчваш нещо — отговори Дорийн, — махай се.

— Тези смотаняци са го направили — каза Демарко, докато двамата с Фицджералд пътуваха с колата обратно за Бостън. — Сто процента съм сигурен.

— Да, възможно е — отвърна Фицджералд.

— Трябва да откриете Кениън! Ако успеете, ще го накараме да проговори.

— Залагам пенсията си — каза Фицджералд, — че Кениън отдавна е офейкал от тук. Но за едно мисля, че сте прав: братята са замесени. За нищо на света обаче не можем да го докажем.

Демарко се отби отново в болницата, за да види Елинор. Когато влезе в стаята ѝ, я завари да яде портокалово желе с парченца ананас; от устата ѝ капеше храна по пижамата.

— Елинор — каза тихо Демарко, — как я караш?

— Пит? Какво правиш тук? Защо не си на работа? Господи. Пит беше починалият ѝ съпруг. Демарко намери д-р Уебстър и попита:

— Как е тя?

Уебстър поклати глава.

— Физически е добре. Оправя се. Но умствено...

— Да, видях. Отново не ме позна.

— Знаете ли дали има роднини?

— Знам, че е била омъжена, но съпругът ѝ е починал. Не е споменавала деца или други близки. Но познавам един човек, който заема доста висок държавен пост. Ще му звънна да видя дали не може да издири най-близките ѝ роднини.

— Добре. Тя има нужда от някой да се грижи за нея.

Демарко не се обади на човека, заемащ висок държавен пост. Вместо това звънна на Маги Долан и ѝ каза да нареди на стажантите да издирят всички живи роднини на Елинол, ако има такива.

Два часа по-късно Маги му докладва, че Елинол има дъщеря, което учуди Демарко. Елинол не бе споменала този факт, което го накара да се запита колко ли бяха близки двете. Жената се казваше Алис Силвърман, на шейсет и две години, разведена, пенсионирана преподавателка в колеж, която живееше в Портсмът, Ню Хампшър. Той предаде информацията на д-р Уебстър.

Това се оказа поредната му грешка.

Той тъкмо си тръгваше от болницата, когато му се обади пенсионираният строител Бойър.

— Накарах Службата по околна среда да се поинтересува какви ги върши Фланъри. Бас държа, че утре всичко на обекта ще е спряло или поне на части от него. Фланъри може да покаже протоколи, че е извозил и изхвърлил азбеста по законосъобразен начин, но се съмнявам да го е направил. Същото се отнася и за замърсената почва. Утре ще отида до там да видя какво става.

— Благодаря, оценявам го.

Но Демарко вече започваше да си мисли, че не е достатъчно да саботира работата по проекта на Калахан. Поне на него не му стигаше. Нито пък с това щеше да засегне по някакъв начин братята.

Да, те трябваше да изчезнат и Демарко започваше да си мисли, че може би има начин да го постигне. Що се отнася до Калахан, той още не бе решил какво да прави с него, но едно леко издърпване на ушите за неправомерно изхвърляне на азбест далеч не беше достатъчно за онова, което бе причинил на Елинол Добс. Калахан и Макнълти не бяха убили жената, но ако тя не се възстановеше напълно, все едно го бяха направили.

13

Демарко реши, че щом не може да приложи закона, за да си отмъсти на братята, то би могъл да прибегне до хора, които се намираха извън закона.

Инспектор О'Рурк му бе подсказал идеята, когато спомена, че братята понякога били ползвани от мафията в Провидънс да пренасят контрабанда цигари. Но Демарко нямаше намерение да се задоволи с едно нищо и никакво подбиване на и без това безбожния акциз върху цигарите, налаган от щата Масачузетс. Той искаше братята да останат в затвора, докато им опадат зъбите. Или докато ги загубят на млади години — едно състояние, което бе твърде вероятно да постигнат, ако имаха късмета да настъпят когото не трябва в затвора.

Преди години Моли, средната дъщеря на Махоуни, бе имала проблеми с хазарта и като капак бе развила алкохолна зависимост. После се беше изчистила, но по онова време бе успяла да натрупа дългове към едно казино в Атлантик Сити и за да си върне дълга, бе влязла в комбина с шефа на казиното за търговия с вътрешна информация. След което бе попаднала в ареста. Демарко успя да я отърве от затвора — макар да си го заслужаваше, — като насъска един гангстер от Филадельфия срещу шефа на казиното. В крайна сметка шефът изчезна и не се видя повече.

Човекът, осъществил изчезването, на име Делрей, беше една от най-страховитите фигури, които Демарко някога бе срещал. Въпросният Делрей — Демарко така и не разбра дали това беше собствено или фамилно име — се водеше събирач на дългове за Ал Кастиля. С телосложение на играч на американски футбол, той рядко говореше, а най-важната му отличителна черта беше едното му око — сляпо и покрито с белезникав филм в резултат от съприкосновение с върха на самоделен нож.

Всичко това означаваше, че Демарко познаваше филадельфийски гангстер, на когото „бе оказал известна помощ“, и сега той вероятно би му отвърнал със същото. Демарко провери разписанието на полетите

от летище „Логан“ и след четири часа се озова в Града на братската любов, откъдето се надяваше да стартира кампанията си за елиминирането на двамата братя.

Демарко позвъни от уличен телефон на Делрей, за да не оставя следи, че е разговарял с него. Първото нещо, което Делрей го попита, бе:

— Как са зъбите?

Едно от нещата, с които бе запомнил запознанството си с Делрей, бе, че въпросния ден си бе пукнал зъб, а обичайният му зъболекар не можеше да го приеме, така че Делрей го бе насочил към свой племенник, който тъкмо бе отворил кабинет във Вашингтон. Оттогава племенникът на Делрей му бе станал личен зъболекар. Светът е малък.

— Зъбите ми са екстра — отвърна Демарко. — Освен това препоръчах племенника ти на всичките си близки.

— Да, сестра ми разправя, че частната му практика много се била разраснала. Е, защо ми звъниш?

— Искам да се видя с теб и шефа ти.

Делрей мина да вземе Демарко от хотела му близо до летището на Филадельфия. Беше мургав — Демарко не знаеше със сигурност към кой етнос принадлежеше — и, както винаги, с тъмни очила. Рядко ги сваляше заради обезобразеното си око. Облечен беше небрежно, със сив панталон и синя риза. По време на трийсетминутното пътуване до дома на Ал Кастиля не каза нито една дума; явно от първата им среща насам не бе станал по-разговорлив.

Домът на Кастиля беше огромна стара къща в работнически квартал на Филадельфия, район, до който алчните предприемачи още не бяха стигнали и вероятно нямаше да стигнат, поне докато Кастиля беше жив или не се преместеше някъде другаде. Ал Кастиля не беше Елинор Добс. Когато Делрей натисна звънеца на входната врата, Кастиля лично им отвори.

Беше едър мъж и с възрастта наедряваше все повече; при ръст метър и деветдесет вече тежеше над 130 килограма. От последния път, когато Демарко го бе виждал, беше станал още по-дебел. Наближаваше седемдесет и беше почти напълно плешив, само с няколко тънки кичура коса, като по чудо залепнали на голямата му глава. Понеже

Филадельфия очакваше гореща вълна, подобна на тази в Бостън, беше облечен с бяла тениска, шорти и сандали, през които се подаваха косматите му пръсти.

— Да слезем в сутерена — каза Касти ля. — Там е по-хладно. Започвам да си мисля, че глупостите за глобалното затопляне може да се окажат и истина.

В сутерена имаше маса за билиард и дори мека мебел — две удобни на вид стари канапета, разположени срещу огромен телевизор със седемдесетинчов екран.

— Една бира? — попита Кастиля.

— Естествено — отвърна Демарко.

— А ти, Делрей?

Делрей поклати глава.

Кастиля извади две ледени бутилки от хладилника до билиардната маса и ги отвори с едно приспособление, закрепено на вратата. Подаде едната на Демарко с думите:

— Правят я тук, във Фили.

На етикета пишеше „Кенцингер“ — марка, за която Демарко не бе чувал. Той отпи глътка и каза:

— Добра е.

— Е, как е Махоуни? — попита Кастиля.

За да отърве дъщеря си от затвора, Махоуни се бе срещал с Кастиля и двамата дори се бяха харесали. Може би защото между гангстери и политици всъщност нямаше кой знае каква разлика освен принадлежността към различни организирани престъпни групи.

— Яд го е, че републиканците все още имат превес в Конгреса — каза Демарко. — Иначе е добре. Всъщност той е причината да съм тук сега. Махоуни се запозна с една възрастна жена в Бостън... — И Демарко разправи на Кастиля историята на Елинон Добс. — Сега тя, чийто ум беше като бръснач, едва помни как се казва — завърши разказа си той.

— Гадни копелета — промърмори Кастиля.

Делрей мълчеше, но поклати глава, за да изрази мнението си за безобразната постъпка на братята; точно на това бе разчитал Демарко. Опитът му казваше, че всеки мъж, дори най-закоравелият мерзавец, обича майка си. А оттам, по асоциация, всички мъже имаха слабост към беззащитни възрастни жени, понеже им напомняха на мама.

— И така, какво мога да направя за теб? — попита Кастиля. — Да изпратя някого в Бостън, за да строши коленете на тия нещастници?

— Не. Искам ги в затвора, не в болницата или в моргата.

— Е, добре — отвърна Кастиля, — само че аз не съм точно полицията.

Не думай! — едва не се провикна Демарко.

— Познаваш ли някого на Провидънс? — попита той. — Имам предвид някой в твоя бранш.

Кастиля сви рамене.

— Може и да познавам един-двама.

— Слушай сега какво ми трябва — започна Демарко. — И можеш да ми кажеш цената си, стига да не е безобразно висока. Някой в Провидънс ползва братята Макнълти, за да пренасят цигари от Вирджиния за Бостън. Братята не са част от бандата, а са просто наемници, до които прибъгват, когато по някаква причина не искат да изпращат свои хора.

Кастиля кимна.

— В цигарите има добри пари, а рискът е сравнително нисък. Като продължителност на присъдата, имам предвид.

— Именно — каза Демарко. — Само че тук не става дума за цигари. Искам да купиш един сандък оръжие. Под което разбирам нещо, което да е модифицирано така, че да стреля на изцяло автоматичен огън. Не ме интересува в какво състояние са, може да са годни за вторични суровини, важното е да са автоматични карабини. И после да се свържеш с онези в Провидънс, които наемат Макнълти...

Демарко му изложи плана си, като заключи:

— Рискът за теб е почти нулев. Не е нужно изобщо да се доближаваш до оръжието. А аз ще компенсирам теб и Провидънс.

Кастиля допи бирата си и попита:

— Още по една?

— Не, благодаря — отвърна Демарко.

Кастиля си отвори още една „Кенцингер“ и отпи.

— Знаеш ли какво? По-евтино ще ти излезе просто да наемеш някого да ги пречука. Като сметнем колко ще ти излезе оръжието, отделно какво ще дължиш на мен и на Провидънс... Просто ти казвам.

— Не желая никого да убивам — отвърна Демарко. — Макар че с радост бих ги убил след това, което причиниха на Елинон, но... нямам

намерение да тръгвам по този път, не за друго, а защото не ми се иска да ме вкарат в затвора като съучастник в убийство. Ако всичко се уреди, както аз казвам, никой няма да влезе в затвора освен братята. Ще се радвам да ги вкарат за дълго, а ако и ти познаваш някого вътре, който допълнително да им почерни живота, още по-добре.

— Съгласен ли си с далаверата, Делрей? — попита Кастиля.

Делрей кимна.

— Да нападат възрастна жена! Да, съгласен съм.

Кастиля се обърна към Демарко.

— Окей, ще ти се обадя. Трябват ми два-три дни да уредя всичко, като допускам, че човекът в Провидънс ще се навие да участва. След което ще трябва да внесеш парите.

Да ги внесе. Стига преди това да успееш да ги намери.

Първото нещо, което Демарко направи след завръщането си в Бостън, бе още веднъж да навести Елинон. Надяваше се този път да я завари в по-добро състояние, но когато влезе в болничната стая, откри някаква жена, седнала на стол до леглото ѝ, да говори по мобилен телефон. Когато го видя, жената се намръщи.

Беше малко над шейсет, слаба, с тъмна коса, стегната в строг кок. Всъщност цялото ѝ излъчване беше строго — черната рокля, по-подходяща за погребение, отколкото за юлската жега; острият нос, тънките устни и лицето, застинало в кисела гримаса, напомняха на недоволна от живота врана. Тя приключи разговора си с думите:

— Нямам представа още колко време ще се наложи да остана в този противен град. Гледай да се оправиш някак, докато ме няма.

После вдигна глава към Демарко и попита:

— Кой сте вие?

— Казвам се Демарко. Конгресмен Джон Махоуни ме изпрати да помогна на Елинон в проблема, който има с един предприемач на име Калахан. А вие коя сте?

— Алис Силвърман. Дъщерята на Елинон.

Демарко бе дал името ѝ на лекуващата лекарка на Елинон и най-вероятно болницата се бе свързала с нея. Той си каза, че все пак Елинон имаше късмет, че дъщеря ѝ бе решила да дойде в Бостън, за да помогне на майка си, и тази мисъл го успокои за около две минути.

— Майка ми не е споменавала нищо за конгресмен, който се е хванал да ѝ помага — каза Силвърман. — В момента тя дори не помни коя съм. Знам, че се бореше да запази апартамента си, но сега... Сега този проблем просто отпада.

— Какво искате да кажете? — попита Демарко.

— Вчера господин Калахан предложи половин милион долара на майка ми, за да освободи жилището, и аз приех офертата му.

— Какво? А упълномощена ли сте да го правите?

— Не че е ваша работа, но, да, упълномощена съм. Имам отдавна издадено пълномощно от майка ми, за в случай че по каквато и да било причина се окаже недееспособна. Така че приех офертата на господин Калахан от нейно име. Освен това се ангажирах нито аз, нито майка ми да водим дела срещу Калахан за злополуката, с оглед на щедростта му.

— Мамка му! — промърмори Демарко.

— Какво казахте?

— Нищо. И така, какво ще стане с нея?

— Ще я взема да живее близо до мен, в Портсмут. Ще я настаня в дом, където ще се грижат за нея. Господин Калахан обеща да ни помогне с преместването, да се погрижи за мебелите ѝ и така нататък.

— Калахан е причината тя да е в болница — каза Демарко. — Не е било злополука. Онези двама нещастници...

— Не ми харесва езикът ви.

— Както казах, онези двама нещастници, които работят за Калахан, са опънали тел през горното стъпало, за да я препънат, затова майка ви е паднала. Опитали са се да я убият и вие не е трябвало да подписвате никакво споразумение да не го съдите. Това е последното нещо, което майка ви би одобрила.

Силвърман очевидно не беше в настроение да бъде мъмрена като дете.

— Няма да търпя да ме поучавате какво е трябвало или не е трябвало да подписвам, а и никак не ме интересува за кого работите. А сега се махайте. Майка ми има нужда от почивка.

Без да ѝ обръща внимание, Демарко пристъпи към леглото и се надвеси над Елинор.

— Как я караш, Елинор?

Елинор вдигна мътен поглед към него.

— Какво направи с Ели? — попита тя.

— Какво?

— Ели беше кучето ѝ. Умря преди петнайсет години. А сега си вървете. Веднага!

На Демарко му идеше да заудря глава в стената. По време на пътуването му до Филадельфия Калахан бе успял да стигне до намръщената дъщеря на Елинор. И макар да не можеше да го твърди със сигурност, той почти не се съмняваше, че Силвърман ще вкара майка си в най-евтиния дом, който можеше да се намери. И когато — ако изобщо — Елинор се съзвемеше достатъчно, за да управлява личните си дела, Калахан щеше вече да е изринал всичко нейно от жилището ѝ, а може би съборил и сградата, така че да няма връщане назад.

Колкото и да му беше неприятно, Демарко позвъни на Махоуни. Щом чу за случилото се, Махоуни изригна — така се разкрещя, че Демарко трябваше да държи телефона далече от ухото си.

Когато крясъците поутигнаха, Демарко каза:

— Ще се оправя с тях, шефе.

— Как?!

— Няма да обяснявам по телефона, но братята отиват в затвора. После ще се разправам с Калахан.

— Като го видя, ще повярвам — каза Махоуни. Помълча малко и добави: — Дявол да го вземе, Джо, изпратих те да помогнеш на жената и докато се усетя, тя е загубила не само жилището си, ами лежи в болница! Как го допусна?

Демарко не вярваше на ушите си: изведнъж на всичко отгоре се оказа и виновен за страданията на Елинор. Но после си каза: може би Махоуни имаше право. Може би, преди да тръгне да заплашва братята, бе трябвало да предвиди последиците. Както и да е — дошло бе време да поправи грешката си.

* * *

Демарко не знаеше как да убие времето, докато очакваше обаждане от Ал Кастиля. Беше възнамерявал да се свърже с адвокат, за

да заведе дело срещу Калахан, но тази възможност вече му бе отнета благодарение на дъщеря ѝ.

Той позвъни на Ема, любопитен да чуе дали бе научила нещо повече за Симс. Тя не вдигна телефона — нещо типично за нея — и Демарко затвори, без да остави съобщение.

После той потърси Фицджералд, за да го пита дали бяха открили Грег Кениън. Мислеше си, че ако полицаите успеяха да издирят Кениън, биха могли да го притиснат, за да даде показания, че братята Макнълти му бяха платили да заложи капана за Елинон или да им помогне да прикрият престъплението си — още едно обвинение, което можеха да им предявят, когато ги изправеха пред съд. Фицджералд обаче го информира, че Кениън бил изчезнал. Демарко, който и без това не беше в особено добро настроение, му каза да размърда дебелия си задник и да го намери, което доведе до телефонно надвикване между него и Фицджералд. Край на разговора сложи Фицджералд с изречението: „Върви по дяволите!“, след което му затвори, преди Демарко да бе имал време да прати него по дяволите.

Следващият, на когото Демарко позвъни, беше Бойър; интересуваше го докъде са стигнали нещата със спирането на строежа на Калахан. Последния път, когато разговаряха, Бойър тъкмо се готвеше да докладва строителната компания за неправилно боравене с азбест и замърсяване на почвата.

Бойър го информира, че работата по четирите триетажни сгради, където бяха открили обвитата в азбест тръба, била спряна, поне временно.

— А още не съм докладвал за разлива на мазут — каза Бойър. — Искан да поизчакам, докато Фланъри възобнови работа след скандала с азбеста, за да го натопя отново. Обадох се на двама приятели, пенсионери като мен, по цял ден се чудим какво да правим, сутрин се събираме на кафе, после се мотаем насам-натам из обекта. Измислихме си нещо като игра: кой ще хване повече пропуски и нарушения. Вчера открихме над десет нарушения на правилата против падане, като единият от моите хора дори ги засне на видео с телефона си. До ден-два ще изпратим всичко това на Агенцията за безопасност. И тримата знаем що за мръсник е Фланъри и искаме да го поизпотим малко.

За миг Демарко си помисли дали да не му каже, че Елинор вече е загубила битката с Калахан. Благодарение на братята Макнълти тя вече не бе в състояние да живее сама и скоро щеше да освободи апартамента. Но си замълча. Вместо това отвърна:

— Добре. Продължавайте.

— Има още нещо — каза Бойър. — При това вече без връзка с безопасността или с околната среда.

— А, така ли? И какво е то?

— Вчера забелязах, че повечето от хората, които се занимават със същински строителни работи — леят бетон, опъват арматурно желязо, поставят дограми, — са бели или чернокожи. Докато онези, които вършат черната работа — копаят, извозват боклука от съборените сгради, — са испаноговорещи.

— Е, и? — попита нетърпеливо Демарко, после изведнъж му светна. — Смяташ, че може да са нелегални?

— Да — отвърна Бойър. — Фланъри е длъжен да използва работна ръка от профсъюз, обаче за тези се съмнявам да членуват в нещо такова. Но може да е сключил някаква сделка с профсъюзите или пък те просто да не могат да му попречат. Нямам представа. Мога само да подшушна на имиграционните власти да пратят някого, за да им провери документите.

За момент Демарко помисли върху предложението на Бойър и каза:

— Изчакай засега. Ще го пазим като резервен вариант.

Истината беше, че той не искаше никакви имигранти да бъдат тормозени само заради произхода си, да загубят работата си или да им се случи нещо по-сериозно. Но, както каза и на Бойър, това беше коз, който можеха да играят на по-късен етап.

Същата вечер Демарко отиде пеша до „Фенуей“ часове преди началото на мача между „Сокс“ и „Янкис“. Бе платил на един черноборсаджия зашеметяваща сума за билет — крале са били откупвани от плен с по-малко! — и с влизането си в стадиона даде още толкова за два хотдога и три бири. Но пък всичко това си струваше удоволствието да гледа на живо „Сокс“ срещу „Янкис“! Всяка загуба на „Янкис“ беше радост за него, а пък се сецаше и за далеч по-неприятни начини да си похарчи парите в една гореща лятна нощ в Бостън.

Ал Кастиля му позвъни на другата сутрин, докато Демарко закусваше в ресторанта на хотела. Синината на дясната му буза, макар и донякъде избледняла, все още се виждаше, но поне не беше принуден да седи на маса, където да не разваля апетита на останалите хора.

— И така — започна Кастиля, — ако ще вършим работа, при мен всичко е готово. Мога да ти осигуря десет бройки от артикула, който искаше, по хиляда и осемстотин парчето. Тотален боклук са, но ти каза, че това не пречи. Дотук осемнайсет бона, но защо да не ги закръглим на дваисет?

— Да ги закръглим нагоре?

— Да! Говорих с Провидънс. Шефът не познава твоите бостънски тъпанари. Не е и чувал за тях. Поразпита и установи, че един от хората му ги е ползвал два-три пъти, защото са му били подръка, а е имало много да се върши. С което искам да ти кажа, че в Провидънс не ги е грижа за Макнълти и за една петарка са готови да ти свършат работа.

— Пет бона? За един телефонен разговор?

— Да! По някакъв начин може да се накиснат и те, ако се размирише. Човек никога не знае. Така че петарка ми се струва разумно като цена.

— Господи!

— А за мен смятам да поискам десет.

— Ти сигурно се...

— Виж, моят човек трябва да занесе парите на човека, у когото е стоката. В което има известен риск.

Под „моя човек“ Кастиля имаше предвид Делрей, но не искаше да казва името му по телефона.

— Не е необходимо той изобщо да се доближава до стоката — каза Демарко. — Вече ти обясних. Може да изпрати парите по куриер.

Без да обръща внимание на протестите му, Кастиля продължи:

— След което той трябва да отиде до Бостън и да разговаря с тия откачалки. Ти самият ми каза, че са опасни хора.

— Опасни са за възрастни жени, не за такива като него. Той би могъл да се справи с тях и ако двата му крака са в гипс! — възкликна

Демарко, като си мислеше, че за Делрей това най-вероятно беше истина.

— Остава моят хонорар за... консултантски услуги и координация с Провидънс. Нищо от това не би могло да се случи, ако не разполагах с нужните връзки. Общо, кажи го трийсет и пет бона, което ми се вижда повече от разумно.

— Става дума за отмъщение — каза Демарко. — За една стара жена. Мислех си, че ти е жал за нея.

— Жал ми е, дума да няма — отвърна Кастиля. — Но бизнесът си е бизнес.

Демарко помълча известно време, после каза:

— Е, добре. Трябва да говоря с шефа ми. Колко бързо може стоката да стигне до там?

— Двайсет и четири часа след като ми съобщиш, че си събрал парите.

Шон Калахан се беше изтегнал на един шезлонг край басейна, вграден в покривната тераса на резиденцията му на Бийкън Хил, отпиваше от коктейла в ръката си и се любуваше на тялото на третата си съпруга. Новата госпожа Калахан се печеше, легнала по корем; кожата ѝ блестеше от плажното масло. Беше без горнище на банския, а от долницето ѝ едва ли можеше да се събере материал за вратовръзка. Само на двајсет и пет, тя наистина имаше безупречно тяло, от което дъхът му спираше.

Шон бе срещнал първата си съпруга, Кони, в колежа, когато той беше на двајсет и една, а тя — на двајсет. Разведоха се след четири години. Грешка на младостта — обичаше да казва той, описвайки първия си брак като „суха тренировка“. Освен сексапил в нея нямаше нищо ценно. Нито пари — каквито и той нямаше навремето; нито връзки в обществото, нито търговски усет; освен това тя не умееше да се сближава с хора, да създава социални контакти, каквито толкова му трябваха тогава, за да развива бизнеса си.

С втората госпожа Калахан — Адел — той се запозна, когато беше на двајсет и седем, а тя — на двајсет и две. Първата му съпруга беше с тъмна коса, ниска и едрогърда. Втората и третата бяха синеоки, дългокраки блондинки с тънки талии и перфектни стегнати гърди; в лицата бяха толкова еднакви, че можеха да минат за сестри.

За разлика от Кони Адел допринесе много за семейството. Произхождаше от богат род, като и тя, и родителите ѝ се движеха сред точните хора, с които той бе жадувал да се запознае. Освен това Адел беше твърде интелигентна и той често се вслушваше в съветите ѝ. Разведе се с нея, когато тя навърши четирийсет, по една-единствена причина: бе навършила четирийсет.

Година преди да остави Адел, Шон се бе запознал с Рейчъл в Савана. Рейчъл беше на двајсет и три и приличаше изумително на Адел, когато самата Адел беше на тази възраст. С други думи, той просто бе подменил Адел с по-новата версия, все едно „Ягуар“ модел

1995-а с „Ягуар“ модел 2015-а. Също като първата му съпруга Рейчъл не бе допринесла кой знае какво към брака им освен красота и чар. Беше отлична домакиня на светски партита и толкова. Но на този етап от живота си Шон повече нямаше нужда от жена със солидни финансови активи или връзки в обществото.

Единственият проблем в брака с толкова млада съпруга бе, че трябваше да полага големи усилия, за да не заприлича на неин баща. Беше си направил лека козметична операция около очите и под брадичката, ходеше на фитнес с личен треньор три пъти седмично и с религиозен фанатизъм следеше калориите и количествата алкохол, които консумираше.

Шон знаеше, че няма никакви причини да бъде недоволен. Беше в цветущо здраве. Имаше великолепна съпруга. Борсата вървеше стремително нагоре, а „Дилейни Скуеър“ — най-мощният проект, с който някога се бе заемал — щеше да му донесе цяло състояние. Както бе тръгнало, като нищо можеше един ден да стане и милиардер. Натрупването на първия милион беше повратна точка в живота му, но милион не можеше да се сравнява с милиард.

Черешката на тортата бе, че Елинор Добс най-после се бе махнала от живота му. А след като нея я нямаше, той не се съмняваше, че останалите наематели в сградата няма да изкарат още дълго. Всъщност предишния ден бе разговарял с психиатъра, който се опитваше да придума човека от третия етаж — онзи с агорафобията — да освободи жилището, и психиатърът му каза, че бил измислил безумно решение, което онзи ненормалник бил склонен да приеме: да го затворят в дървен ковчег — за щастие, мъжът нямаше клаустрофобия — и да го натоварят на ван без прозорци, за да го откарат до друг апартамент, абсолютно идентичен на сегашния, без нито за миг да зърне коварния широк свят отвън.

Единственият дразнител, който разваляше пълното му блаженство, беше онова противно копеле Махоуни. Шон съжаляваше, че не се бе държал по-дипломатично с него, но Махоуни го бе вбесил с отношението си. И макар да не беше в състояние да му причини сериозни вреди, конгресменът бръмчеше около него като конска муха около жребец и на жребеца започваше да му писва.

Ето, вчера бе получил известие, че данъчните власти му готвят нов одит. Последният, на който го бяха подложили, беше преди пет

години и тогава не само трябваше да изтърпи някаква безумна, отнемаща време и сили мъчителна процедура, но и парите, които му се наложи да плати за счетоводители и адвокати, бяха зашеметяващи. Може би щеше да му излезе по-евтино просто да си плати сумата, която данъчните твърдяха, че им дължи. Дочул бе също, че от Комисията по ценни книжа и фондови борси проверяват дяловото участие, което имаше в някаква фармацевтична компания и впоследствие бе продал. Сторило им се съвпадение, че бе продал дела си три дни след като бе вечерял с изпълнителния директор на компанията.

Пък и с „Дилейни Скуеър“ се случваха разни неща. Някакъв мръсник се обаждаше всеки ден на властите, за да докладва всевъзможни нарушения на правилата за безопасност, а сега и Фланъри се беше забъркал в някакви каша за неправилно боравене с азбест — област, от която Шон нищо не разбираше. Във всеки случай, той не беше нареждал на Фланъри да претрупва каквото и да било. Но всичко това не беше в състояние да дерайлира проекта му. Това бяха просто скъпоструващи дразнителни. Невероятно — колко пари можеше да струва един строителен обект, при това такъв, на който никой не работеше!

Сигурно имаше някакъв начин да разкара този досадник Махоуни. Или пък, ако не можеше да го разкара — нещо, в което се съмняваше, — поне да се опита да склучи мир с него. Махоуни вече си бе направил достатъчно реклама с Елинор Добс. Какво очакваше да спечели оттук нататък, тормозейки човек, който в миналото бе дарил толкова пари за кампаниите му? Махоуни просто се заяждаше.

Хрумна му и друго. Засега Махоуни му досаждаше чрез данъчните власти, Агенцията за безопасност и Комисията по ценни книжа и фондови борси. Но тези проблеми бяха нищо в сравнение с неприятностите, които Махоуни би могъл да му причини, ако се сетеше да насочи вниманието си в една друга посока.

Да, колкото и да му беше неприятно, Шон трябваше да се извини на Махоуни. Да му се обади и да му каже, че съжалява за думите си. Да му обясни, че бе имал тежък ден, пък и в тази жега... После да го увери, че няма никаква вина за инцидента на Добс, в крайна сметка той бе постъпил честно с нея, като се има предвид колко пари ѝ бе предложил, за да откупи наемния ѝ договор. Щеше да се опита да

убеди Махоуни, че няма защо да се палят толкова и случаят е приключен. Нека гледаме към бъдещето — това щеше да му каже. Той — Калахан — щеше и занапред да подкрепя Махоуни в предизборните му кампании и се надяваше, че конгресменът щеше да подкрепя неговите бизнес начинания. Да, Шон Калахан трябваше да преглътне гордостта си и да се обади на старото копеле.

Той протегна ръка към мобилния телефон — точно в момента, когато жена му се обърна по гръб и перфектните ѝ гърди се навириха към небето. Шон трябваше да мобилизира цялата си воля, за да отмести поглед, да намери номера на Махоуни в указателя на телефона си и да натисне бутона за набирање. Телефонът иззвъня два пъти и се включи на гласова поща. Явно Махоуни бе видял кой звъни и бе решил да не отговаря.

След това той откри служебния номер на Махоуни, набра го и помоли секретарката му да предаде на конгресмена, че господин Калахан би желал да говори с него.

— Кажете му, че бих желал просто да... прочистим въздуха. Запишете го с тези думи на бележката, ако обичате.

В този момент съпругата му се надигна от мястото си и се протегна... и всички мисли за Махоуни се изпариха от съзнанието му. Усети как в панталона му настъпи раздвижване. Слава богу, все още не беше на такава възраст, че да се нуждае от виагра.

— Хей! — каза ѝ Шон. — Защо не дойдеш насам?

— Добре — отвърна тя с мила усмивка.

Ако не друго, Рейчъл беше достатъчно умна, за да знае ролята си в техния брак.

Демарко взе самолета за Вашингтон, за да разговаря с Махоуни.

Разговорът по телефона с Кастиля относно плана му за братята Макнълти бе оставил у него неприятно чувство. Не беше изключено от ФБР да имаха съдебна заповед, за да подслушват телефоните на Кастиля... или пък АНС да го правеше без всякакви формалности. Демарко не смяташе, че с Кастиля си бяха казали по телефона нещо, с което да си навлекат проблеми със закона, но не беше готов да поема подобен риск по отношение на Махоуни.

Двамата се срещнаха в апартамента на конгресмена в комплекса „Уотъргейт“. Вместо да си седи на климатик вътре, Махоуни бе излязъл на балкона, където беше сигурно трийсет и пет градуса. Единствената му защита срещу шегата беше чашата с джин и тоник в ръката му. Беше облечен с карирани бермуди в зелено и бяло и червена тениска с емблемата на Харвардския университет, където бе следвал навремето. Босите му крака с дебели прасци бяха с цвят на обезмаслено мляко.

— Как е Елинол? — бяха първите му думи.

— Не е добре. Като че ли няма подобрение.

— Дявол да го вземе! — промърмори Махоуни.

Преди конгресменът да бе успял отново да го обвини за състоянието на Елинол, Демарко каза:

— Обаче съм намислил начин да вкарам братята Макнълти задълго в затвора. И то във федерален. В такъв, който няма да им хареса.

— Какъв точно е планът?

— По-добре да не знаеш. Но включва нашия стар приятел Ал Кастиля и негов човек в Провидънс.

— И колко смяташ, че ще лежат в затвора Макнълти?

— Ако се съди по един неотдавнашен случай в Бостън, поне шест години, но с техните досиета — по-скоро десет.

— Добре — кимна Махоуни.

Вероятно си мислеше същото, което и Демарко, докато бе разработвал плана си: ако братята Макнълти бъдеха осъдени за опит за убийство на Елинор Добс, пак щяха да получат десет години затвор. Само че никаква присъда нямаше да поправи онова, което бяха сторили с мозъка ѝ.

— Има обаче един проблем — каза Демарко. — Трябват ми трийсет и пет бона, за да го направя.

— Трийсет и пет бона?!

— Да.

Махоуни не беше богат човек — поне не до степен, в която можеше с лекота да извади от джоба си трийсет и пет хиляди долара. Като конгресмен изкарваше над двеста хиляди годишно, плюс още два пъти по толкова по разни недотам благопристойни начини, някои от които доказуемо незаконни. Проблемът при него беше, че харчеше парите си със скоростта, с която ги печелеше. Освен апартамента в „Уотъргейт“, имаше и голяма къща в Бостън, а жена му притежаваше яхта, на която той никога не се бе качвал. Той се обличаше добре, хранеше се добре, а и непрестанните му политически кампании струваха скъпо. Парите изтичаха през пръстите му като вода.

Демарко очакваше, че в този момент Махоуни ще се разкрещи, ще го обвини, че му сервира нови проблеми вместо решения на старите, но нищо такова не се случи. Вместо това Махоуни каза:

— Мисля, че знам откъде да вземем парите.

— Наистина ли? И откъде?

— От Шон Калахан.

— От Калахан?

— Именно. Днес ме е търсил и е оставил съобщение, че е време да прочистим въздуха между нас. Иска да плеснем с ръце и да се прегърнем. Мисля, че една от причините е онова, което вършиш в Бостън, за да дерайлираш проекта му, а другата са мизериите, които аз му причинявам, например като му пращам данъчни проверки и така нататък. Та си е рекъл, че колкото и да е богат, за него е по-добре да съм му приятел, отколкото враг. И така, искам да отидеш при него и да му съобщиш, че ако иска отново да сме приятели, това ще му струва петдесет бона. Толкова беше дал за последната ми кампания и е време да направи ново дарение.

Демарко се усмихна. Страхотен план: да вземат пари от Калахан, за да вкарат братята Макнълти в затвора.

Демарко се върна в Бостън с първия полет на другия ден и още с влизането си в „Парк Плаза“ позвъни в офиса на Калахан. Той каза на секретарката, че работи за конгресмен Джон Махоуни и би желал да се срещне с господин Калахан.

— Кажете му, че господин Махоуни е получил вчерашното му съобщение.

След час секретарката му позвъни обратно, за да му каже, че господин Калахан ще се срещне с него в шест вечерта.

— Чудесно. Къде?

— Господин Калахан ви кани у дома си на коктейли. Моли да се облечете неофициално.

— Кой е адресът? — попита Демарко.

— Бийкън стрийт седемдесет и четири — обясни секретарката. После добави: — Резиденцията на Бенджамин.

Тя го каза с такъв тон, сякаш Демарко беше длъжен да познава мястото. Но понеже той не беше чувал за него, провери в Гугъл и от там научи, че Шон Калахан заплатил петнайсет милиона за сградата с площ от 750 квадратни метра, която била историческа забележителност и паметник на културата. Вътре имало шест спални, шест бани и осем функциониращи камини. Плюс две големи тераси, кинозала, библиотека, фитнес и отопляем плувен басейн на покрива с изглед към градския парк. Сградата била построена през 1828 г. по проект на прочут архитект на име Ашър Бенджамин, за когото Демарко не беше чувал. Което не му попречи да се впечатли подобаващо.

Демарко натисна звънеца до входната врата на Бийкън стрийт 74; отвори му прислужница с бяла престилка върху черна рокля и го въведе в елегантно мебелираната библиотека, където седяха Шон Калахан и съпругата му. В библиотеката имаше кожени кресла, ориенталски килим в синьо и бяло и камина, достатъчно голяма, за да се изпече в нея цяло диво прасе. Демарко се запита дали Калахан или

съпругата му бяха прочели поне една от книгите, с които бяха отрупани издигащите се чак до тавана рафтове.

Той никога преди не се бе срещал с предприемача. Оказа се висок мъж, над метър и осемдесет, слаб и строен, с пооредяла черна коса, сресана назад, високо чело, дълъг нос и тънки устни. Първото му впечатление, може би подхранено от онова, което вече знаеше за него, бе, че Калахан е арогантен фукльо.

Секретарката му бе казала да се облече неофициално, но Демарко, който не знаеше какво минава за такова на адрес като този, беше облякъл тъмносин блейзър върху бяла риза, сив панталон и черни обувки. Блейзърът беше последното нещо, от което имаше нужда в такава жега. Семейство Калахан обаче бяха облечени наистина небрежно — Калахан с велурени обувки на бос крак, бял ленен панталон и зелена риза с емблемата на един от най-ексклузивните голф клубове на Източното крайбрежие.

Госпожа Калахан, която му бе представена като Рейчъл, беше стройна блондинка, поне с две десетилетия по-млада от съпруга си. Облечена бе с прилепнал жълт топ, много къси бели панталони и сандали на краката. Демарко вече бе удостоил съпругата на Дули с титлата „Най-хубавите бедра в Бостън“, но сега си каза, че може би е избързал. Но колкото и да му бе трудно да откъсне очи от нея, Демарко трябваше да разговаря с Калахан насаме. Свидетели не му бяха нужни.

— С Рейчъл тази вечер сме на ментов джулеп — каза Калахан. — Тя е израсла в Савана и за нея не съществува друго питие в горещите летни нощи. Ще пийнете ли едно с нас, Демарко?

— Наричайте ме Джо. Разбира се, с удоволствие — каза Демарко, който не бе опитвал такова нещо през живота си и би предпочел една бира. И понеже не знаеше какво друго да каже в присъствието на Рейчъл, продължи: — Хубава къща имате.

На което Рейчъл отвърна нещо от рода на:

— Какво, харесва ви тази съборетина?

След което се впусна да му обяснява каква мъка било да се живее в толкова стара сграда, където непрекъснато нещо се поврежда и трябва да се вика някой да го оправя. На Демарко му се искаше да й каже: върви да поживееш малко в апартамента на Елинор Добс и виж какво е да влачиш напред-назад генератор, за да си светиш, когато този тъпанар, съпругът ти, прекъсне тока в сградата! Но понеже бе пратен

тук, уж за да се опита да заглади нещата между Калахан и Махоуни, той я изслуша съчувствено, като дори се съгласи, че старите къщи са наистина голяма досада. В което имаше опит, защото самият той живееше в осемдесетгодишна кооперация в Джорджтаун, макар и без басейн на покрива и фитнес в сутерена, и с една всекидневна, която му служеше за всичко останало.

За щастие, след няколко минути Рейчъл каза:

— А сега ме извинете, господа. Тази вечер с Шон сме канени на благотворителен прием и трябва да си придам по-представителен вид.

Рейчъл Калахан би изглеждала достатъчно представително и в черна найлонова торба за боклук и очевидно го знаеше. Демарко и Калахан изпратиха с жадни погледи перфектния ѝ задник, докато тя излизаше от стаята.

— И така, какво мога да направя за теб, Джо? — попита Калахан.

— Махоуни получи съобщението ти, Шон. И аз дойдох, за да помогна за сдобряването ви.

— Да помогнеш? Какво точно работиш при Махоуни?

— Адвокат съм, но всъщност съм човекът, когото Махоуни използва, когато има труден проблем за решаване, като този с Елинор Добс. — Демарко допускаше, че Калахан вече знае за ролята му в случая с Елинор; братята Макнълти сигурно му бяха казали.

— А защо Джон просто не ми се обади по телефона? — каза Калахан.

Демарко поклати глава.

— Ти сериозно си ядосал конгресмена, Шон. Дълбоко си го засегнал с тона си. От друга страна, той си дава сметка, че в миналото си му бил верен приятел.

— Можеш да кажеш на Джон, че се извинявам за държанието си последния път, когато се видяхме. Имах тежък ден. Относно госпожа Добс, не смятам, че мога с нещо повече да бъда полезен. След онази злополука тя освободи апартамента и аз я обезщетих твърде щедро. Всъщност невероятно щедро. Има ли още нещо, което Джон очаква да направя за нея?

— Не — отвърна Демарко. — Поне за Елинор няма какво. — Той се престори, че се колебае, че търси подходящите думи, после каза: — Мисля обаче, че на този етап конгресменът се пита какво би могъл да направиш за него, Шон. Той е на мнение, че за да възстановите

добрите си отношения, би трябвало да му представиш някакви материални доказателства за подкрепата си. Искам да кажа, при всичките глупости, които свършиха републиканците тази година... Ще му се наложи да се бори и му е нужна всичката подкрепа, която може да събере.

За момент Калахан го изгледа озадачено и Демарко едва не му каза в лицето: за бога, Шон, искаме пари! Колко по-ясен от това трябва да бъда? Но тогава бизнесменът разбра и Демарко забеляза с какво усилие успя да се овладее, за да каже:

— И колко точно иска Махоуни от мен като доказателство за моята подкрепа?

— Той смята, че би било уместно да възпроизведеш дарението си за предишната му кампания.

— Кучият му син! — възкликна Калахан, като стовари юмрук върху подлакътника на креслото, в което седеше. — Казах му го. Няма начин да ми попречи да завърша проекта си. Няма толкова власт.

— Конгресменът знае това, Шон. Но съм сигурен, че вече сам си се убедил: по-добре е да го имаш за съюзник, отколкото за враг.

— Не си никакъв адвокат. Ти си най-обикновен рекетър.

Демарко се изненада от гнева на Калахан. Очаквал бе бизнесменът да допуска, че Махоуни ще изисква някаква сума като цена за помириенето им. Но не, едва ли парите бяха тези, които тревожеха Калахан, макар сумата да не беше малка. Беше бесен, защото не бе свикнал да му извиват ръцете по този начин, и Демарко не го упрекуваше за това — не че изобщо му пукаше за него.

Демарко стана от мястото си.

— Не ме изпращай, Шон. Надявах се обаче, от името на конгресмен Махоуни, още тази вечер да постигнем някакво споразумение. — Той се обърна и тръгна към вратата, но се спря и се извърна към Калахан. — Между другото, чувам, че си имал някакви работници на Дилейни стрийт, които може би не са американски граждани. Защо не вземеш да...

— Това е шантаж! — отвърна Калахан. — Искаш да ми кажеш, че ако не си платя, Махоуни ще прати и имиграционните власти?

— Разбира се, че не, Шон. Нито пък ще спомена пред конгресмена, че си използвал по негов адрес думата шантаж. Опитвам се да ти направя услуга. Просто те съветвам, че е в твой интерес да

накараш онзи строител... как му беше името? Фланаган? Фланъри? Накарай го да ползва хора с изрядни документи. Нещо май се е поотпуснал в това отношение, както и при изхвърлянето на азбеста. Е, благодаря ти за отделеното време, Шон. Ще предам на конгресмена, че си решил, което си е твое право, разбира се, да не подкрепиш кампанията му.

Демарко бе извървял половината път до вратата, когато Калахан извика:

— Чакай малко, по дяволите!

Демарко си помисли, че Калахан вероятно бе пресметнал наум колко му струва всеки час отлагане на „Дилейни Скуеър“ и бе решил, че на този фон петдесет бона са нищо.

— Кажу ми на Махоуни, че имаме сделка, ако не възникват повече проблеми с проекта ми и разкара данъчните с тъпия им одит.

— Боя се, че е твърде късно одитът да бъде спрял, Шон. Как си представяш Махоуни да се меси на данъчните? Те веднага ще решат, че злоупотребява със служебното си положение, за да ходатайства за свой дарител...

— Шегуваш ли се?! Нали той ги прати да...

— Ако не броим одита, Шон, Махоуни е на твоя страна отук нататък. Имаш думата му. Но парите ще ми трябват до утре по обед. В брой. Надявам се, че разбираш...

— Ще ти се обадя. А сега се разкарай от дома ми.

Стиснал в дясната си ръка евтино куфарче — придобито заедно със съдържанието си с любезното съдействие на Шон Калахан — Демарко влезе в пъб „Ландсдаун“, който се намираше през улицата точно срещу „Фенуей“.

Беше претъпкана с шумни фенове на „Ред Сокс“, повечето вече пияни, макар до началото на мача да оставаха над два часа.

„Ландсдаун“ беше традиционен ирландски пъб с продълговат махагонов бар, над който висяха конусовидни абажури от цветно стъкло, а по стените бяха окачени реклами на уиски „Джеймисън“ и бира „Гинес“. Демарко знаеше от предишни идвания тук, че дървото, от което бяха изработени рафтовете с бутилки зад бара, беше внесено от Ирландия. По някаква неясна за него причина една цяла стена в помещението беше заета от библиотека от тъмно дърво с гравирани витрини, пълна със стари томове и всевъзможни антикварни джунджурии. Отстрани до нея, седнал сам на маса за четирима, Делрей отпиваше от чаша с бира. Колкото и да беше пълно заведението, около масата на Делрей се издигаше сякаш невидима стена; дори агресивните бостънски запалянковци смътно усещаха, че за тях е по-добре да не навлизат в личното му пространство.

Делрей беше по бермуди и бяла тениска без ръкави; по ръцете му се виждаха несръчно изрисувани затворнически татуировки. Може би татуировките имаха допълнителен възпиращ ефект върху останалата клиентела, давайки да се разбере, че едва ли е безопасно някой да се блъсне в масата му или да му разлее бирата. Както обикновено, очите на Делрей бяха скрити зад слънчеви очила.

Демарко седна на стола срещу него и каза:

— Не можа ли да се сетиш за някое по-тихо място за среща?

— Ще гледам мача. Никога преди не бях гледал мач на „Фенуей“ и реших да използвам случая, преди да са го съборили, за да построят друг стадион на негово място.

— Ако още нямаш билет, ще ти струва цяло състояние.

— Познавам един човек.

Естествено.

— Готово ли е всичко? — попита Демарко.

— Да, точно както го искаше. Стига да носиш парите.

Демарко му подаде куфарчето и Делрей го взе от ръката му.

— Не знаех, че ще се срещаме точно тук — каза Демарко. — Най-добре да го прибереш на сигурно място, преди да отидеш на мача.

Устните на Делрей се разтегнаха в усмивка.

— Смяташ, че някой ще се опита да ми го вземе ли, Демарко?

Демарко се направи, че не е чул въпроса.

— Колко време ще ви трябва да набавите стоката?

— Вече е набавена. Още като се обади вчера да кажеш, че си събрал парите. Ал не се боеше, че ще го минеш, затова плати на човека да достави каквото ти трябва. Нещата са в нает складов контейнер в Грийнфийлд.

— Може ли да се установи кой го е наел?

— Не се безпокой за това — каза Делрей.

— И всичко е в голям дървен сандък, както се уговорихме, така ли?

— Да. Нашият човек сложи и два-три чувала пясък вътре, за да добави тегло. Ще трябва двама души, за да го повдигнат.

— Това е добре. А в Провидънс чакат ли пратката?

— Да. Стига си мрънкал. Ал се е погрижил за всичко.

В този момент към масата им се приближи чернокож хлапак, достатъчно висок, за да играе професионален баскетбол.

— Ти ли си Делрей?

— Да.

Хлапакът му подаде хартиен плик.

— Два билета на втори ред.

— Благодаря и много поздравя на шефа ти — отвърна Делрей.

Хлапакът се отдалечи и Демарко попита:

— Два билета?

За момент му мина мисълта, че Делрей ще го покани на мача. А и местата си струваха... Дори холивудска знаменитост би се озорила да се сдобие с билети за втори ред два часа преди мача. Делрей вероятно щеше да седи непосредствено зад Бен Афлек или Мат Деймън.

— Кога искаш да се видиш с братята Макнълти? — попита Демарко.

— Да речем утре около три. Първо ще позвъня в бара им, за да се убедя, че са там. Ти ще ме вземеш от хотела в два и половина и след като приключим, ще ме откараш до летището.

От основен участник в драмата Демарко се озова в ролята на шофьор.

— Къде си отседнал?

— В „Риц Карлтън“, до парка.

Шегуваш ли се? — помисли си Демарко. Стая в „Риц Карлтън“ струваше като нищо шестстотин долара на нощ. Колко ли плащаше Кастиля на този тип?

— А сега си върви — каза Делрей.

— Какво? — сепна се Демарко.

В този момент цялото му внимание бе насочено към една жена, която се приближаваше към масата им. Беше поне метър и осемдесет по сандали, а краката ѝ с цвят на кафе сякаш нямаха край. Под белия ѝ топ се полюшваха едри гърди. Тя имаше тяло на танцорка от Лас Вегас или на мажоретка от НФЛ. Очите на всички пияници в „Ландсдаун“ бяха приковани в нея.

— Здравей, мило! — обърна се тя към Делрей с глас, от който капеше сироп.

Демарко стана от мястото си.

— Е, аз да вървя...

Нито Делрей, нито жената му показаха с нещо, че са го чули.

Когато на следващия ден Демарко отиде да вземе Делрей от хотела му, очакваше да го завари в отлично настроение, след като бе прекарал нощта с дългокраката красавица. Но с хора като Делрей беше невъзможно да се знае със сигурност; те имаха емоции колкото коркова тапа.

Когато Демарко го пита как е минал мачът, Делрей само изръмжа. Но дори ръмженето му звучеше някак позитивно. Двамата отидоха с колата на Демарко до Ривиър и спряха на половин пряка от бара на братята Макнълти.

Демарко забеляза, че неоновият надпис „Шамрок“ е свален и облеган на стената на кръчмата, а двама работници с хидравлична вишка инсталираха на негово място нов: „При Макнълти“. Барът — или поне името му — беше в процес на обновяване.

Делрей отвори вратата и слезе, без да каже дума на Демарко.

Когато влезе вътре, Делрей се спря, за да свикнат очите му с полумрака. В единия край на бара двама пияници обсъждаха оживено политиката. Той чу единия да казва: „Ако питаш мен, тоя Обама...“ Когато видя Делрей — или по-точно цвета на кожата му, — човекът млъкна.

На Делрей му беше все едно, той не беше гласувал за Обама.

В другия край на бара барманка със ситно накъдрена червена коса разговаряше с възрастна дама, която пиеше бира с черна скиорска шапка на главата, макар навън да беше поне 38 градуса. Братята Макнълти седяха на една от масите — Демарко му ги бе описал много точно — и когато Делрей се приближи към тях, видя, че разглеждат каталог за ресторантско обзавеждане. Щом видяха Делрей, надвесен над тях, единият попита:

— Ти пък какво искаш, дявол да те вземе?

— Аз съм човекът, с когото разговаряхте преди малко — отвърна Делрей. — Както вече ви казах по телефона, Сориано има поръчка за вас. И ако още веднъж ме заговориш с този тон, ще си изплюеш зъбите.

* * *

Под влиянието на покойните си родители братята Макнълти се бяха научили да мразят всички раси и религии на земята, като понякога — но невинаги — правеха изключение за бели и католици.

Докато майка им и баща им седяха пред телевизора, пушеха и се наливаха с бира — по една каса почти всяка вечер — Рой и Рей слушаха и запаметяваха какви долни мръсници са разните чернокожи, азиатци, евреи, араби и така нататък. Богатите хора от бялата раса биваха оплювани, че са се родили със сребърна лъжичка в задника, а

дуhovenствата от всички вероизповедания бяха хомосексуални според мама и татко.

И така, двамата братя не бяха харесали Делрей още преди да си отвори устата.

Не знаеха дали е точно черен — трудно беше да се каже, — но във всеки случай не беше и точно бял. Може би просто италианец с потъмна кожа, от онези в Сицилия, които са омешани с маври; или пък беше арабин.

Не, само не последното. Сориано за нищо на света не би се хванал да върти далавера с чалма, казаха си те — Сориано може да е престъпник и пропаднал тип, но във всеки случай е патриот.

Когато мъжът ги заплаши, първоначалната им реакция бе да скочат и да го смелят на кайма. Но в следващия миг, практически едновременно, двамата решиха, че е по-вероятно той да смели тях, а и такъв като него със сигурност имаше пистолет.

— Извинявай — каза Рей. — Не знаех, че ти си човекът на Сориано. Искаш ли една бира?

— Не — отвърна Делрей. — Искам да приключа с вас и да се махна от тази дупка.

— Ей! — викна Рой, но Рей го хвана за ръката, за да го усмири. Рой понякога се държеше като тотален идиот.

— Сега може да е дупка — каза Рей, — но, както виждаш, в момента я оправяме.

— Да, като приключите, ще прилича на „Тадж Махал“.

Рей не знаеше какво е „Тадж Махал“. Може би някакъв засукал бар в Провидънс.

— В един складов контейнер в Грийнфийлд има дървен сандък — продължи Делрей. — Сориано ми каза, че имате ван, с който ще го превозите. Сандъкът е тежък. Ще трябва двама души, за да го повдигнат, но няма нужда от електрокар или нещо такова. Значи така: утре сутринта вземате сандъка от Грийнфийлд и го карате на Сориано в Провидънс.

— Колко?

— Два бона.

Рей пресметна наум: два часа до Грийнфийлд, там може би половин час, за да натоварят сандъка, от Грийнфийлд два часа до

Провидънс, после час от Провидънс обратно до Бостън. Пет часа и половина шофиране за два бона.

— Какво има в сандъка? Цигари?

— Пушки.

— За пушки се лежи доста — обади се Рой.

Делрей не отговори.

— Защо Сориано те праща при нас? — попита Рей, който вече не беше толкова сигурен, че два бона си струват риска.

— Защото това изникна изневиделица. Човекът с пушките се свързал със Сориано вчера, казал му, че трябва да ги разкара, за да плати на адвокатата си, и му предложил добра цена. Аз се случих в Бостън по друга работа, но не карам ван или камион, затова Сориано поръча да ви се обади на вас. Каза, че и преди ви бил ползвал.

— Два бона не са много пари, като сметнеш риска — отвърна Рей.

— Чуй сега, ако не сте навити, окей. Нямам намерение да седя тук цял ден и да си бъбрим. Хващате ли се или не?

— А откъде да знаем, че Сориано те е пратил? — каза Рой. — Може да си от ФБР.

Делрей издаде с гърлото си звук, който можеше да мине и за смях.

— Приличам ли ти на ФБР? Както и да е, позвънете на Сориано, за да се убедите. Имате му телефона.

Рей извади мобилен телефон от джоба си и каза:

— Ами да, тъкмо това мислех да направя. Как се казваш?

— Не ти трябва да знаеш. Просто ме опиши на Сориано. — И той свали очилата си.

Когато видяха млечнобелия ирис на окото му, Рей само повдигна вежди, но Рой възкликна:

— Господи! — После се поправи: — Извинявам се.

Делрей отново си сложи очилата.

Рей набра номера и след две позвънявания каза:

— Господин Сориано? Рей Макнълти е тук. При нас в бара дойде един човек, така... леко тъмен, а едното му око е малко... Както и да е, казва, че вие го пращате.

После Рей млъкна, докато Сориано му повтаряше буквално същото, което вече Делрей им бе казал: че вчера му се обади един

човек и трябвало с вана да тръгнат веднага за Грийнфийлд.

— Защо просто не ни позвънихте? — попита Рей.

— Защото по телефона не се говори за такива неща — сопна се Сориано. — Освен ако не си идиот.

— Две са малко, като че ли — каза Рей. После послуша още около минута, докато накрая се усмихна. — Окей. — И прекъсна връзката, след което се обърна към Делрей. — Сориано каза, че ще вземем две и петстотин.

Делрей отвърна:

— Това си е между вас и Сориано. Ще си получите парите, когато стоката пристигне.

Рей понечи да вметне нещо, но Делрей го прекъсна:

— Случвало ли се е досега Сориано да ви мине?

— Не — отговори Рей.

— Добре тогава — каза Делрей. — Само гледайте тия пушки да бъдат в Провидънс до утре вечер. Ако не стигнат до там, ако решите да си намерите свой купувач... повярвайте ми, за вас е по-добре да не се виждаме повече.

— Ей! — провикна се отново Рой, обиден, че някакъв си черен, или какъвто се водеше, имаше дързостта да му държи такъв тон.

Но преди да бе успял да каже още нещо, брат му отново го стисна за ръката, сякаш укротяваше куче.

Делрей пусна на масата жълто листче.

— Тук са името на склада, номерът на контейнера, шифърът на ключалката.

После хвърли един последен поглед наоколо, поклати глава и си тръгна.

След като Делрей излезе, Рой каза на брат си:

— Трябваше да му хвърлим един тупаник, да не се отваря така.

— Така е — съгласи се Рей, но по тона му си личеше, че не го мислеше сериозно. — Хубавото е, че тия пари ще ни свършат добра работа. Шон може и да ни покрива разходите по ремонта, но малко сухо отгоре няма да ни е излишно. Особено откакто вече не ни плаща, за да разкараме оная жена от сградата му.

— Какво ли става с нея?

— Какво ти пука! Само ни лазеше по нервите. Ей, Дорийн, донеси по една бира!

— Ела си я налей сам! — отвърна Дорийн.

— Дано само Грег да не вземе да се довлече скоро отнякъде — каза Рой.

— Е, че как ще стигне до тук? — отвърна Рей. — Бас държа, че вече е изпил всичко, което му дадохме.

Братята Макнълти бяха дали на Грег Кениън сто долара, а два часа след падането на Елинор Рой го качи на автобуса с еднопосочен билет за Ню Йорк. Казаха му поне месец да не се появява в Бостън, но се надяваха никога да не го видят повече. Грег изхарчваше за пиене всеки цент, който успяваше да изврънка от хората, така че едва ли някога щеше да събере пари за обратен билет. Но и да се върнеше, какво от това? Братята знаеха, че полицаите се опитват да открият Кениън, защото обикаляха магазините за евтино пиене около бара им, за да разпитват за него, но пък, от друга страна, Кениън не беше обявен за общонационално издирване от ФБР или нещо такова.

За алкохолик Кениън беше доста умен. Дори бе следвал в колеж навремето, преди да се пропие и да прахоса всичко. Братята го бяха ползвали няколко пъти, когато идваше в кръчмата да проси пари, а имаше да се свърши някаква черна работа, на която дори Дорийн се мръщеше — например да почисти тоалетните, когато канализацията връщаше.

Но Кениън бе отказал да опъне телта на стълбищната площадка; каза, че нямам нищо против да помогне, но без да убива хора. Затова предишната вечер братята бяха завили малките кукички и бяха вързали между тях тел, убедени, че Елинор Добс ще е първата, която ще мине оттам на сутринта. Бяха излъгали Демарко и онзи бостънски детектив, че цяла вечер са били в бара, като знаеха, че Дорийн ще го потвърди. Задачата на Кениън бе да прекара нощта в сградата, на втория етаж, и когато чуе Елинор да пада, да намери начин да премахне капана; дори му бяха дали клещи, за да пререже бързо телта. И той бе изпълнил всичко — отвинтил бе двете куки и бе завил нова крушка на стената, докато Елинор лежеше в безсъзнание, преди да дойде линейката.

Рой мина зад бара, като изгледа кръвнишки мързеливата Дорийн, и наля две бири. Когато се върна на масата, брат му отново беше забол нос в каталога.

— Я гледай — каза Рей. — Тия черните високи столове ми харесват повече от червените. Изглеждат някак... по-изискани.

След срещата му с братята Демарко закара Делрей до „Логан“, след което от един телефонен автомат позвъни в Бюрото за алкохол, тютюн, огнестрелни оръжия и експлозиви. Когато отсреща отговориха, той каза, че разполага с информация за пратка автомати, които е трябвало да бъдат доставени на шеф на престъпна група в Провидънс. Жената отсреща изглеждаше отегчена, сякаш се обаждаше да се оплаче, че са му паркирали на мястото, но после го прехвърли на мъж с дрезгав глас.

— Утре по някое време — съобщи Демарко — двама мъже с бял ван форд еконолайн, номер 534-PSV, ще натоварят сандък с автомати от контейнер в платения склад „Кейсиз“ в Грийнфийлд, Масачузетс. От там ще ги закарат до шеф на мафията в Провидънс.

— Как се казвате? — попита агентът.

— Това няма да ви кажа.

— А как се казва въпросният мафиот в Провидънс?

— Това също няма да ви кажа.

— Добре, а за какви автомати става дума?

— М-16, АК-47, нещо такова, всички незаконно преустроени да стрелят на изцяло автоматичен огън.

— Е, това не са точно картечници. Помислих си, че имате предвид нещо като М-60 или подобни.

Господи, какво им става на тия хора?

— Все едно — отвърна Демарко. — Във всеки случай, не са пушки за пейнтбол. Е, интересува ли ви това или не?

— Да, интересува ни, стига да казвате истината. Откъде сте получили информацията?

— Просто знам. Ако смятате да попречите на дузина автоматични оръжия да попаднат в ръцете на гангстери, утре арестувайте онези двамата.

— А откъде мога да съм сигурен, че няма да изпратим десетина агенти в Грийнфийлд да си седят цял ден и да чакат? Нещо повече: откъде мога да съм сигурен, че не ги пращаме в засада, за да бъдат убити?

Демарко притвори очи и опря чело в стъклото на кабината.

— Вижте какво — каза накрая той. — Правете, каквото решите. Но утре, ако не арестувате тези престъпници, ще позвъня в „Глоуб“ и ще им кажа, че сте получили сигнал за пратка автоматично оръжие, а не сте предприели нищо, за да не попадне в ръцете на уличните банди. И ако си мислите, че от „Глоуб“ няма да ми повярват, аз току-що записах разговора ни.

Нищо не беше записал, но откъде мъжът можеше да знае това?

При мисълта, че го записват, агентът стана по-сговорчив.

— Благодаря ви, господине, за подадения сигнал — каза той. — Ще докладвам незабавно на моите преки ръководители.

— Благодаря — отвърна Демарко и затвори.

На другата сутрин братята Макнълти станаха рано — което в техния случай означаваше около девет — и решиха да побързат, понеже ги чакаха пет часа шофиране. За начало спряха в един крайпътен „Макдоналдс“ и си взеха бургери с яйце, кашкавал и шунка, картофени шницели и кафе, но вместо да поемат направо към Грийнфийлд, се отбиха, за да нагледат бара в Ривиър. Не влязоха вътре, просто спряха до отсрещния бордюр и се полюбуваха на новия неонов надпис над вратата.

— Мамка му, направо цепи мрака — каза Рей.

— Така е — потвърди Рой.

Докато пътуваха към Грийнфийлд, Рей каза:

— Като стана дума за бара, защо не започнем да мислим по-... мащабно?

— Какво имаш предвид?

— Искам да кажа, с новия надпис и с нови мебели ще изглежда по-добре, но трябва да направим нещо, за да привличаме клиенти. Например веднъж в седмицата да спретнем едно състезание „Мис Мокра фланелка“ или нещо такова, знам ли?

— А откъде ще намерим момичета?

— Или хепи ауър да речем, в петък? Халба бира за долар?

— Ще останем и без ризи на гърба.

— Да де, отначало ще е така, но публиката ще расте. Трябва да привлечем повече млади хора, такива, които работят и водят гаджета, вместо сегашните нещастници на социални. И млади мацки за клиентела, за да привличат мъжете. Да кажем, в сряда правим женска вечер, като всяка мацка под трийсет, стига да не прилича на плашило, пие на половин цена.

Рей набираше скорост.

— Но това, което най-много ни трябва — продължи той, задъхан от вълнение, — е още някой освен Дорийн зад бара. Млада надарена

мадама. Горката Дорийн, дявол да я вземе, не е най-дружелюбният човек на света, пък и как изглежда...

— Разбирам какво имаш предвид — отвърна Рой. — Но ако наемем млада жена, ще трябва да ѝ плащаме повече, отколкото на Дорийн, а ако уволним Дорийн, кой ще върти бара?

— По дяволите! Каквото и да кажа, все намираш начин да го оспориш! Аз питам само какъв е смисълът да стягаме бара, ако не направим нищо, за да увеличим оборота?

Те стигнаха до склада в Грийнфийлд към обед; пушките трябваше да са в контейнер №16. Намериха контейнера, който беше с ролетна врата като на гараж, и видяха катинара, с който бе заключен. Рей извади от джоба си жълтото листче с шифъра, макар че той далеч не бе труден за запомняне: 38 надясно, 24 наляво, 36 надясно — като размерите в инчове на идеалната женска фигура, каквато Дорийн, уви, не притежаваше.

Единственото нещо в контейнера — вътре беше горещо като в пещ — бе дървен сандък с дръжки от конопено въже в двата края. Рей хвана едната дръжка, Рой другата.

— Напъвай с крака, не с гръбнак — каза Рой.

Повдигнаха сандъка и го плъзнаха в багажния отсек на вана.

— Какво ще правим с катинара? — попита Рой.

— Знам ли? — отвърна Рей. — Я да го вземем, катинара си го бива.

Рой се съгласи.

На пет километра от склада спряха на светофар и в този момент четири огромни черни джипа събърбан се появиха сякаш от нищото, отрязаха им пътя от всички страни и от тях слязоха дузина мъже с бронезилетки и шлемове, въоръжени с М-16, които насочиха към вана.

— Мамка му — каза Рей.

Репортаж за арестуването им излезе в „Глоуб“ на следващата сутрин. Не беше кой знае какво събитие, че да свикват пресконференция, но от Бюрото за алкохол, тютюн, огнестрелни оръжия и експлозивни се погрижиха да подчертаят, че бяха преградили пътя на известен брой автомати и двама закоравели престъпници към улиците на Бостън.

Демарко се обади първо на Махоуни, за да му каже, че братята Макнълти са в ареста. Отговорът беше:

— Дотук добре. Ами Калахан?

— Не знам. Още не съм измислил какво да правя с него.

— Ами мисли, какво чакаш?

И Демарко си помисли: ще умреш ли, ако поне този път беше казал: браво, Джо?

Следващото му обаждане беше до Делрей.

— Работата е свършена. Благодаря ти за помощта, предай и на Ал благодарностите ми.

— Не е трябвало да се закачат с възрастната жена — каза Делрей.

— Не се ли боиш, че може да издадат теб или Сориано? Каза ми, че не си им разкрил името си, но си... как да го кажа, лесен за запомняне...

Делрей издаде звук, който можеше да мине за смях.

— Колкото и време да лежат в затвора, тия момчета няма да свидетелстват срещу мен или Сориано. Знаят, че Сориано работи за Джервази и че Джервази има свои хора във всеки затвор на Съединените щати. Освен това си мислят, че аз работя за Сориано. И ако са толкова глупави, че да ме издадат като човека, който им е казал да натоварят пушките и ги закарат на Сориано, аз просто ще отрека, а също и Сориано. Те са тези, които бяха арестувани с оръжието във вана, и не могат да докажат нищо за никого.

В единайсет към обед, малко след разговора с Делрей, Демарко отиде да наблюдава официалното изправяне на братята пред съда. Беше подранил нарочно, за да седне точно зад масата на защитата. Когато братята бяха въведени в съдебната зала, за да заемат местата си до служебния защитник — когото познаваха вероятно едва от петнайсет минути, — те едновременно видяха Демарко, който им се усмихна. Рой избухна:

— Ах ти, долно копеле... — изрева той и пристъпи към Демарко, но едрият пристав го сграбчи за яката, нареди му да си затваря устата и го прати да застане до адвоката си.

Разбира се, братята не се признаха за виновни въпреки доказателствата срещу тях. Адвокатът им поиска да бъдат пуснати под гаранция, като дори събра нахалството да каже, че въпреки

криминалните си досиета те са уважавани бизнесмени със здрави връзки с местната общност. Освен това и двамата никога през живота си не бяха притежавали паспорти. На съдията му бяха нужни точно две секунди, за да определи гаранция от двеста хиляди долара — по сто на човек — и да им нареди да не напускат границите на щата без разрешение на съда, след което насрочи и дата за първото заседание, някъде след около шест месеца.

На Демарко дори не му бе хрумнало, че двамата може да бъдат пуснати под гаранция. А все пак като адвокат той бе длъжен да знае, че с изключение на убийство при всякакви други престъпления дори най-очевидно виновните заподозрени могат да се разхождат на свобода, докато започне делото. Мамка му, каза си той.

* * *

Шест часа след изправянето си пред съда Рой и Рей бяха отново в „При Макнълти“ и пиеха. За да съберат парите, нужни като такса за поръчителя на гаранцията, трябваше да продадат втората си кола — червеното камаро, за което бяха сигурни, че струва поне десет бона. Освен това трябваше да оставят бара в залог; ако им хрумнеше да изчезнат преди делото, барът щеше да стане собственост на поръчителя — някакъв поляк на име Сандъски. Ето защо планът им за вечерта беше: ще се напият и горко на всеки тъпанар, който им се изпречи на пътя.

Когато казаха на Дорийн да им донесе бутилка „Джеймисън“ — и то запечатана, а не от разредените с вода, — тя не им се сопна да идат и да си я вземат сами. По принцип те оставяха Дорийн да прави каквото иска, но сега моментът определено не беше подходящ. Както не беше подходящ и да ги пита какво ще стане с нея, ако влязат в затвора.

Братята бяха прекарвали предишната нощ в арестантската килия, като разсъждаваха върху съдбата си и се питаха как се бяха озовали в тази ситуация. Отначало бяха стигнали до заключението, че най-вероятно федералните власти са подслушвали телефоните на Джервази или Сориано, за които се знаеше, че са едри босове в подземния свят. Или може би са следили пратката с оръжие, като са чакали някой да

дойде и да я прибере. Какъвто и да беше случаят, двамата бяха яко прецакани.

Не виждаха никаква възможност да отърват затвора. Защитата им щеше да бъде, че са отишли до Грийнфийлд да вземат някакъв сандък — превозването на разни неща, включително и боклук за Шон Калахан, бе част от начините, по които си изкарваха хляба, — без да имат и най-малка представа какво съдържа. Как не — щяха да отвърнат съдебните заседатели. Но когато ги питаха кой ги е пратил да вземат сандъка — е, тогава вече щяха да имат проблем.

Двамата се бяха разбрали, че би било не само безполезно, но вероятно равносилно на самоубийство да посочат с пръст Сориано или пък онова плашило с бялото око. Първо, ако кажеха, че Сориано ги е пратил да натоварят пушките, той просто щеше да отрече. Когато Рей бе позвънил на Сориано, за да се убеди, че едноокият наистина работи за него, той не бе споменал никакви оръжия по телефона. Освен това Сориано не им бе дал никакви пари в аванс. Така че вероятността да получат смекчена присъда, свидетелствайки срещу него, бе равна на нула, тъй като въз основа на техните показания ченгетата никога нямаше да съберат достатъчно доказателствен материал, за да повдигнат обвинение на Сориано. Но по-важното за тях беше друго, и те го знаеха с абсолютна сигурност: ако Сориано подушеше, че се готвят да свидетелстват срещу него, щеше да ги очисти.

Но когато видяха Демарко в съдебната зала, те веднага разбраха кой ги бе натопил. Особено след като им се усмихна. По някакъв начин тоя хитър кучи син бе сключил сделка със Сориано и всичко това беше заради онази стара жена. Така или иначе, крайният резултат беше един и същ: отиваха в затвора.

Когато попитаха некадърния си служебен защитник колко години щяха да им дадат, той започна да мънка, и да им разправя, че зависело, докато накрая каза, че — като се вземат предвид криминалните им досиета — вероятно между осем и десет години. Политиците нямаха смелост да променят законите за контрол на огнестрелните оръжия, понеже рискуваха да не бъдат преизбрани, и вместо това гледаха да докарат нещата така, че всеки път, когато някой извършеше престъпление, по един или друг начин свързано с огнестрелно оръжие, съдията да му даде максимум.

Братята Макнълти знаеха, че са прецакани, както и че дължат това на Демарко.

— Какво ще правим с бара? — попита Рой. За момент на Рей му се стори, че по-младият му брат ще се разплаче. Разбираше го — на него също му се плачеше. Те току-що бяха сложили новия надпис „При Макнълти“, обявявайки пред света, че барът е техен, и вече можеше да го загубят.

— Нека да оставим Дорийн да се оправя, докато сме вътре — отговори Рей. — Мамка му, тя и сега на практика върти цялото заведение.

— Смяташ ли, че ще се опита да краде от нас? — попита Рой.

— Възможно е. Но така е по-добре, отколкото да загубим бара. Поне ще ни чака, като излезем.

Странно нещо — нито един от двамата дори не помисляше да избяга. Те никога не бяха живели другаде освен в Бостън и само от време на време бяха пътували извън града. Като при всяко отсъствие се бяха чувствали откъснати от естествената си среда и винаги бяха бързали да се върнат. И още нещо: ако избягаха, къде щяха да живеят? Можеха да направят опит да продадат бара преди делото и после да духнат, но понеже заведението беше дадено в залог пред поръчителя, той щеше да направи всичко възможно, за да попречи на продажбата. Дори да успееш да го продадат, щяха да вземат за него сто бона, най-много двеста. Колко ли време двама мъже, които трябва да плащат наем, да си купуват храна и пиене, биха могли да изкарат със сто бона? Четири-пет години, при това ако се стискаха за всеки цент. Колкото и да вземеха за бара, едва ли щеше да е толкова, че да си осигурят охолен живот до старини.

И така, ако духнеха преди делото, щеше да се наложи да се свират в някоя мирзлива дупка в Пенсилвания, за да не плащат една камара пари за квартира, и в крайна сметка да си намерят работа. Но понеже никога преди не бяха упражнявали истинска професия, каква ли работа щяха да си намерят? Да мият чинии в ресторант? Или коли в автомивка? Досега поминъкът им бе зависил изцяло от бара и личните познанства с хора — като оня Сориано, — които можеха да използват услугите им за дребни престъпления.

Същевременно те знаеха, че могат да излежат присъдата. Досега най-дългият период, който бяха прекарвали зад решетките, беше две

години, но не се съмняваха, че ако се наложи, могат да изкарат и десет. Без да полудеят и да си прережат вените. Най-вероятно щеше да се наложи да влязат в някоя бяла банда, за да не бъдат убити от цветнокожите, но какво от това? Освен това всеки ден щяха да вдигат гири и понеже нямаше да могат да пият, щяха да излязат от там в страхотна форма. В затвора щяха да си създадат връзки, които после да им бъдат безценни за бизнеса. За рецидивистите затворът беше страхотно място за създаване на контакти.

Да, трябваше да издържат — стига да ги сложеха в един и същ затвор. Докато бяха заедно, нищо не можеше да ги уплаши.

— Какво ще правим с Демарко? — попита Рой.

— Ще го пречукаме — отвърна Рей.

Единственото, което Демарко искаше в този момент, бе да се върне във Вашингтон.

Идеята да остане в Бостън, докато братята Макнълти бяха на свобода, не му допаднаше никак, но нямаше избор. И той, както и Махоуни, държеше Макнълти да си платят за случилото се с Елинор Добс. Калахан беше главният виновник за състоянието ѝ; братята бяха просто оръдията, които бе ползвал.

Дошла му бе идея как да се справи с Калахан, но все още не искаше да изиграе този коз. Това, което можеше да направи, бе да предложи на братята сделка: намалена присъда срещу съгласието да свидетелстват, че Калахан им е наредил да убият или осакатят Елинор, след което полицаите можеха да задържат Калахан по обвинения в съучастие в опит за убийство. Разбира се, щеше да се наложи Махоуни да понатисне подходящите щатски или федерални прокурори с либерални разбирания, за да доведат нещата до край.

На Демарко обаче тази идея не му допаднаше особено, понеже би означавала братята да лежат по-кратко време в затвора, докато той искаше да останат дълго зад решетките. Затова предпочиташе специално за Калахан да измисли нещо по-завързано.

Калахан обаче беше съвсем различно животно от братята Макнълти. Не беше дребен гангстер, а милионер. Това означаваше, че ако извършеше престъпления, те щяха да са сложни и добре прикрити — престъпления, свързани с укриване на доходи или с намиране на всевъзможни вратички в закона с цел постигане на максимална печалба. Калахан не беше от онези, които можеш да подведеш да извършат някаква глупост, например да натоварят в колата си сандък с автомати, и Демарко си даваше сметка, че няма никакъв шанс да докаже участието му в противозаконни дейности. Но дори да излезеше наяве, че Калахан е нарушил закона, той беше достатъчно богат, за да наеме цял отбор високоплатени адвокати, които да се погрижат клиентът им да не прекара и ден в затвора.

Той можеше да продължава и занапред да пречи на работата на Дилейни стрийт, но какъв бе смисълът от това? Елинор вече я нямаше там и каквито и проблеми да му създадеше той, Калахан щеше да завърши проекта си и да натрупа състояние.

И така, какво да прави с него? В крайна сметка, независимо дали това му допаднаше или не, двамата с Махоуни може би щяха да се задоволят с факта, че са използвали парите на Калахан, за да тикнат братята в затвора, докато Калахан не само щеше да отърве кожата след онова, което бе сторил с Елинор, но и щеше да натрупа още по-голямо богатство.

Както гласеше онази стара поговорка: животът е скапан, но затова пък кратък. По-точно животът беше скапан за хора като Елинор, за такива като братята Макнълти, но не и за хора като Калахан с неговия дворец на Бийкън стрийт и великолепната му млада съпруга.

Внезапно на Демарко му хрумна, че той всъщност не знае кой знае какво за Калахан и че би трябвало да направи съответните проучвания. Или може би просто търсеше начин да убие времето, понеже не се сещаше какво друго да върши.

Той отиде в ресторанта на хотела — след известно време, прекарано в хотелската стая, го обзе чувство на клаустрофобия, — включи лаптопа си в един удобно разположен контакт и си поръча кана кафе. Името на Калахан излезе в няколко местни издания, придружено със снимки на строителни обекти, които бе завършил, на дома му и на последните му две жени. Преди пет години списание „Форбс“ бе включило Калахан в една статия за нови строителни магнати; дори в Уикипедия имаше отделна страница за него. Демарко беше почти сигурен, че самият той никога нямаше да има страница в Уикипедия, освен ако не убиеше Махоуни.

После той научи нещо, което го изненада: Калахан не беше роден със сребърна лъжичка в устата. Детството му не бе преминало в бедност, но не беше и заможно. Завършил бе общински колеж, специалност бизнес администрация, след което се бе свързал с някакъв мъж на име Карл Розенбърг. Розенбърг купуваше, ремонтиреше и препродаваше къщи, притежаваше и стопанисваше жилищни сгради със среден размер в „Челси“, и беше мозъкът зад няколко неголеми

проекта: строеж на търговски център край „Медфърд“ и ремонт на комплекс от общински жилища в „Дорчестър“. Демарко се запита как ли се е почувствал Розенбърг, след като протезето му определено го е задминало в бизнеса.

Единственото друго нещо, което Демарко научи този ден, беше, че Калахан не е от хората, които са „заедно, докато смъртта ни раздели“. Беше се оженил за първата си съпруга, момиче на име Кони, на двайсет и една и я бе напуснал четири години по-късно. С малко усилия Демарко издири Фейсбук страницата на Кони. На четирийсет и шест — с година по-млада от Калахан в момента, Кони беше привлекателна брюнетка, майка на три деца от втория си съпруг, която обичаше да се занимава с градинарство, но в никакъв случай не можеше да мине за секс бомба.

Такива бяха втората и третата съпруга на Калахан — високи, дългокраки, синеоки, пищни блондинки. Когато видя снимка на втората съпруга на Калахан, Демарко забеляза, че приличаше на третата и можеше да мине за нейна сестра или — с оглед на разликата във възрастта — майка. Но какво от това? Човекът си падаше по млади блондинки. Това едва ли го правеше уникален.

След час Демарко реши, че не е научил от интернет нищо, което би му помогнало да постави натясно Калахан; освен това му писна да седи на едно място и да чука по клавиатурата. Нужен му беше човек, който да му даде по-пълна представа как се планират и финансират строителни проекти; човек, който разбира достатъчно от материята, за да знае как хора като Калахан намират вратички в закона, за да успяват толкова. Хрумна му, че подходящият човек за целта би могъл да бъде някогашният съдружник на Калахан — въпросният Карл Розенбърг.

Демарко позвъни в офиса на Розенбърг и попадна лично на него. Каза му, че иска среща, и както можеше да се очаква, Розенбърг го пита защо. Отначало Демарко искаше да го излъже, че се интересува от закупуване на една от жилищните сгради, които Розенбърг притежаваше в „Челси“, но после реши да му каже истината.

— Става въпрос за Шон Калахан и проекта му на Дилейни стрийт — каза той. — Работя за конгресмен Джон Махоуни, който не

одобрява отношението на Калахан към наемателите на сградите и начина, по който се опитва да ги изхвърли.

— Да, гледах пресконференцията на Махоуни с онази възрастна жена — отвърна Розенбърг. — Шон може да бъде голям... Да кажем, че не си поплюва.

— Точно за това исках да поговорим, господин Розенбърг — каза Демарко. — Как действа Шон.

— Става, защо не? Ще бъда тук до три следобед. Адресът ми е...

Демарко си помисли дали да не се разходи до там — офиса на Розенбърг беше на по-малко от два километра от „Парк Плаза“, — но реши да вземе такси. Беше твърде горещо за ходене пеша, а не желаше да вземе наетата си кола, тъй като да намериш място за паркиране в Бостън бе все едно да откриеш Светия граал. Докато чакаше пред входа на хотела да спре такси, той хвърли поглед отсреща през улицата и видя братята Макнълти на предната седалка на десетгодишна синя тойота корола, паркирана незаконно в зона за зареждане на магазини.

— Ето го! — каза Рей на Рой.

Бяха взели колата на Дорийн, от което Дорийн не беше никак доволна, но нямаше как, техният ван бе иззет при ареста им, а камарото вече го бяха дали на поръчителя за гаранцията.

Също като Демарко братята нямаха план. Не ги биваше по това, не бяха стратегически мислители — бяха опортюнисти, нещо като лешояди. В конкретния случай се бяха надявали да им се отвори възможност да убият Демарко, когото смятаха за виновен за очакващите ги дълги години затвор. При това държаха да го убият по такъв начин, че да не ги арестуват... и повече от това не бяха измислили.

Бяха открили Демарко, като позвъниха на бостънските хотели, започнаха с петзвездните и караха надолу по списъка, който бяха извадили от интернет. Предполагаха, че човек, който носи костюм, би трябвало да е отседнал в скъп хотел.

Навсякъде питаха служителя, който вдигаше телефона, дали в хотела има регистриран гост на име Демарко и около час след като

бяха започнали, уцелиха десетката в „Парк Плаза“. Рецепционистът в „Парк Плаза“ отвърна:

— Да, имаме господин Демарко. Да му позвъня ли в стаята?

— Да — каза Рей и затвори.

— И сега какво? — попита Рой, когато брат му го информира, че Демарко е в „Парк Плаза“.

— Не знам — каза Рей. — Да идем и да огледаме мястото, а може пък да срещнем и него.

— Планът изглежда добър — каза Рой, макар това да не беше никакъв план.

Така ги откри Демарко, когато излезе от вратата на „Парк Плаза“, за да чака такси.

Мамка му, каза си Демарко, когато видя братята, паркирали право насреща през улицата. Какво правеха тук тези главорези?

За миг си помисли дали да не отиде при тях и да се заяде, но в този момент пред него спря такси и портиерът на хотела му отвори задната врата.

Демарко даде на шофьора адреса на Розенбърг и докато колата го откарваше натам, се обърна да види дали братята бяха зад тях. Да. Мамка му!

Първата му мисъл бе, че те се готвят да му отмъстят за ареста си, като или ще го убият, или така ще го смелят от бой, че отново да се озове в болница. Нямаше никаква друга причина да го следят. Не беше свидетел на престъплението им, за да го сплашат да не дава показания.

Възможно бе да се интересуват как бе успял да накара мафията в Провидънс да му съдейства и просто се готвеха да го разпитат. Не, те не бяха дошли да разговарят с него, да го разпитват или да го сплашват. Искаха да го убият.

Таксито спря на адреса, който му бе дал Розенбърг, и когато Демарко слезе, първият му импулс бе да посочи с пръст братята, когато го подминеха с колата си, за да им даде да разберат, че ги е видял. После реши да не го прави. Засега той знаеше, че го следят, но те не знаеха, че той знае. Може би щеше по някакъв начин да използва това в своя полза, но засега трябваше да бъде внимателен.

В този момент му се прииска да има пистолет.

— Ще ми се да имах пистолет — каза Рей.

— И на мен — отвърна Рой.

След като ги арестуваха, хората от Бюрото за алкохол, тютюн, огнестрелни оръжия и експлозиви не само претърсиха вана им, но и представиха заповеди за обиск на апартамента и бара, като търсеха още оръжия и всякакви доказателства в подкрепа на обвинението за трафик.

В бара агентите откриха двуцевка, която братята държаха зад тезгяха, в случай че на някой кретен му хрумнеше да ги обира, а в жилището им — нерегистриран пистолет .45 калибър. Пушката беше незаконна, понеже беше със скъсени цеви, а пистолетът беше двойно незаконен — първо, защото не беше регистриран и, второ, защото братята Макнълти, като осъждани, нямаха право да притежават огнестрелно оръжие. Тези допълнителни обвинения се добавиха към главното, но истината беше, че в момента братята нямаха дори един пистолет.

— Можем да говорим с Шийнън — каза Рой. — Той би могъл да ни снабди.

— Да — отвърна Рей. — И ако ни хванат с пистолет, веднага ще отменят гаранцията и ще стоим в килията шест месеца, докато започне делото.

— Така е — каза Рой.

— Освен това да застреляме тоя смотаняк е нищо — продължи Рей. — Много бързо ще му приключат мъките. Искам, преди да го убием, да му натроша всички кокали.

— Трябва да купим бейзболни бухалки — каза Рой. — Няма да ни отменят гаранцията заради тях. Ще им кажем, че отиваме да правим сухи тренировки, за да си облекчим стреса.

— Никакви бухалки — отвърна Рей. — Много са дълги. Трябва да си купим от ония късите, с които убиват риби, като ги удрят по главата. Как им викаха?...

— Знам какво имаш предвид — възкликна Рой. — Но не знам как им викат. Бухалки за риба, нещо такова.

— Точно, ще ни свършат перфектна работа — каза Рей. — Ще си ги сложим под якетата и после...

— Под якетата? Отвън е трийсет и пет градуса!

— Знаеш ли, писна ми от глупостите ти.

— Исках само да кажа...

Няколко минути поседяха мълчаливо, докато Рей си мислеше колко ли хубаво би било, ако носеха хладилна чанта с бири и счукан лед.

— Чудя се какво ли прави в тази сграда — каза Рой. — С кого ли се среща?

— Аз пък се чудя какво изобщо прави още в Бостън — отвърна Рей. — Беше дошъл тук да помага на оная жена, но тя вече е извън играта. После остана още малко, колкото да ни прецака пред федералните и да ни види в съда, но защо е още тук?

— Не знам — каза Рой. — Но си прав. Трябваше да си е тръгнал вече за Вашингтон, макар че ние като нищо можем да вземем самолета и да го спипаме там, ако трябва.

— Съдията каза, че ако напуснем щата, ще ни отмени гаранцията.

— А той откъде ще знае, че сме напуснали? Да не са ни сложили гривни на глезените или нещо такова?

— Ако пътуваме със самолет, това се записва в компютрите. А може и още на летището да ни спрат, ако сме в някакви списъци за наблюдение.

— Че защо да сме в списъци за наблюдение? Ние сме американски граждани, да не сме някакви шибани терористи?

— Виж сега, тия списъци не са само за... Както и да е. Във всеки случай нямаме пари за билети, а ако тръгнем с колата, това са седем часа. Ще трябва да действваме бързо и да го очистим, докато е тук.

Офисът на Розенбърг беше на Уестланд авеню, на две преки от Крисчън Сайънс Плаза, площада с великолепно водно огледало и катедралата с купол, който би подхождал и на Венеция. Катедралата се наричаше Първа църква на Христос, Учен — название, което караше Демарко да си представя Исус, вдигнал в ръка епруветка, за да провери резултата от научен експеримент. Ако Христовият експеримент беше човешката раса, то Му предстоеше още доста работа.

Фирмата беше на третия етаж на една стара сграда от червени тухли и още с влизането си Демарко забеляза, че офисът на Розенбърг беше и негов дом. Запита се дали Розенбърг не бе изпаднал дотам в резултат от някогашното си партньорство с Калахан. В дневната освен малкия телевизор и канапето имаше шкафове за документи и бюро с дъвен настолен компютър. Зад бюрото на стената бяха налепени черно-бели снимки на исторически сгради в Бостън: Старата Северна църква, пазара Фанъл Хол, сградата на Съда на Уошингтън стрийт, която датираше отпреди Войната за независимост... Демарко хареса снимките.

Розенбърг минаваше седемдесетте. Имаше вълниста бяла коса, сресана назад над ушите и стигаща тила до яката на ризата му, и старателно оформена козя брадичка. Беше облечен в бежов ленен костюм, с червена папийонка и старомодни обувки. Приличаше на полковник Сандърс от емблемата на „Кей Еф Си“. Когато видя Демарко, той се усмихна добродушно и Демарко си каза, че този човек му напомня Елинор Добс отпреди инцидента — непоправим оптимист, каквото и да му сервираше животът.

Розенбърг посочи един стол и каза:

— И така, Джо, какво те води насам?

Демарко отново реши да не скрива истината. Той разказа как Махоуни се бе запознал с Елинор, каква тактика бе използвал Калахан, за да изгони жената от дома ѝ, и как накрая бе успял, когато Елинор бе паднала по стълбите.

— И ти сериозно смяташ, че Шон е виновен за злополуката й?

— Именно — отвърна Демарко. — Мисля, че той е поръчал на братята Макнълти да направят всичко възможно, за да я изкарат от сградата, а двамата идиоти са опънали тел през стълбищната площадка с цел да я убият. Сега горката жена едва си спомня коя е.

— Но това е ужасно! — възкликна Розенбърг. — И така, какво искаш от мен?

— Честно да ти кажа, и аз не знам. Просто се питам как да се справим с Калахан. Елинор не може да го съди благодарение на дъщеря си, така че се опитвам да намеря друг подход. И си казах, че след като сте били съдружници, може би си в състояние да ни помогнеш. Как изобщо се запознахте?

— Водех курс за брокери на недвижими имоти — каза Розенбърг. — Учех студентите как да купуват жилища, да ги ремонтират и препродават с печалба, и как може яко да загазят, ако започнат да си гледат работата през пръсти. Както и да е, Шон беше в една от групите ми и когато получи брокерския си лиценз, кандидатства при мен. Винаги бях работил сам, но по онова време бизнесът ми вървеше добре и реших, че мога да ползвам помощта му. Което бе добро решение. Беше напорист, учеше се бързо и блъскаше като луд. За двете години, през които работи за мен, натрупах повече пари, отколкото за цяло десетилетие преди това.

Розенбърг помълча за момент, после продължи:

— И така, един от проектите, по които работехме, беше ремонт на общински жилища в „Дорчестър“. От там Шон събра опит с тях, научи кои щатски и федерални органи участват в процеса, запозна се с влиятелни хора в общинската администрация и така нататък. Тогава той разбра, че се планира изграждането на някакви нискобюджетни жилищни комплекси в друга част на Бостън, и кандидатства в търга зад гърба ми. Оттогава датира неговият възход.

— Тоест прекарал те е.

— Може и така да се каже, но не е направил нищо незаконно. Не сме били официално съдружници; все пак, ако беше почтен човек, щеше да ме включи в сделката, понеже аз му бях ментор. Както и да е, оттогава той тръгна нагоре, вложи парите от проекта в по-крупни начинания и още нямаше трийсет, когато стана милионер.

— Ясно — каза Демарко, който не виждаше с какво му помага информацията, но тогава Розенбърг каза нещо, което го накара да наостри уши.

— Всъщност човекът, най-прекаран от него, беше Адел, втората му съпруга. Тя е единствено дете и родителите ѝ имаха някъде между десет и двайсет милиона, когато се омъжи за Шон. Баща ѝ изобщо не го харесваше. Смяташе, че не е достоен и от него нищо няма да излезе. Затова го накара да подпише предбрачно споразумение, за да не може да докопа семейното богатство, ако се разведат.

Розенбърг се изсмя.

— Само че старецът не си бе направил добре сметките по един пункт: в даден момент споразумението би могло да се окаже от полза за Шон, ако решише да се разведе с Адел. Нали разбираш, тези споразумения най-често защитават активи, придобити преди или извън брака, като наследственото богатство на Адел. Но фирмата на Шон също беше такъв актив, защото бе основана преди брака. На практика това означаваше, че Адел има право на доход от тази фирма, докато двамата бяха женени, но няма достъп до парични резерви или недвижими имоти, придобити с цел бъдещо право на строеж. А, както можеш да предположиш, към момента на развода почти цялото богатство на Шон беше вложено във фирмата му. Не знам всички правни подробности, но Адел изтегли късата клечка и получи само един апартамент в Бостън, къща в Кейп Код и двайсет-трийсет милиона по извънсъдебно споразумение.

— Не бих нарекъл къща в Кейп Код, луксозен апартамент в града и двайсет милиона долара къса клечка — каза Демарко.

— Е, да, но двайсет милиона не са двеста милиона, колкото щеше да получи, ако не бе подписала предбрачното споразумение. Но ти си прав, Адел никога няма да опре до социални помощи. И не парите бяха онова, което толкова я огорчи. Тя беше изтъкнат член на бостънския светски елит и Шон я унижи, когато я остави заради някакво момиче от Джорджия. Адел му беше бясна, това е думата.

— Карл — каза Демарко, — позволи ми да те черпя един обяд. Имам още доста въпроси.

— Добра идея — отвърна Розенбърг. — Човек трябва и да се храни.

Те слязоха с асансьора до фойето на сградата и когато излязоха навън, Демарко се огледа за братята Макнълти. Там бяха. Той все още не искаше да им показва, че ги е забелязал, затова хвърли един небрежен поглед към тях, после си наложи да не поглежда повече нататък, докато с Розенбърг крачеха към ресторанта. Трябваше да измисли някакъв начин да се отърве от тези двамата.

Обядваха в една бирария, наречена „Удис“, на Хемънуей стрийт, на половин пряка от дома-офис на Розенбърг. Келнерката приличаше на студентка с боядисаната си в розово коса и лъчезарна усмивка; когато видя Розенбърг, тя се провикна:

— Карл! Къде се губиш? Казах си, че не ме обичаш повече...

— Никога няма да спра да те обичам, скъпа — отвърна Розенбърг. — Просто още не съм готов да се обвържа с конкретна жена...

— Разбиваш ми сърцето, Карл!

Розенбърг си поръча студен чай и сандвич с говеждо, сирене и кисели краставички; на Демарко това му се стори апетитно и повтори поръчката. Докато чакаха храната и напитките си, Демарко каза:

— Опиши ми как се осъществява един проект като „Дилейни Скуеър“.

Онова, което всъщност го интересуваше, бе доколко рисковано би могло да бъде финансовото положение на Калахан. Ако едва креташе по ръба, може би Демарко щеше да измисли начин да го побутне леко към пропастта.

— Както може би се досещаш, това е доста сложно — отвърна Розенбърг. — Един проект, особено с мащабите на „Дилейни Скуеър“, стартира пет, шест, дори седем години преди първата копка. Предприемачът трябва да закупи земята или парцелите; да наеме фирма, която да му изготви проектите. Трябва да извърши оценки на екологичното въздействие, да изкара милион разрешителни от общината. Междувременно все отнякъде ще изникне някой комитет на живущи в квартала или историческо дружество, което ще се бори срещу онова, което си е наумил. След това, понеже ще му се наложи да разкопава градски улици, за да се свързва с комунални услуги като

водопровод, канализация и електричество, трябва и по тази линия да се бори с общината, за да решат как да стане. И така, едва когато всички подготвителни работи са извършени, когато проектите са одобрени и когато той е намерил как да заобиколи повечето пречки, предприемачът наема строителна фирма и строежът започва. Това отнема толкова време, колкото позволяват проблемите, възникващи в хода на строителните работи.

И един от тези проблеми може да е някой като Елинор Добс, помисли си Демарко.

— Но първото, което той трябва да направи, преди да приключи с проектирането и да купи земята, е да събере парите — продължи Розенбърг. — Доколкото съм чувал, при „Дилейни Скуеър“ става дума за около петстотин милиона долара. Шон не може просто да влезе в местната банка и да поиска заем, сякаш купува къща. За проект от този мащаб трябва да убеди една или повече от големите банки да му отпуснат кредит, но те ще му дадат само до осемдесет процента от онова, което му е нужно. Останалите двайсет процента трябва да набави от други източници или да използва свои собствени пари, като, предполагам, неговите не са ликвидни. Тоест става дума за сто милиона, които трябва да измоли от частни инвеститори.

Розенбърг отпи от чая си.

— Другото е, че банката не му дава всичките осемдесет процента наведнъж. Парите се отпускат на траншове, при достигане на определени етапи от проекта. Например отпускат му се двайсет процента, за да купи земята, после, когато това е изпълнено, още десет процента, за да събори наличните сгради. Това означава, че ако Шон не напредва по график, банката може и да не му даде парите, които е договорил, за да осъществи проекта си. В никакъв случай няма да му дадат парите наведнъж, та когато той ги профука, да останат с пръст в уста и с една голяма празна дупка в земята.

— А защо му отпускат само осемдесет процента, а не цялата сума? — попита Демарко.

— Защото искат Шон и разни други да зложат собствен капитал в играта. И, което е още по-важно: банката държи да принуди Шон да използва свои активи или да се обърне към други инвеститори, ако проектът запъне някъде, вместо да й подлага ръка за още. Както казах, сложно е, но в крайна сметка Шон явно е бил принуден да играе с

големи суми свои пари или да намери богати инвеститори, за да дадат двайсетте процента, които не са му стигали. Онова, което трябва да разбереш, е, че хора като Шон Калахан ходят по въже всеки път когато се опитват да реализират проект, и не е нужно много, за да паднат от въжето. Изкопаят някой скелет от земята и проектът спира, докато решат дали е индианско гробище или някой мафиот е пречукал друг и го е заровил на това място преди сто години. Или пък заводът, който произвежда агрегатите за централната климатична инсталация, излиза в стачка и Шон увисва, докато работниците не се върнат отново в цеховете. Всеки, който някога е монтирал нова кухня в дома си, знае колко неща могат да се объркат. Майсторите откриват мухъл под старите секции; новите не пасват на определените места; от строителен надзор те карат да изкъртиш току-що положеното окабеляване, защото не било по стандарта... А ако смяташ, че монтирането на нова кухня е трудна задача, представи си какво е да построиш офис сгради и хотел върху петдесет и шест декара площ в Централен Бостън.

Демарко кимна замислено.

— Виждал съм много хора да фалират — продължи Розенбърг. — Отхапват голям залък, без да могат да го сдъвчат; възникват проблеми и докато усетят какво става, синдиците идват. Допускам, че Шон има заеми до шията и ако „Дилейни Скуеър“ не върви поне криво-ляво по график и в рамките на бюджета, банката ще престане да му дава пари, за да завърши проекта. След което инвеститорите му ще загубят парите си, Шон ще потъне, ще се прости с голямата си къща на Бийкън Хил и може би с всичко останало, което притежава.

Демарко определено харесваше чутото дотук, докато Розенбърг не добави:

— Имай предвид обаче, че големите предприемачи очакват да възникнат проблеми и предвиждат бюджет, за да ги посрещнат. Да вземем Елинор Добс. Ако тя не го беше забавила, нещо друго щеше, а Шон най-вероятно разполага с повече от достатъчно пари по перо непредвидени разходи, за да се оправи с някого като нея, така че едва ли е твърде загазил, поне засега.

— Мамка му — каза Демарко.

В този момент покрай масата им мина келнерката с розовата коса, доля чашите им и попита дали искат десерт.

— За мен не, мила — отвърна Розенбърг. — Всичките ми приятелки държат да съм строен и във форма, когато ги вода да танцуваме по цели нощи.

— Е как така поне веднъж и мен не ме заведе? — попита тя.

— Няма да издържиш на моето темпо, мила.

— Голям си шегаджия, Карл! — възкликна келнерката.

— Нека да те питам още нещо — каза Демарко. — Според теб каква печалба ще изкара Калахан от „Дилейни Скуеър“?

— Нямам представа — отвърна Розенбърг. — Големите строителни проекти са като кула от карти, можеш да загубиш и ризата от гърба си. Но Калахан я играе тази игра повече от двайсет години и е хитър, така че се съмнявам да се случи нещо такова.

— Но какъв е обичайният марж на печалбата при един мащабен проект?

— Зависи. Ако предприемачът прибере десет процента, след като е погасил лихвите по кредитите си, разплатил се е с проектантите, строители и адвокати, би трябвало да се чувства доволен.

— Десет процента върху петстотин милиона са петдесет милиона — каза Демарко. — И аз бих се чувствал доволен с такива пари.

— Да, но аз бих се хванал на бас, че Шон се цели в много над петдесет. Зависи как си е подредил нещата. Вероятно е договорил твърда сума с фирмата за соларна енергия, а ако питаш мен, като нищо се готви да продаде и хотела на някоя верига като „Хилтън“ или „Мариот“. Пък и тези апартаменти, които строи. Някои от тях ще се продадат за повече от милион парчето, а представа нямам какъв ще бъде неговият дял. Когато всичко приключи, Шон ще си трае колко всъщност е спечелил, за да не му досаждат данъчните, но той, банките кредиторки и инвеститорите му най-вероятно ще направят голям удар.

Приключиха обяда си и след като Розенбърг прегърна келнерката с розовата коса, си тръгна за офиса. Демарко обаче остана в ресторанта. Той се приближи до прозореца, откъдето се виждаха братята Макнълти, все още седнали в колата си. Какво ли бяха намислили тия идиоти? Дали не се надяваха, че отново ще влезе в някой пуст подземен паркинг? Във всеки случай, той искаше да му се

махнат от главата... и изведнъж се сети, че има един съвсем прост начин това да стане. Демарко позвъни на детектив Фицджералд от Бостънското полицейско управление.

— Макнълти ме следят — каза му той.

— И защо им е да го правят?

— Вероятно си мислят, че имам нещо общо с ареста им за трафик на оръжие.

— А ти имаш ли?

Демарко не желаше да му обяснява как с гангстерите в Провидънс и Филадельфия се бяха наговорили да заложат капан на братята, затова каза:

— Разбира се, че нямам. Но когато ги призоваха като обвиняеми, бях отишъл в съда да позлорадствам и единият от двамата ме обвини, че аз съм им свил този номер. Те освен идиоти са и побойници.

— И на мен ми се стори странно, че федералните знаят точно кога да спипат тия двамата с оръжието във вана им — каза Фицджералд.

Демарко се направи, че не е чул, и отвърна:

— Искам да ми направиш една услуга.

— И каква да е тя?

— Намирам се в бирария „Удис“ на „Хемънуей“. Искам да изпратиш патрулна кола. След малко ще си тръгна, ще взема такси и братята ще ме последват. Искам патрулът да ги спре и да претърси колата им за оръжие. Ако намерят пистолет, гаранцията им ще бъде отменена и ще ги приберат до започване на делото.

— Каква причина да дам на моите хора, за да ги спрат? И с какво право ще претърсват автомобила им?

— Господи, Фицджералд, кажи им да си напънат мозъците! Измисли някакво нарушение на правилника: не спират на знак стоп, не дават мигач при завой. Нещо, каквото и да е! После, когато твоите хора ги проверят в системата за предишни нарушения, ще открият, че са пуснати под гаранция до започване на дело за трафик на оръжие. Ето ти законно основание за обиск на колата.

Фицджералд не отговори.

— Фицджералд — каза Демарко, — кажи ми честно: ти искаш ли братята Макнълти да се мотаят из Бостън следващите шест месеца? Не би ли желал да са в затвора, където им е мястото?

— Е, добре де, добре. Каква кола карат?

Демарко си поръча парче ябълков пай, за да даде време на Фицджералд да изпрати полицейски патрул, и след малко видя една патрулна кола да минава отвън по улицата. Надяваше се да е същата, а не някоя, случайно озовала се там в този момент. Той плати сметката си, излезе от ресторанта и махна с ръка на едно преминаващо такси. По пътя обратно за „Парк Плаза“ погледна назад. Братята го следваха. Много добре.

На две преки от хотела видя как изневиделица отново се появи същата патрулна кола, зае позиция зад братята и лампите на покрива ѝ проблеснаха като коледна украса. След този момент Демарко нямаше представа какво е станало по-нататък. Можеше само да се надява, че е било намерено оръжие или дрога, или пък дъхът им е вонял на алкохол.

След петнайсет минути му позвъни Фицджералд и каза:

— Съжалявам, Демарко, били са чисти.

— Мамка му! — възкликна Демарко.

Фицджералд помълча малко, после продължи:

— Ако наистина се боиш, че могат да те нападнат, по-добре вземи предпазни мерки. Аз не мога да ти сложа денонощна охрана, нито пък имам право да те посъветвам да се въоръжиш, но нали разбираш...

— Да, знам — отвърна Демарко.

— Най-добре си върви във Вашингтон. Аз така и не разбирам какво още правиш в Бостън.

— Имам нещо да довърша, преди да си тръгна.

Демарко не сметна за нужно да информира Фицджералд, че смята да поостане в Бостън, докато намери начин да прецака Калахан.

— Защо ни спряха, по дяволите? — попита Рей.

— Чу какво каза онази лесбийка полицайката. Били сме се престоили без мигач — отвърна Рой.

— Стига глупости! Това беше просто повод да ни спрат и да претърсят колата, за да ни лазят по нервите. Добре че нищо не намериха.

— Как изобщо ни забелязаха? Смяташ ли, че ни наблюдават?

— Възможно е. Може пък да си мислят, че участваме в канал за трафик на оръжие, и сега очакват да ги отведем до голямата клечка. А може и вече да знаят, че Сориано ни е наел да прекараме пушките.

— Тоя Сориано излезе пълно копеле. Знаех си аз, за какво ни беше да се доверяваме на един италианец!

— Може и Демарко да ни е забелязал и да е повикал ченгетата.

— Не мисля, че ни видя — каза Рой.

— Тогава и аз не знам. Но трябва да се оглеждаме на четири, да не би да ни следят. И да намерим отнякъде друга кола. Не можем да ползваме само тази на Дорийн.

— Дорийн да върви по дяволите!

* * *

Демарко отиде в бара на „Парк Плаза“ и си поръча мартини. Докато отпиваше от него, той претегляше наум какво бе научил от Карл Розенбърг и стигна до заключението, че не беше много. Каза си, че може да намине тия дни покрай бившата съпруга на Калахан, за да научи някоя мръсна тайна, която би могъл да използва срещу бизнесмена. Но за да го постави натясно, Демарко трябваше да измисли нещо далеч по-сериозно от нарушенията на правилата за безопасност, които му бе посочил Бойър.

Добре би било да научи например кой всъщност финансира „Дилейни Скуеър“ — големите банки и всички останали инвеститори, — но дори да разполагаше с тази информация, не беше сигурен за какво би могъл да я ползва.

Е, той имаше време да мисли и за това, но първо трябваше да реши какво да прави с Макнълти. Нямахше желание да прекара следващите шест месеца от живота си, оглеждайки се през рамо за тях. И понеже Демарко не получи вдъхновение от първото мартини, си поръча още едно, след което отговорът на въпроса му се яви като по чудо. Нямахше да е никак лесно, а можеше и да го убият. Но пък, ако не се справеше с братята, те така или иначе щяха да го убият. Той реши да прекара остатъка от деня в хотела, а рано на другата сутрин, отпочинал и свеж, да приведе в изпълнение първата фаза от плана си.

Два часа след като Демарко влезе в „Парк Плаза“, Рей и Рой Макнълти все още седяха в колата, паркирана пред хотела, и понеже и двамата бяха алкохолици, им се пиеше.

— Колко време ще висим тук? — попита Рой.

— Докато го хванем — отвърна Рей. — Не че имаме кой знае колко друга работа! Само ако можем да разберем в коя стая е, ще кажем, че сме румсървис, и като отвори вратата...

— Той е, общо взето, едър мъж. Искам да кажа, двамата заедно ще го ступаме, но той ще се съпротивлява, а някой в съседната стая може да чуе. Не, трябва да го подмамим някъде.

— И смяташ, че той просто ще стои и ще чака да го набием? А пък по това време на годината е светло и след девет, навсякъде е пълно с хора...

— Ей! Защо не измислиш ти нещо, ами само чакаш да оплюеш моите предложения?

Още два часа по-късно, след като Демарко не бе излязъл от хотела, братята решиха да приключат за деня и да се приберат в бара. Ако до броени минути не успеяха да наляят малко алкохол в гърлата си, щяха да умрат. Докато пътуваха към Ривиър, Рой каза:

— Трябва да викнем две проститутки. Много време ще я караме без секс, така че по-добре да наваксаме предварително.

Двамата нямаха гаджета; единствените жени, на които можеха да се обадят, бяха проститутки. Но в това те не виждаха нищо лошо.

Навремето Рей беше женен за около година. С бъдещата му съпруга се бяха запознали, докато Рой излежаваше шестмесечна присъда. Може би, ако Рой беше наблизко в този момент, Рей нямаше да си сложи главата в хомота; Рой я намрази от пръв поглед. Казваше се Колийн и беше една от онези едри блондинки, на които не можеш да им затвориш устата. На сватбата — разбира се, той им кумуваше — Рой се запозна с майка ѝ, огромна жена, и си каза, че един ден и Колийн ще е същата като нея.

На Рой му беше криво да живее сам и още по-криво, че Рей се бе събрал с жена, която му беше станала по-близка от родния му брат. За щастие — негово, на Рой, разбира се, — около осем месеца след сватбата — по което време по всичко личеше, че на самия Рей беше започнало да му писва от Колийн — една вечер тя му се беше

развикала. Рой и Рей бяха отишли на мач — играеха „Селтикс“ — и после здравата си бяха пийнали, Рей се прибрал вкъщи чак в четири сутринта и Колийн започнала да му вика. При което той я ударил. Тя извикала полиция, Рей бе арестуван, прекара още известно време в затвора и когато излезе, Колийн се бе върнала при дебелията си майка и бе получила развод. И слава богу.

Сега всеки път когато им се приискаше женска ласка, си поръчваха компаньонки. Тази вечер от службата им изпратиха две около двацет и пет годишни жени, като по говора им си личеше, че са от Южен Бостън. По-едрата — която се падна на Рей — се представи като Хедър, а по-кльощавата и с развалени зъби — като Тифани. Едва ли... Най-вероятно бяха кръстени с имена като Мери или Маргарет, не че на братята им пукаше. Хедър и Тифани ги обслужиха професионално и експедитивно и си тръгнаха четирийсет минути след като бяха дошли. После Рой отвори бутилка „Джеймисън“ и двамата с брат му гледаха кеч и пиха, докато не изпаднаха в кома, както си седяха един до друг на еднаквите кожени кресла с регулиращи се облегалки — от онези, които имат поставка за кен бира или чаша в подлакътника.

Демарко беше нагласил радиобудилника в хотелската си стая на пет сутринта и когато радиото се включи, той скочи от леглото, напълно объркан, като се чудеше къде, по дяволите, се намира и чий беше гласът, който крещи нещо за торнадо в Оклахома. Който и да бе ползвал последно радиобудилника, е бил полуглух, за да го усили толкова. Демарко заблъска слепешком с ръка по апарата, докато накрая уцели връното копче, после остана да лежи известно време, като мислено се подканяше да стане от леглото. Мразеше да става преди осем, а и от опит знаеше, че целия ден ще плете крака, след като се е насилил да стане в такъв нечовешки час.

Предишния ден, докато седеше в бара на „Парк Плаза“, той бе измислил начин да уреди анулирането на паричната гаранция за братята Макнълти. Но все още имаше съвсем смътна представа как точно трябва да подходи и му бе нужно да обмисли детайлите. Първо, Демарко трябваше да се убеди, че поне днес братята не го следят — заради което бе станал в пет. Те не му правеха впечатление на особено ранобудни. Второ, да намери подходящо място за онова, което бе намислил, което задължително да се намира извън Масачузетс. Ако хванеха братята да се движат извън пределите на щата, гаранцията може би щеше да бъде отменена; а ако при това ги арестуваха, докато вършеха нещо нередно, гаранцията им със сигурност щеше да хвъркне.

Накрая с усилие на волята Демарко се претърколи настрани и се изправи от леглото, след което си взе бърз душ. Погледна се в огледалото. Кожата под дясното му око още не бе възвърнала естествения си цвят, но синината беше значително избледняла. Не видът му го тревожеше обаче, а дали щеше да бъде в достатъчно добра физическа форма, за да изпълни замисленото. Той си обу боксерките, но преди да се облече докрай, направи няколко лицеви опори. Ребрата му още се обаждаха, но от лицевите опори не го заболяха кой знае колко.

В пет и трийсет Демарко излезе от хотела и изчака да си получи колата от едно пиколо, който имаше поне толкова сънен вид, колкото и той самият. Първата му спирка беше „Дънкин Донътс“, откъдето той си взе кафе и го изпи, докато шофираше през Централен Бостън. Направи грешката да си купи понички с шоколадови парченца и докато се хранеше, повечето изпаднаха в скута му.

Демарко пое по магистрала I-95 в посока юг, от там отби по шосе 295, също на юг, и след около четирийсет минути пресече щатската граница с Роуд Айланд, недалече от Потъкет. Той реши да не влиза в града и взе наслуки първата отбивка, която го отведе на северозапад по шосе 15 към Смитфийлд. Подмина го, но все още не виждаше онова, което търсеше.

Демарко шофираше напосоки, без да знае накъде отива, докато наближи Чепачет. В покрайнините на града видя голямо изоставено заводско хале, което би му свършило работа в краен случай, но продължи напред. Той вече се движеше по „Пътнъм Пайк“ и напълно бе загубил всякаква ориентация, когато отново отби по тесен и виещ се из пущинаците път на име „Пайн Орчард“. Къщите от двете страни бяха на големи разстояния една от друга, тук-там табели сочеха към малки ферми. И тогава, след поредния завой, видя точно това, което търсеше.

Встрани от шосето имаше изоставена постройка — по-скоро барака, отколкото масивна къща, — която навремето може би бе служила като крайпътна сергия за плодове и зеленчуци от фермата. Беше скована от дъски, посивели и извити от времето, с ламаринен покрив и отвор отпред, покрит с парче шперплат, закачено на панти под стрехата. Беше достатъчно голяма, за да се скрие зад нея едър мъж, така че да не се вижда откъм пътя.

От мястото, където Демарко бе спрял, бараката се падаше право напред, а леко вляво зад него, на малко възвишение, се виждаше изоставена къща с избити прозорци; входната ѝ врата висеше на една панта. Вдясно от бараката имаше овощна градина от поне четири-пет декара; дърветата приличаха на ябълки, но бяха твърде стари, за да раждат плод. Ясно бе, че фермата, овощната градина и бараката — за която Демарко вече не се съмняваше, че е била сергия за плодове — принадлежаха към един и същ имот, който по някаква причина е бил

изоставен. Земеделието не беше лесна работа и фалитите на ферми бяха нещо обичайно.

Демарко слезе от колата, отиде до бараката и зад нея откри каквото търсеше — пътят се разклоняваше на две. Вляво застлан с чакъл път отвеждаше към къщата, а вдясно буренясала пътека отиваше към овощната градина. През деня, по който и път да тръгнеш, щеше да се вижда от шосето. Но нощем щеше да е почти невидим. Пък и сред тия пуцинаци след залез сигурно ставаше пълен мрак.

Демарко извади телефона си. Пишеше, че нощта ще бъде безлунна, а небето — облачно. Сякаш лично Господ се беше наел да му помага. Или поне да не му пречи.

Той прекара следващия половин час в изучаване на местността. Или може би с оглед на замисъла му по-подходящо би било да се каже — в разузнаване на терена. Изоставената фермерска къща беше на около четиристотин метра от сергията за плодове. Той си каза, че ако тича с всички сили — доколкото позволяваха възрастта му и наклонът, — щеше да му трябва минута и половина, за да стигне до къщата, което беше твърде много. После забеляза, че горе-долу на половината разстояние имаше още една малка дървена конструкция, едва около метър и половина висока, заобиколена с буренаци. Приличаше на кладенец или може би на навес с инструменти. Демарко си каза, че би могъл да дотича от сергията за плодове до навеса за инструменти за по-малко от минута.

След това той отиде до овощната градина. Тя започваше едва на петдесетина метра от сергията, но единственото укритие в нея бяха старите чворести дънери на дърветата, които нямаха и двайсетина сантиметра в диаметър.

Демарко влезе в градината, огледа се на всички страни и на около четиристотин метра навътре откри купчина стари дървени щайги. Сковани от тънки дъски, щайгите бяха с размери около 60 на 60 сантиметра и 15 сантиметра дълбоки; вероятно навремето бяха ползвани за превозване на набраните ябълки. Нахвърляни бяха на купчина, от която можеше да излезе внушителна клада. Демарко я огледа и реши, че тези щайги биха му свършили добра работа, но не там, където се намираха в момента.

Отне му близо час, за да пренесе стотина щайги по-близо до сергията за плодове, където отново ги струпа на купчина. Когато той

приключи, се получи преграда с размери около два на два метра — истинска стена, предлагаща укритие, без да прилича на скривалище.

Накрая Демарко се огледа за нещо, което би могъл да ползва като оръжие. До къщата откри ръждясало гребло, захвърлено кой знае от кого. Прекърши дръжката му до метала и така се снабди с кол, дълъг около метър и двайсет. Надяваше се да не му потрябва — беше решил да се сдобие с друго оръжие, но ако то не свършеше работа, колът определено щеше да му послужи. Поне така се надяваше. Той остави кола на удобно място зад щайгите за ябълки.

Демарко се върна при колата и още веднъж огледа избраното място. Беше идеално — усамотено, през нощта щеше да е тъмно като в рог, при това не се намираше в Масачузетс. От джипиеса на колата откри, че макар да бе шофирал повече от два часа, се намираше на час и двайсет минути от Бостън.

Демарко се върна в Смитфийлд и откри закувалня. Умираще от глад и искаше истинска закуска. След като си изми ръцете, покрити с мръсотия от пренасянето на щайгите, той си поръча пържени яйца, наденички и картофени кюфтета. Докато чакаше, Демарко си каза, че всъщност не беше кой знае колко късно — едва десет и трийсет, просто тази сутрин бе станал много рано. Може би до края на деня имаше време да свърши още нещо, а вечерта спокойно да се справи с братята.

Демарко се обади на Маги Долан и я помоли да накара харвардските възпитаници да открият адреса на втората госпожа Калахан. Той ѝ каза, че според Карл Розенбърг Адел има апартамент в Бостън и къща на Кейп Код, но повече не знаеше за нея. Преди още да бе приключил с храната, му се обади едно момиче — поне гласът ѝ звучеше младежки — и му даде телефонния номер на Адел и адреса ѝ на Кейп Код, като добави, че тя вече използва моминското си име Томлин.

— Позвъних в къщата ѝ и поисках да говоря с нея — обясни момичето. — Казах ѝ, че правя телефонно допитване, и тя ми затвори. Но е там или поне беше преди пет минути.

Демарко не попита стажантката откъде се бе сдобила с номера на Адел; достатъчно му беше да знае, че Маги наема само много умни

деца. Освен това той се чудеше по колко ли часа дневно стажантите работеха за Махоуни и как изобщо се намираха желаещи за такава длъжност. За себе си знаеше, че определено не би работил без пари за конгресмена.

На път за Кейп Код той се отби в един мол в покрайнините на Потъкет, за да си набави останалите неща за предстоящата вечер. От „Джей Си Пени“ купи чифт черни джинси, черна тениска и черни маратонки. Искаше да се слее с нощта. Следващата му спирка беше железария, където се сдоби с малко джобно ножче и сноп свински опашки, които полицаите понякога използват като импровизирани белезници. Последно той мина през супермаркета и купи най-големия картоф, който успя да намери. Без да се интересува дали беше екологично отгледан или не.

Готов за предстоящата битка, Демарко се качи на колата и продължи към Кейп Код.

Около обед, приблизително по същото време, когато Демарко потегляше от мола край Потъкет, братята Макнълти ставаха от сън. Бяха махмурлии и в депресия. Единствената храна в жилището им беше кутия мюсли — но нямаха мляко — и една замразена пица. Рей пъкна пицата във фурната и седна на кухненската маса срещу своя небръснат, със зачервени очи и щръкнала като четина коса брат. Каза си, че Рой прилича на претоплен труп, и после се сети, че сигурно и той изглежда така. И двамата бяха по бели тениски и боксерки.

— Може би трябва да избягаме в Мексико — каза Рой.

— В Мексико? Какво ще правим в Мексико? — попита Рей. — Не говорим испански, а в Мексико и за мексиканците няма работа. За какво според теб идват в Щатите, ако не за да ни крадат работните места?

Братята Макнълти бяха яростни противници на нелегалната имиграция, която според тях лишаваше белите хора от полагащите им се работни места. Нищо че мексиканците се хващаха най-вече да косят ливади или да берат плодове — неща, които те не биха вършили, дори да умираха от глад. Освен това се дразнеха, че доларите на американския данъкоплатец отиваха за издръжка на нелегални, например когато децата им ходеха в американски училища. Фактът, че

самите те не плащаха данъци, понеже подаваха фалшиви данъчни декларации, нямаше никакво значение в случая. Важен беше принципът.

Рой обаче изглеждаше объркан и Рей продължи:

— Рой, чуй ме какво ще ти кажа. Как ще живеем там? Няма да си намерим работа, а се съмнявам ония да имат купони за храна за безработни американци. Отиваме в пандиза, Рой. Свиквай с тази мисъл. Но преди това ще си разчистим сметките с оня смотаняк Демарко.

— Искаш ли да идем в хотела му, след като обядваме? — попита Рой.

Рей обаче забеляза, че брат му не е особено ентузиасиран от тази идея. Както не беше и той.

— Няма смисъл да ходим там през деня. Да изчакаме до вечерта, да речем, докъм шест или нещо такова. Може би ще излезе да вечеря и по тъмно ще го издебнем някъде.

Те доядоха пицата, помислиха дали да не си вземат по един душ, после се отказаха, обуха си къси панталони и маратонки и тръгнаха към бара. Крайно време беше да изпият по нещо съживяващо.

Докато те довършваха първото си за деня питие с надеждата да им облекчи донякъде главоболието, Дорийн се доближи до масата.

Подобно на тях, тя беше облечена с тениска, отпред мокра от пот, и широки къси панталони. Рей не спираше да се чуди колко дебели и провиснали бяха ръцете ѝ над лактите. Някой ден се канеше да вземе един шивашки метър и да ги премери, за да види колко по-дебели са от неговите.

— Искам да знам какво ще правя, ако двамата идете в затвора — каза тя. — Ако продадете бара, с мен е...

— Няма да продаваме бара — отвърна Рей.

— Но ако все пак, искам да кажа, ако се принудите да го продадете, ще трябва да си търся работа и някъде да живея.

— Казвам ти, няма да продаваме шибания бар! — ядоса се Рей. — Ти ще го движиш, докато ни пуснат. — После му хрумна нещо. — Ще си намериш адвокат, да ти състави разни документи, където да пише, че имаш пълномощно или както там се вика.

— Вие ли ще платите на адвоката?

— Как не! — каза Рой. — Ние ти правим услуга, като те оставяме да живееш тук и да работиш, докато ни няма. А сега престани да ни досаждаш, имаме важен разговор.

— Ще ни трябва и колата ти, но по-късно — добави Рей. — Всъщност ще ни трябва, докато не ни върнат вана.

— Ами ако на мен ми потрябва?

— За какво ти е кола? А ако ти потрябва, обади се на майка си и вземи нейната. И без това вече е стара да шофира. А сега върви зад бара и си върши работата. Оная стара чанта с плетената шапка ти прави знаци да ѝ налееш още една бира.

След като самите те изпиха по три бири и изядоха по два сандвича с шунка и кашкавал, братята отидоха с колата на Дорийн до магазина за спортни стоки в Согъс.

— Трябват ни две от онези къси бухалки за удряне на риби — каза Рей на продавача. — Как им викат?

— Не знам — отвърна продавачът. — Може би рибни бухалки. Ето ги там, на онази стена.

Те откриха, че дори има избор между бухалки от дърво и такива от пластмаса. На една от тях имаше етикет „Рибоукротител“, все едно като удариш рибата с нея, тя ще започне да изпълнява разни циркови номера. Избраха две дървени, по около трийсетина сантиметра, с удобна дръжка и кожена каишка, която се нахлузваше на ръката. Докато се връщаха към колата, Рой се плесна няколко пъти по дланта със своята бухалка.

— Да, това ще свърши работа.

Те решиха да се върнат у дома и да поспят докъм шест, след което да потеглят за „Парк Плаза“.

— Моли се — каза Рей — копелето да отиде довечера някъде, където ще можем да го хванем.

Къщата на Адел Томлин на Кейп Код се намираше близо до град Труро. Беше на брега между пясъчни дюни, обрасли с ниска растителност, и гледаше през залива към Бостън.

Облицована с боядисани в бяло дъски, сградата имаше капаци на прозорците и покрив от поизбледнели от времето кедрови плочки с два комина. Демарко предположи, че площта е около двеста и осемдесет квадрата — колиба за богати хора. Струваше може би три милиона. Той си представи как седи на топло в една такава къща през зимните вечери, изтегнат в кресло пред бумтящата камина, с чаша бренди до себе си и книга в ръката, докато навън свисти леденият вятър откъм Атлантика. След като никога не можеше да си позволи подобен имот, никой не му пречеше поне да си мечтае.

Демарко пристъпи до вратата, натисна звънеца и след малко му отвори едра латиноамериканка с бяла престилка, под която беше по тениска и шорти.

— Да? — каза тя; изглеждаше раздразнена, че е прекъснал работата ѝ.

— Идвам при госпожа Томлин. Казвам се Джо Демарко и работя за конгресмен Джон Махоуни.

— Чакайте тук. Ще проверя дали желае да разговаря с вас.

Вече никой не се впечатлява от политиците, помисли си той, дори прислугата.

Навъсената прислужница се появи отново и преведе Демарко през цялата къща към голямата боядисана в сиво веранда от другата страна. Само верандата беше близо сто квадратни метра и от нея по дълго стълбище се слизаше до плажа. Адел седеше, изтегната в един шезлонг под плажен чадър, за да пази светлата си кожа от слънцето. До нея имаше чаша, пълна с кубчета лед и нещо, което приличаше на газирана вода. Беше с големи тъмни очила и твърде пестелив бял бански и Демарко си каза, че рядко е виждал по-великолепна жена.

— Придърпайте си стол — каза тя, като посочи двата големи дървени стола в другия край на верандата.

Демарко се подчини.

— Соня каза, че ви праща Джон — продължи Адел.

— Не ме праща той, но работя за него.

— И как е старият развратник?

Като член на висшето бостънско общество по време на брака си с Калахан, който беше един от основните дарители на конгресмена, Адел със сигурност се бе срещала повече от веднъж с Махоуни на партита и вечери за набиране на средства. А с нейния външен вид бе ставала жертва и на наглото му ухажване.

— Все си е такъв, развратен — отвърна Демарко.

— Той ми харесва. И така, какво те води насам, Джо?

— Гледахте ли пресконференцията на Махоуни за проекта на бившия ви съпруг на Дилейни стрийт?

— Не, не съм. Не следя новините редовно.

— Тогава позволете да ви разкажа за една жена на име Елинор Добс и начина, по който Калахан се отнесе с нея.

Демарко ѝ описа накратко опитите на Калахан да изгони Елинор от апартамента ѝ, падането по стълбите и сегашното ѝ състояние. Докато говореше, Адел пресуши чашата до шезлонга си.

— Господи! Какъв ужас! — възкликна тя, когато Демарко приключи, макар по тона ѝ да не личеше, че е чак толкова ужасена.

Той допускаше, че Адел едва ли би могла да се постави на мястото на Елинор, и че за нея емпатията е рядко усещане. Освен това бе готов да се обзаложи, че ако Калахан не я бе напуснал, тя би го защитила за всяко нещо, което бе сторил, за да се отърве от Елинор Добс.

— Но аз все още не разбирам защо си дошъл, Джо. Може би очакваш да направя нещо за тази бедна женица?

— Не. Дойдох тук, защото чух, че Шон се е възползвал от вас при развода ви и...

— Възползвал се! Мръсното копеле направо ме съсипа. Виждал се е с онази малка мръсница цяла година преди да се разделим, като ме лъжеше, че пътува до Савана, за да договаря сделки! Е, тогава минаваше мис Джорджия и определено мина мен. Прехвърляше парите си на места, където да не мога да ги пипна, и накрая адвокатът му

прегази като валяк некадърника, когото бях наела. Имах късмет, че изобщо успях да изкопча нещо.

Демарко не сметна за нужно да издава какво бе научил от Карл Розенбърг: че при развода си Адел бе получила осемцифрена сума. Вместо това каза:

— Вие сте красива жена и според мен той е пълен идиот, за да ви остави.

Малко ласкателство нямаше да навреди.

— Но така и не ми каза защо си дошъл, Джо. Какво точно искаш от мен?

Предвид отношението ѝ към Калахан Демарко реши, че няма смисъл да увърта повече.

— Ако трябва да бъда напълно откровен, Адел, надявам се с твоя помощ да измисля начин как най-добре да отмъстя на Калахан заради онова, което стори с Елинон Добс.

Известно време Адел го гледа мълчаливо, после избухна в смях.

Идеята да отмъсти на бившия си съпруг определено не беше лишена от привлекателност. Освен това на Демарко му се стори, че е леко пияна, сякаш онова в чашата ѝ не беше газирана вода. Тя извърна глава и извика:

— Соня!

Едрата прислужница се появи намръщена на верандата и каза:

— Да, госпожо.

— Направи ми още една водка с тоник и една за Джо.

След като прислужницата се оттегли, тя обяви:

— Много бих желала да ти помогна, Джо. Честно! Онова копеле го заслужава след всичко, което ми причини, но не виждам с какво мога да ти бъда от полза.

— Може и да не стане — каза Демарко. — Но искам да намеря начин да спра проекта на Дилейни стрийт. Според Карл Розенбърг...

— Такъв прекрасен човек — прекъсна го Адел. — А Шон се отнесе така долно към него.

— Така е. Както и да е. Карл твърди, че Шон най-вероятно е затънал до гуша в дългове и ако има начин да спрем строежа на Дилейни стрийт за достатъчно дълго време или да накараме инвеститорите му да си поискат парите, той ще затъне. Но не виждам

как бихме могли да го направим. Надявах се да науча от теб нещо, което бих могъл да използвам.

В този момент прислужницата се появи отново на терасата с двете водки с тоник. Адел започна да казва нещо, но вместо това вдигна чашата до устата си и отпи глътка-две; Демарко си каза, че се опитва да вземе решение.

— Провери ли откъде Шон е взел парите, за да инвестира в „Дилейни Скуеър“? — попита накрая тя.

— Не — отвърна Демарко. — Трябваше ли?

Адел отново се поколеба.

— Някъде преди осем години двамата с Шон отидохме на почивка, за да отпразнуваме годишнината от сватбата си. Бяхме в един хотел в Лос Кабос, на Калифорнийския залив. Мястото е страхотно, обслужването беше невероятно. Докато бяхме там, се запознахме с прекрасно семейство мексиканци, Хавиер и Даниел Кастро. Даниел е на моите години и е много красива. Хавиер е с десетина години по-възрастен от Шон и прилича на кинозвезда. При това има превъзходни обноски, изтънчени, бих казала. Когато разговаря с теб, те кара да се чувстваш най-важният човек на света, за разлика от Шон, който повечето време дори не слушаше какво му говоря. Аз просто се влюбих в тях двамата.

— Добре — каза Демарко, който още не разбираше накъде бие Адел.

— Е, ние веднага забелязахме, че Хавиер се движи с цял отряд бодигардове, сякаш е политик или нещо такова. Нали разбираш, сурови мъже с костюми и говорят в някакви микрофони в ръкавите. Като Тайните служби.

Ооо! — каза си Демарко, който вече се досещаше накъде отиват нещата.

— Ние не обърнахме много внимание на охраната му. Все пак това е Мексико, наркобанди, насилие, отвличания и какво ли не, и си казахме: нормално е богатите мексиканци да ходят с частна охрана. Както и да е, за десетте дни, докато бяхме там, станахме близки приятели. Шон и Хавиер играеха голф и ходеха за риба, а ние с Даниел яздехме коне и обикаляхме по магазините. Всъщност с бодигардовете на Хавиер бяхме напълно спокойни, докато пазарувахме. Аз определено се чувствах в безопасност с тях. Разбира се, мъжете си

говореха за бизнес, Шон разправяше на Хавиер за проектите, по които работеше тогава.

Тя отпи от чашата си и продължи:

— Когато попитахме Хавиер с какво се занимава, той отвърна, че има участие в няколко фирми. Телекомуникации, голям циментов завод в Мексико, недвижими имоти и така нататък. Една вечер, докато си пийвахме четиримата, Шон му разправи за един проект, който тогава беше още в предварителна фаза. Става дума за „Дилейни Скуеър“. По онова време Шон още търсеше инвеститори и бе наел архитект да му изготви някои скици; Хавиер каза, че би могъл да инвестира в него. Три месеца по-късно, след като бе направил за себе си съответните проверки, Хавиер вложи пари в проекта на Шон. По онова време с мъжа ми все още разговаряхме за бизнес, но така и не знам какъв е делът на Хавиер. Знаем само, че Шон се впечатли и му беше благодарен. Но Шон също бе направил съответните проверки и бе научил, че Хавиер не е обикновен инвеститор. Той се оказа глава на един от най-големите наркокартели в Мексико.

— Не! — възкликна Демарко.

— Именно. Шон разбра, не знам точно от какви източници, че когато се запознахме с Хавиер и Даниел, Хавиер се оттеглял от ръководството на картела, като го предавал на един свой братовчед, а до развода ни вече напълно бил скъсал с наркобизнеса. Сега е просто преуспяващ мексикански бизнесмен.

— Искаш да кажеш, че Хавиер пере пари от наркотици през проекта на Шон? — попита Демарко.

Адел вдигна рамене.

— Не съм сигурна дали изобщо пере нещо. Знаем, че не е изпращал на Шон кашони с пари. А когато зададох на мъжа ми практически същия въпрос, понеже тогава не исках той да влезе в затвора, защото се е замесил с наркотрафикант, Шон ми каза, че доколкото знаел, парите били чисти и били на консорциум, регистриран на Кайманите като фирма за рисков капитал или дружество за недвижими имоти. Аз самата не знам нищо със сигурност. Знаем само, че са на човек, който навремето е продавал дрога.

Демарко отпи от чашата си, докато умът му трескаво обработваше чувотото. Имаше представа по какъв начин би могъл да

използва това, което Адел току-що му бе казала, но не беше сигурен, че му се навлиза в тази тема. В това време тя си седеше на шезлонга, видимо доволна от себе си.

— Поддържаш ли още някаква връзка с Даниел? — попита накрая той.

— О, да. Също и с Хавиер. За разлика от Шон Калахан Хавиер е от онези мъже, които никога не биха напуснали жените си. Много обичам да съм с тях. Веднага след развода Даниел беше усетила, че съм в депресия, и ме покани на гости у тях в Мексико Сити. Имат страхотна къща там. Гостувах им цяла седмица и си прекарахме вълшебно. Когато Даниел идва в Ню Йорк, излизаме заедно по магазините. Тя има дъщеря, която следва в Колумбийския. Момичето е достатъчно красиво, за да се снима във филми, но предпочита да стане режисьор или сценарист. Както и да е. Семейство Кастро имат апартамент в Манхатън и когато Даниел идва при дъщеря си, понякога се виждаме.

— А Хавиер идва ли със съпругата си в Ню Йорк? — попита Демарко.

— Не. По-точно всеки път когато Даниел е идвала и сме се виждали, винаги е била сама, а Хавиер си е оставал в Мексико. Защо питаш?

— Просто от любопитство.

Демарко се запита дали Хавиер Кастро се бои да посещава Съединените щати. Сега можеше и да не е в бизнеса с наркотици, но това не значеше, че федералните власти са му простили за миналите прегрешения.

Адел, може би замаяна от изпития алкохол, се поинтересува Демарко дали не би останал за вечеря. От начина, по който го каза, той остана с впечатление, че най-вероятно тя ще е десертът. Но колкото и да беше красива, той не искаше да има нищо общо с нея. С изпълнен с фалшиво съжаление глас той ѝ отвърна, че старият развратник Махоуни му е възложил да се срещне с още някого тази вечер, но когато отново има път към Кейп Код...

Когато Демарко се прибра в Бостън от Кейп Код, вече приближаваше осем вечерта — идеално време за почивка, но него го чакаше дълга нощ. Той спря пред входа на хотела, слезе от колата и се огледа небрежно наоколо за братята Макнълти. Този път се надяваше да ги види и действително веднага забеляза прашната синя корола, която бяха ползвали предишния път, когато го следиха, но братята не бяха в нея. После ги видя и тях, застанали в един вход на Арлингтън авеню, на половин пряка от паркираната си кола. Пиеха нещо от големи картонени чаши... и го гледаха.

Пиколото притича да паркира колата му, но Демарко му каза да я остави, където беше, за да я ползва след малко. Той знаеше, че братята са го видели, но остана още известно време пред хотела, като се преструваше, че пита портиера за разни посоки и човекът услужливо му показваше с ръка.

Щом братята Макнълти видяха Демарко да паркира пред хотела, Рой процеди:

— Дано да не се прибира окончателно за днес.

Сърбяха го ръцете да изпробва новата си рибна бухалка върху черепа на нещастника.

— Не, погледни! — каза Рей. — Пиколото не му премести колата. И току-що пита портиера как се стига до някъде. Ще излиза пак. Хайде, да сядаме в колата. И се моли на Господ той да отива някъде на усамотено място.

С тези думи Рой се прекръсти. Рей само поклати глава.

Горе в стаята Демарко бързо се преоблече в костюма си на нинджа — черните дрехи, които си бе купил от „Джей Си Пени“ същия ден. Той сложи ножчето в единия джоб на новите си джинси и

няколко свински опашки в другия. После натъпка големия картоф в един чорап и няколко пъти удари с него матрака. Да, щеше да му свърши работа. Или поне така се надяваше.

Най-големият му проблем бе, че не знаеше с какво ще са въоръжени братята. Не очакваше да имат пистолети; те едва ли биха рискували да бъдат заловени с огнестрелно оръжие, заради което автоматично щяха да се озоват в затвора. От друга страна, братята бяха идиоти. При всички случаи щяха да носят нещо — ножове, гумени палки, боксове, парче оловна тръба. Но ако се окажеше, че имат и пистолети, щеше да се почувства като пълен глупак със своя картоф.

Преди да излезе от хотела, той надникна през прозореца, за да види къде са братята, и ги видя да седят в колата си. Запита се колко ли глоби за паркиране бяха отнесли, докато висяха пред хотела да го дебнат. Но си каза, че за двама души, очакващи да прекарат цяло десетилетие зад решетките, глобите за паркиране са последна грижа.

Демарко излезе от хотела, даде бакшиш на пиколото, който му задържа вратата отворена, и се качи в колата си. Трябваше да изчисли точно времето си. Искаше отвън да е достатъчно светло, за да могат да го следват — а в осем вечерта беше точно така, но и да стигне до изоставената сергия за плодове в Роуд Айланд по тъмно.

На излизане от Бостън движението беше доста натоварено и Демарко правеше всичко възможно, за да не загуби братята — спираше още на жълто, даваше мигачи преди всеки завой, а когато те трябваше да спрат на червен светофар, запълзя като пенсионер на път за църква, за да го настигнат. Когато пресякоха границата с Роуд Айланд, той се усмихна. Братята вече бяха нарушили съдебната заповед да не напускат щата.

— Накъде е тръгнал тоя, мамка му! — възкликна Рой.

— Май към Провидънс — отвърна Рей. — Добре че наляхме бензин...

— Смяташ ли, че отива при Сориано?

— Откъде, по дяволите, да знам къде отива? Когато Демарко отби в посока Чепачет, Рой се учуди:

— А сега накъде тръгна? Тоя отива право в пущинаците!

— Може пък да е за добро — отговори Рей. — Където и да отива, наоколо ще има по-малко хора, отколкото в Провидънс или Бостън.

Известно време пътуваха мълчаливо, после Рой каза:

— Мислех си за онова там с Дорийн, кажи го де... пълномощното, което трябвало да й извадим, за да върти бара, докато сме вътре.

— Е, и? — попита Рей.

— А какво ще кажеш направо да й го прехвърлим?

— И защо, по дяволите, да й го прехвърляме?

— Ами какво правим, ако съдията ни тресне някоя глоба и трябва да продаваме бара, за да я платим? Или пък се окаже, че има закон, който не позволява на затворници да притежават лиценз за продажба на алкохол? Или пък ако случайно ченгетата открият Кениън и той вземе да си признае, че ние сме го накарали да ни съучастничи с оная жена? Тя може да ни съди и като нищо ще ни вземе бара.

— Имаш право — каза Рей. Този път по-малкият му брат казваше верни неща. — А смяташ ли, че можем да имаме толкова доверие на Дорийн? Ако й прехвърлим бара, може просто да го продаде и да изчезне.

— Дорийн знае, че ако направи такова нещо, ще я намерим и ще я пребием. Освен това тя е като нас. Не познава друго място освен Бостън, пък и майка й живее тук. Но едно нещо ще ти кажа, което трябва да й набием в главата: да не е посмяла да сменя името на бара!

Слънцето се бе скрило зад хоризонта и Демарко виждаше зад себе си фаровете на колата с братята. Когато наближи на километър и половина до изоставената сергия за плодове, той се запита: сигурен ли си, че искаш да го направиш?

В плана му имаше три потенциални проблема, първият и най-важен от които беше, че братята биха могли да имат пистолети.

Вторият проблем бе, че не можеше да се предвиди със сигурност какво щяха да направят, когато стигнеха до разклона зад сергията. Ако не постъпеха, както очакваше от тях, той също можеше да загине, защото едва ли беше в състояние да се бие и с двамата едновременно.

И третият проблем беше, че като нищо е надценил способността си да ги победи един по един. Беше достатъчно силен и мотивиран, но

това бяха двама мъже, свикнали да се бият, докато той не беше.

Да се върна ли обратно в Бостън, или да следвам плана си? — питаше се Демарко. Накрая реши, че ще изпълни докрай замисъла; не го ли направеше, те пак щяха да го подгонят и евентуално да го спипат на място, където нямаше да има сегашните предимства. Пък и истината беше, че той нямаше търпение да премери сили с тях. Имаше да им връща за побоя, който му бяха нанесли.

Когато стигна до сергията за плодове, той отби колата и от този момент нататък всичко протече много бързо.

Демарко дръпна лостчето под арматурното табло, за да освободи ключалката на предния капак, грабна чорапа с картофа и слезе от колата. Той мина отпред и повдигна капака, после застана леко встрани от колата, за да се вижда от приближаващите автомобили. Беше готов да побегне във всеки миг, а автомобилът на братята Макнълти се приближаваше с бясна скорост към него.

* * *

— Я гледай! — провикна се Рой. — Повредила му се е колата!

— Падна ни това копеле — възкликна Рей. — На километри наоколо няма жива душа.

И той даде газ.

Усмивките на двамата братя бяха като кучешко озъбване.

Демарко видя как колата увеличи скорост и когато се приближи на стотина метра от него, побягна. След секунди беше при сергията за плодове. В тъмното, с черните си дрехи, беше почти невидим; приличаше на движеща се сянка.

— Видя ни! — каза Рой.

— Ще го хванем! — каза Рей и натисна спирачките.

Королата повлече гуми и спря, като за малко не се блъсна в задната броня на колата на Демарко. Те грабнаха бухалките за убиване на риба и хукнаха след него. С малките дървени боздугани в ръцете си

и както бяха по къси панталони и маратонки на бос крак, братята приличаха на някакви пещерни хора, тръгнаха на лов.

Когато подминаха сергията за плодове, те се спряха.

— Мамка му, къде изчезна той? — възкликна Рей. — Едва ли е далече, освен ако не е олимпийски шампион по бягане. Крие се някъде наоколо.

— Да, но тук е тъмно като в рог — каза Рой. — Трудно ще го видим. Дали Дорийн няма фенерче в колата?

— Нямаме време да търсим фенерче. Ако той има телефон, най-вероятно вече вика ченгетата. Трябва да действваме бързо.

Рей посочи с пръст наляво.

— Виждаш ли оня навес ей там?

— Да — отвърна Рой.

Тъмният силует на малка постройка едва се различаваше в мрака.

— Тръгнал е или насам — Рей посочи надясно, — или натам, в онази горичка. Аз ще хвърля един поглед в навеса. Най-вероятно е там или се крие отзад. Ти виж дали няма да го откриеш сред дърветата.

— Не мисля, че е добре да се разделяме — каза Рой.

— Ако не се разделим и ако не съм познал, че е в навеса, той ще мине между дърветата, ще заобиколи и ще излезе обратно на шосето, и после ще хукне да бяга по платното, докато мине кола и го прибере. И, както ти казах, ако има телефон, ще повика ченгетата. Хубавото е, че сме в някакви пущинаци и докато дойде полиция тук, ще съмне. Но трябва да действваме.

— Ако го видиш, викни, после започни да го биеш, аз до минута ще ти дойда на помощ. Ако аз го видя, ще направя същото. Но ако ти пръв го намериш, не го убивай веднага, искам и аз да участвам.

— Става — ухили се Рой.

Стиснал бухалката за риба, той се затича към овощната градина. Притесняваше го тъмнината; боеше се, че може да подмине врага, без да го забележи. Трябваше май наистина да потърсят фенерче в колата, но пък точно защото колата беше на Дорийн, дори да имаше фенерче, батериите му щяха да са изтощени.

Демарко наблюдаваше братята, докато се съвещаваха зад сергията за плодове, и видя как единият вдигна ръка и посочи към навеса за инструменти, а после в обратната посока, към овощната градина. В тъмното не различаваше чертите им, само набитите им мускулести тела. Какво ли бяха намислили? Да тръгнат заедно в едната посока или да се разделят?

Той се усмихна, когато единият тръгна към навеса, а другият се затича тромаво към градината.

Той стоеше прикрит зад стената от щайги, която бе построил точно до пътеката, водеща за овощната градина. Очакваше мъжът, който тичаше към него, или да подмине щайгите, при което Демарко щеше да го цапардоса в тила с увития в чорап картоф, или да надникне зад тях, за да види дали не се крие някой — и тогава Демарко щеше да го посрещне с дръжката от греблото.

Той чу как мъжът дотича до купчината от щайги и се спря. Явно се колебаеше дали да продължи напред, или да погледне зад щайгите. Ръката на Демарко стискаше чорапа и когато Рой надникна иззад стената от щайги, замахна с всички сили. От съприкосновението с черепа на Рой картофът стана на пюре. Демарко съзнателно бе сложил в чорапа картоф, а не камък или две шепи монети — той нямаше за цел да убива братята, а просто да ги извади от строя.

Но при цялата сила, която бе вложил в удара, дебелоглавото говедо не падна. Беше видимо зашеметен, но на крака. Затова Демарко захвърли чорапа и му цапардоса едно дясно кроше в челюстта... и тогава Рой вече се свлече. Беше в безсъзнание. Демарко го обърна по корем и върза ръцете му отзад с една свинска опашка. Друга стегна около глезените му. Отне му по-малко от минута, за да приключи с единия Макнълти. Сега бе ред на другия.

Демарко посегна към дръжката на греблото, подпряна зад купчината щайги, и тогава видя малката бухалка, която Рой бе носил в ръка. Приличаше на полицейска палка, дълга около трийсетина сантиметра. Той бе очаквал братята да са въоръжени и беше готов да се обзаложи, че Рей има същата бухалка. За разлика от картофа в чорап, това си беше смъртоносно оръжие и ако братята бяха започнали да го налагат, щяха да го убият. Кое то със сигурност беше и намерението им. След кратък размисъл Демарко реши да вземе бухалката на Рой вместо дръжката от гребло. Ако се установеше, че е ползвал оръжие, отнето от

единия от нападателите, трудно щяха да го обвинят в предумишлено убийство. Или поне така се надяваше.

Той излезе иззад купчината щайги. В мрака не виждаше Рей, но подозираше, че е някъде около навеса за инструменти. Демарко нямаше никакво намерение да го гони. Вместо това се провикна:

— Макнълти? Ей, Макнълти! Току-що убих брат ти. — И след кратка пауза добави: — Заклах го като прасе!

В нощната тишина, далече от коли и градски шумове, се чуваше много добре. До него достигна крясъкът на Рей:

— Копеле мръсно! Сега ще те убия!

За разлика от Демарко, който беше облечен целият в черно, Рей беше по бяла тениска и макар да не виждаше лицето му, Демарко ясно различаваше в тъмното набитата му фигура, която тичаше към него. Точно както го искаше: съзнанието на Рей беше замъглено от жажда за мъст и той не можеше да мисли за нищо друго.

Демарко не тръгна да тича срещу него. Просто го изчака на място, стиснал бухалката в дясната си ръка. Не можеше да се види отстрани, но устните му се бяха разтеглили в усмивка.

Противно на очакванията на Демарко, Рей не се спря на известно разстояние от него. Той вярваше, че брат му е убит, и единствената му мисъл бе как да отмъсти. Затова с всички сили се нахвърли върху Демарко, без колебание, вдигнал бухалката в дясната си ръка, готов да я стовари върху черепа му. Но не забеляза, че Демарко се е снабдил със същото оръжие.

Демарко изчака, докато Рей стигна на около три метра от него, без вече да може да се спре, и запрати бухалката по главата му. С всички сили, точно както бе замахнал и с картофа. И не пропусна. Късата бухалка се превъртя веднъж във въздуха и уцели Рей точно между очите.

Главата на Рей залитна назад от удара и преди да бе успял да реагира, Демарко се нахвърли върху него. Първият му удар разби носа на Рей и след него Демарко продължи да удря — ляв, десен, ляв, десен, — докато го повали на земята, но и тогава не спря, докато той мърдаше.

Демарко трябваше да мобилизира цялата сила на волята си, за да спре да бие Рей. Не искаше да го убива, или по-точно, не желаше да

поеме правните последици, ако го убиеше. Затова го остави да лежи на земята и се изправи; гръдният кош го болеше от усилието.

Сега му оставаше само да аранжира сцената така, както искаше да я заварят полицаите. Най-напред извади връзките от маратонките на Рей и върза ръцете му с тях вместо с твърде удобните свински опашки. После се върна при Рой, който още лежеше в безсъзнание и това започваше да го тревожи. Демарко извади новото си ножче и сръза връзките на китките и глезените му, после ги хвърли в купчината щайги; след това той върза и ръцете на Рой с връзките на обувките му. Накрая вдигна чорапа с размазания картоф от земята и го запрати в ябълковата градина. Не биваше в никакъв случай полицаите да разбират, че той се е подготвял предварително за срещата с братята.

Демарко се върна при колата си и от там позвъни на 911. Каза на диспечерката, че колата му се е повредила и е бил нападен от двама мъже с бухалки, които едва успял да отблъсне, но и двамата били в тежко състояние и имали нужда от медицинска помощ. Когато го питаха къде се намира, Демарко отвърна, че не знае точно, освен че е някъде по Пайн Орчард роуд, в близост до Чепачет. Добави, че е паркирал до изоставена сергия за плодове и е с вдигнат капак на колата.

— Ранен ли сте? — попита диспечерката.

— Не. За щастие. Но извадих истински късмет, че не ме убиха. — Той искаше тази част от показанията му да бъде записана.

Следващото му обаждане беше до полицай Фицджералд от Бостънското управление.

— Трябва ми помощ. Току-що бях нападен от Рой и Рей Макнълти. Проследиха ме до една местност в Роуд Айланд...

— В Роуд Айланд?

— Да! Както и да е, колата ми се повреди, двигателят просто угасна, и те ме нападнаха. С бухалки. Аз успях да ги... надвия и сега и двамата са там, вързани.

— И двамата?

— Да. Вече сигнализирах на деветстотин и единайсет и полицията пътува насам. Но нямам представа в чия юрисдикция е инцидентът. Намирам се близо до Чепачет. Искам да се свържеш с който е тук шеф на полицията и да потвърдиш, че Макнълти са ме

следили, докато бях в Бостън, да му разкажеш историята с Елиноор Добс, а също и че двамата са подсъдени за трафик на оръжие.

— И как така успя да ги набиеш, след като са били въоръжени с бухалки? Да не би да тренираш карате или нещо такова?

— Просто имах късмет. А и какво значение има! Аз съм жертвата.

Оказа се, че шосето „Пайн Орчард“ попада в юрисдикцията на полицейския участък на Глостър, Роуд Айланд. Патрулната кола от Глостър пристигна с проблясващи сини и червени светлини петнайсетина минути след като Демарко бе подал сигнала. Пет минути след нея дойде и линейка.

Полицаят от Глостър — млад мъж на не повече от двайсет и пет години — взе показания от Демарко, докато медиците се занимаваха с братята.

— Както си карах, колата ми угасна и...

— Какво й е? — попита полицаят.

— Не знам, просто така угасна. Какво значение има? Както и да е, тъкмо бях вдигнал капака, когато братята Макнълти спряха зад мен и аз побягнах.

— Познавате ли нападателите си?

— Да. Те са престъпници от Бостън.

Демарко разказа накратко на полицая историята на братята: как са били наети да тормозят Елиноор Добс и как впоследствие са били арестувани от федералните власти за трафик на автоматично оръжие с намерение да го продадат.

— По някаква причина — продължи Демарко — тези двамата, които, между другото, имат връзка с мафията в Провидънс, са си наумили, че аз имам пръст в арестуването им. След като съдът ги пусна под гаранция, започнаха да ме следят из Бостън. Може да питате полицай Фицджералд от Бостънското управление, той ще потвърди. И така, тази вечер, докато пътувах насам, за да се видя с един човек...

— С кого трябваше да се видите?

— Не е нужно да знаете името му.

Демарко бе очаквал въпроса какво всъщност търси посред нощ в пущинаците на Роуд Айланд. Но нямаше как да даде на полицая името на несъществуващ човек, за да му позвъни за потвърждение.

— Вижте — допълни той, — аз работя за конгресмен Джон Махоуни. — Споменаването на този факт най-малкото нямаше да му навреди. — Той ме изпрати да разговарям с един човек, който живее тук наблизо. Става дума за предстоящи изслушвания в Конгреса. Но не мога да ви кажа името му. Това е поверителна информация, поне докато минат изслушванията. Пък и какво значение има? Аз просто отивах да се срещна с този човек, когато колата ми се повреди и братята Макнълти ме нападнаха с бухалките, които видяхте.

Полицаят не изглеждаше убеден. Но пък скептицизмът си е обичайното състояние на един полицай.

— И как успяхте да ги набиете и двамата? — попита той.

— Да ви кажа, след като побягнах, първо се скрих зад онази сергия, после видях купчина щайги, притичах и застанах зад тях. Когато братята Макнълти стигнаха до сергията, те не знаеха накъде съм поел, затова единият тръгна нататък, за да види дали не се крия в онзи навес, а пък другият се насочи към горичката, за да огледа между дърветата. И така, когато единият стигна до купчината щайги, той надникна зад тях и в момента, когато главата му се подаде, аз го ударих.

— С какво го ударихте?

— С юмрук. С какво друго? Здравата го цапардосах, после с втори удар го проснах в безсъзнание.

— Ясно — каза полицаят. Което можеше да означава: впечатляващо!, или по-вероятно: що за глупости...

— После се затичах към колата си...

— Но нали казахте, че колата ви се е била повредила?

— Така е, но телефонът ми беше в поставката за чаши. Смятах да го взема и да позвъня на деветстотин и единайсет, и после да тръгна по шосето, за да се махна от тук, но в този момент другият брат ме видя. Беше се засилил към мен с бухалката и някак си се сблъскахме, той замахна да ме удари, но не улучи и тогава аз го ударих. Силно. И после сякаш нещо ми стана, започнах да го налагам и съм го нокаутирал. Вързах им ръцете, за да не ме нападат повече, и ви повиках. Истински късмет, че не ме убиха.

— Да, предполагам — каза полицаят. — Ще трябва да дойдете с мен до участъка.

— Какво? — повиши глас Демарко. Което прозвуча като: как смееете да не ми вярвате?

* * *

След час Демарко все още беше в полицейския участък на Глостър. Намираше се в стая за разпити и един по-възрастен полицай със сержантски нашивки на ръкавите го бе накарал да разкаже отначало как е бил нападен. Когато полицаят го пита дали му е нужен адвокат, той отвърна:

— Адвокат ли? Първо, аз самият съм адвокат и, второ, за какво да ми е нужен? Тези диваци ме нападнаха и аз просто се отбранявах.

— Някак ми е странно как колата ви се е повредила точно там — каза полицаят. — На място с такива удобни скривалища. Другото, което ми се вижда странно, е, че пратихме човек да вдигне колата и той отрече автомобилът да е повреден.

— Ами не знам какво да ви кажа — отвърна Демарко. — Аз просто си карах и тя угасна, все едно беше свършил бензинът, но в резервоара имаше достатъчно. Може помпата да се е запушила или нещо такова. Откъде да знам? Не съм механик. Знам само, че колата угасна и извадих късмет, че успях да се скрия зад някакви щайги. Помислете сам: откъде съм можел да знам, че те ще са там?

Вратата се отвори, една униформена служителка подаде глава и каза на сержанта:

— Пат, някакъв полицай от Бостън е дошъл.

Двайсет минути по-късно Фицджералд влезе в стаята за разпит. По лилави бермуди и тениска с цвят на зелен лимон, опъната върху корема му, той не приличаше особено на служител на закона. Обаждането на Демарко го бе сварило вкъщи и явно не си бе дал труд да се преоблече, преди да седне в колата и да потегли за Роуд Айланд.

Известно време Фицджералд мълча и гледа втренчено Демарко, после посочи с пръст камерата, монтирана високо горе на стената.

— Казах им да изключат това нещо.

— Добре — отвърна Демарко.

Фицджералд помълча още малко и продължи:

— Ченгетата тук знаят, че не им казваш всичко, но аз ги убедих, че Макнълти са лоши хора, и те ще ги арестуват за нападението срещу теб.

— Добре — повтори Демарко.

— Но си мисля, че ти си им свил номер, Демарко. Мисля, че си ги... подмамил да дойдат до тук. Както си мисля и че ти им уреди да ги хванат с онези автомати.

За миг Демарко си помисли дали да не изиграе на Фицджералд сцена: лицето му отначало да изрази объркване, после шок и накрая възмущение от абсурдните и обидни обвинения на Фицджералд. Но не го направи. Вместо това го погледна право в кървясалите очи и каза:

— И да съм го направил, какво?

Фицджералд понечи да му каже нещо, но после и той размисли. Просто кимна и отвърна:

— Утре ще позвъня на федералната прокурорка, която им повдигна обвинението, и ще ѝ кажа, че са те следили в Бостън и после са те проследили извън границите на щата, и са те нападнали. Тя ще говори със съдията, той ще им отмени гаранцията, след което двама федерални шерифи ще ги откарат в Бостън.

— Добре звучи — каза Демарко. — Как са братята, между другото?

— Нямам представа. Знам само, че не са умрели, иначе здравата щеше да загазиш. — Фицджералд се изправи. — Ти си играч, Демарко, а пък аз не обичам играчите. Съжалявам за станалото с онази възрастна жена, но ще се радвам, когато се разкараш от Бостън.

* * *

Рой и Рей Макнълти бяха в една и съща болнична стая, на две съседни легла с метални парапети отстрани. Левите им глезени бяха приковани с белезници за парапета. Пред стаята им стоеше на пост полицай и флиртуваше с една от сестрите.

И двамата бяха в съзнание, и двамата адски ги болеше глава. Рой имаше сътресение на мозъка, а Рей — превръзка върху смачкания си нос и половин дузина шевове под лявото око. И двете му очи бяха подути и посинени.

Рой Макнълти не помнеше какво го е сполетяло. Последният му ясен спомен беше как пристъпва към купчина щайги и се оглежда за Демарко, но след това нищо. Той попита, за трети пореден път — явно не помнеше първите два:

— Рей, какво стана, по дяволите?

Демарко си взе колата от глостърските полицаи и се прибра в Бостън; вече минаваше един през нощта, когато той хвърли ключовете на пиколото, бутна му десет долара бакшиш, понеже беше в отлично настроение, и веднага влезе в бара за едно питие преди лягане. Утре щеше да се заеме и с проблема Шон Калахан, който очакваше да бъде много по-опасен от братята Макнълти.

На следващата сутрин Демарко се събуди в девет. Ребрата го наболяваха от усилието да налага с юмруци братята Макнълти, но иначе се чувстваше отлично. Всъщност чувстваше се превъзходно. Слезе в ресторанта на хотела и си поръча обилна закуска с бекон, препечени филийки и омлет със зеленчуци. Мина му мисълта, че единственият начин, по който поглъща растителна храна, е като гарнитура към омлети и пици и не беше сигурен дали това се брои.

Докато чакаше закуската си, Демарко реши да провери как е Елинон, дали няма подобрение. По негови пресмятания дъщеря ѝ би трябвало вече да я е преместила от болницата в старческия дом в Портсмът. Но понеже не знаеше за кой старчески дом ставаше дума, той позвъни на Маги Долан и я помоли да нареди на стажантите да издирят Елинон.

— Голям си досадник, Демарко — каза му Маги.

— А ти си ангел, Маги — отвърна той.

Изяде си закуската и докато чакаше позвъняване от Маги, прегледа „Глоуб“. Демарко прескочи набързо всички бедствия, войни и катаклизми на предните страници и отиде чак на спортната секция. „Нашънълс“ ги дележа само три мача от първото място в Източната лига и имаха добри шансове да станат шампиони. „Уизърдс“ бяха купили някакъв украински гигант, два и десет, за да замени остарелия им капитан. Също не зле.

Телефонът му иззвъня. Беше един от гениите на Маги, този път момче, и го информира, че Елинон се намира в дом за възрастни „Глендейл“ в Портсмът. Демарко позвъни там и каза на жената, която му вдигна телефона, че е племенник на Елинон Добс. И понеже живеел в Тексас, не можел просто така да намине, но от майка си знаел, че Елинон не вървяла на добре, затова решил да звънне, за да провери.

Жената отсреща отвърна, че не знае коя е Елинон Добс, но би ли изчакал за минута? Пет минути по-късно в слушалката се чу различен женски глас и се представи като дежурната сестра.

— Обаждам се да питам как е Елинон Добс — каза Демарко.

Той още веднъж разправи за несъществуващата си роднинска връзка с нея, защото мислеше, че от персонала са по-склонни да разговарят за състоянието ѝ с роднина, отколкото със случаен познат.

— Ами, нали знаете... — каза сестрата.

Господи.

— Не, не знам. Затова питам. Мислех си, че има субдурален хематом, който се отразява на паметта ѝ, но докторът каза, че с времето може да се оправи.

— Съжалявам, но не се е оправила. Тя седи на стол и гледа през прозореца. Страхува се да излезе навън и когато се опитаме да я изведем, става раздразнителна. Лесно се обърква от най-прости неща, като например какъв десерт иска или какво да си облече. Никак не е добре с краткосрочната памет. Не помни името ми, а онзи ден, когато дъщеря ѝ дойде на свиждане, беше забравила и нейното. Мога само да ви кажа, че има признаци на деменция и засега няма изгледи за подобрене.

— О, боже — възкликна Демарко.

— Но от травмата не е минало кой знае колко време, така че още има надежда — каза сестрата, макар на Демарко да не му прозвуча особено обнадеждана.

Той ѝ благодари и затвори. Сега вече имаше предостатъчно мотивация да се захване с Шон Калахан.

* * *

Демарко още не беше казал на Махоуни какво бе научил за отношенията на Калахан с някогашния бос на мексикански наркокартел. Той също имаше нужда да научи повече за Хавиер Кастро, а Махоуни можеше да помогне в това отношение. Разбира се, когато му се обади, Махоуни не беше в офиса си, но Демарко помоли секретарката да предаде на великия държавник да го потърси колкото се може по-скоро.

Той се върна в стаята си и зачака обаждането на конгресмена. Докато чакаше, се замисли за Кастро. Човек като него едва ли щеше да прати двама идиоти с бухалки за риба да те убият, ако го ядосаш. Той

си припомни един епизод от сериала „В обувките на Сатаната“. В него шефът на картела, който по ранг и функции съответстваше на Кастро, отрязва главата на Тортуга, информатора на федералните, и я залепи върху корубата на една костенурка — „тортуга“ на испански. В следващата сцена камерата показваше как главата се движи ниско над земята, докато костенурката пристъпва с бавни крачки към границата на Съединените щати, където голяма група федерални агенти я наблюдават с невярващи очи.

Демарко не желаше да свърши с глава, залепена върху корубата на костенурка.

Телефонът му иззвъня. Беше Махоуни.

— Как е Елинор?

— Не е добре — отвърна Демарко и му предаде накратко разказа на сестрата от старческия дом.

Реакцията на Махоуни беше:

— Кучи син! — Той помълча малко, после продължи: — Джо, виж какво може да се направи. Нямам намерение да оставя Калахан да си свирка безгрижно след всичко, което причини. Петдесетте бона, с които ни помогна да хванем братята Макнълти, за такъв като него са глоба за неправилно паркиране. Една глоба не е достатъчна. Не и за мен.

За момент Демарко се изкуши да разкаже на Махоуни за случилото се предишната вечер, как за последно бе видял братята, когато ги качваха на линейката и как скоро щяха да са пак в ареста, в очакване на делото. Но реши, че този разговор не е за по телефона.

— Обаждам се, за да ти кажа какво научих за Калахан от бившата му жена. — Той помълча за ефект. — Един от инвеститорите в „Дилейни Скуеър“ е Хавиер Кастро, който е ръководил или може би още ръководи мексикански наркокартел.

— Шегуваш се.

— Не — отвърна Демарко и му разказа как Калахан и Кастро се запознали, докато Калахан и бившата му съпруга били на почивка в Мексико.

— И какво предлагаш? — попита Махоуни. — Да намесим Министерството на финансите или Агенцията за борба с наркотиците, за да докажат, че Калахан пере пари на картела?

— Не. Мисля, че това ще бъде твърде сложно и ще отнеме време, а може да се окаже и напразно. Предполагам, че Хавиер Кастро не е невинен, когато става дума за пране на пари.

— И какво смяташ да правиш?

— Не знам. Засега. Но все има някакъв начин да се възползваме от тази информация.

— Измисли нещо.

— Ще измисля — каза Демарко. — Но трябва да науча повече за Кастро.

Адел Томлин му бе казала единствено, че Кастро бил красив мъж с прекрасни обноски. Но Демарко предполагаше, че в този бизнес не се израства до върха на пирамидата с „моля“ и „благодаря“.

— Мислех си дали не мога да поразпитам някого в Агенцията за борба с наркотиците.

— Е, хайде стига! — запротестира Махоуни, сякаш два-три телефонни разговора щяха да го убият.

Мина още час, през който Демарко гледаше сутрешните телевизионни предавания в стаята си, понеже не се сещаше какво поумно да върши. Как може да има хора, помисли си той, които всеки ден гледат подобни глупости? И тогава телефонът му отново иззвъня.

— Тук е Бил Уилсън от офис Сан Диего на Агенцията за борба с наркотиците. Казано ми бе да се свържа с вас.

— Благодаря, че се обадохте. Трябва ми информация за Хавиер Кастро.

— Да, и аз така разбрах. Но защо ви е?

— Човекът, който ви нареди да ми се обадите, какво ви каза: да задавате въпроси или да ми помагате? Защото аз работя за една голяма клечка, която може да ви вгорчи живота...

Уилсън се поколеба.

— Да ви помагам.

— Добре тогава. Какво можете да ми кажете за Кастро?

— Понастоящем, поне доколкото знаем, Кастро е примерен гражданин. Натрупал е около един милиард долара от наркотици...

— Един милиард? — прекъсна го Демарко. — Наистина ли?

— Само за миналата година мексиканските наркокартели са изкарвали около дваайсет и два милиарда печалба. Дали знам със сигурност, че Хавиер Кастро е милиардер? Отговорът е: не. Но знам,

че има адски много пари, така че един милиард далеч не е невероятно. Както и да е, преди около пет години Кастро прехвърли целия си бизнес на свой братовчед, абсолютен психар, и сега Кастро е изцяло легитимен предприемач.

— Но що за човек е?

— Бил е бос на наркокартел. Що за човек смятате, че е? Навлязъл в бизнеса, когато бил на седемнайсет, като повечето в бранша, защото произхожда от бедно семейство и не е получил никакво образование. Казал си: мога да стана наркопласьор в Мексико или берач на ягоди в Калифорния. Затова се хванал на работа за някакъв наркобос на име Гереро, за да върши онова, което биха вършили всички на негово място: пренасял дрога през границата, събирал дългове, пазел Гереро от другите картели, убивал хора, които Гереро му нареждал да убие. На двасет и пет вече бил един от най-близките му сътрудници, защото Гереро си дал сметка, че е поинтелигентен от повечето идиоти, които работели за него. След това, когато станал на трийсет и четири, убил Гереро и поел бизнеса. После си казал, че до четири-пет години някой друг, било от неговите хора, било от друг картел, ще убие него. И тогава се оказало, че той е различен.

— В какъв смисъл различен? — попита Демарко.

— Кастро е един от рядко срещаните търговци на дрога, които си задават въпроса: кога е време да спра? Той не се опитвал да разширява империята си. Просто пазел онова, което имал, понеже знаел, че изкарва повече пари, отколкото някога ще бъде в състояние да изхарчи. Затова при всяка възможност формирал съюзи с другите картели, за да избягват войните за територия. Не позволявал на хората си да извършват кланета в туристически места, защото знаел, че това дразни правителството, а освен това той самият имал инвестиции в туризма. И още нещо: решил да се образова. А понеже вече му било късно да тръгва на училище, си наел частни учители, научил английски и дори на практика изкарал висше по бизнес мениджмънт, за да знае какво да прави с парите си. След което полека-лека започнал да се отдръпва от картела. Поставил начело братовчед си, подкупил съответните политици, за да го оставят властите на мира, и се превърнал в поредния заможен мексикански пенсионер, живеещ от дивидентите на

направените инвестиции. Питате що за човек е. Според мен главното, което може да се каже за него, е, че е аналитик.

— Аналитик?

— Да. Човекът мисли, преди да действа. Не се поддава на емоции. Би убил някого, ако се налага, но само ако се налага. Има развито его, но не позволява то да го тласка към глупави постъпки. Но едно нещо ще ви кажа: той може вече да не е бос на наркокартел, но ако някой се изпречи на пътя му, ще му отреже главата.

— Дано поне не я залепи върху някоя костенурка — каза Демарко.

— Какво? — попита Уилсън.

Демарко позвъни на Адел Томлин.

— Трябва да говоря с Хавиер Кастро. Имаш ли някаква представа къде би могъл да е в момента?

— Би могъл да е на много места. Повечето време е в Мексико Сити, но има имоти във Веракрус и Оахака. А последния път, като се видяхме с Даниел, тя ми каза, че си купували къща в Швейцария. Но ако трябва да отгатна, най-вероятно е в Мексико Сити.

Демарко нямаше никакво желание да ходи до Мексико Сити, за да се среща с Кастро.

— Мислех си, след като сте такива добри приятелки с Даниел, дали не би могла да й се обадиш, да я питаш как е и да разбереш къде е съпругът й?

Адел се поколеба.

— Когато ти казах, че Хавиер е вложил пари в „Дилейни Скуеър“, бях на няколко питиета. Освен това бях бясна на Шон — това ми е обичайното състояние! Но не искам Хавиер да научи, че сме разговаряли за него. Хавиер и Даниел може да са ми приятели, но...

— Да, разбирам. Хавиер не е човек, когото е разумно да провокираш. Но той няма да научи, че си разговаряла с мен. Всъщност аз току-що говорих по телефона с един федерален агент от Сан Диего. И така, смяташ ли, че можеш да откриеш къде е Хавиер в момента?

— Защо не използваш връзките си в правителството, за да го издириш?

— Бих могъл, но това ще отнеме време. По-лесно и бързо би било, ако просто позвъниш на съпругата му.

След като Адел не отговори веднага, Демарко се замисли как по-дипломатично да ѝ каже нещо от рода на: Адел, бившият ти те остави заради по-млада жена. Ако искаш да му го върнеш, помогни ми.

Но преди да бе намислил съответния смекчен вариант на това внушение, тя каза:

— Е, добре, ще позвъня на Даниел.

След пет минути Адел му се обади.

— Хавиер е в Мексико Сити, както си и мислех — каза тя. — Но знаеш ли какво? След седмица Даниел идва в Ню Йорк да се види с дъщеря си. Тя току-що била привършила с някакъв учебен проект за филм и Даниел ще бъде тук за премиерата. Така или иначе, ще остане една седмица при дъщеря си и може да намина да ги видя. Радвам се, че ме подсети да ѝ се обадя.

Демарко изобщо не се интересуваше къде ще бъде Даниел следващата седмица. Той искаше да разговаря с Хавиер.

— Благодаря ти, Адел. Между другото, случайно да знаеш адреса на Кастро в Мексико Сити?

— Разбира се. Всяка година им пращам коледна картичка. Изчакай минута, ще го намеря. Между другото, ще имаш ли скоро път към Кейп Код?

Демарко вече разполагаше с адреса на Хавиер Кастро, но определено не му се ходеше до Мексико, за да разговаря с него; чувстваше се, сякаш се готви да влезе в клетката на лъва и да го дръпне за опашката. Затова, понеже му беше останал още един коз покрай братята Макнълти, той реши да го изиграе. Ако братята откажеха, тогава щеше да отиде да се види с Кастро. Евентуално.

Той се обади на своя стар приятел полицай Фицджералд и чу дружелюбния му глас в слушалката:

— Какво искаш пак, дяволите да те вземат?

— Искам да говоря с братята. Къде са те?

— В следствения арест на окръг Есекс в Мидълтън.

— На какво разстояние е това от Бостън?

— На четирийсет минути.

— Добре. Искам да говоря с тях. Можеш ли да го уредиш?

— Защо?

— Искам да свидетелстват срещу Шон Калахан. Да признаят, че той ги е пратил да убият Елинон Добс.

— И защо да го правят? — попита Фицджералд. — В момента са арестувани за притежание на оръжие, не за опит за убийство.

— Но ако им гарантирам, че ще лежат по-малко време по обвиненията за пушките, ще получат имунитет за инцидента на Елинон и аз няма да свидетелствам срещу тях за нападението в Роуд Айланд, може и да решат да дадат показания срещу Калахан.

— А ти имаш ли правомощия да сключиш такава сделка? Искам да кажа, освен ако не съм пропуснал нещо, ти не си точно федерален прокурор, нали?

— Не, нищо не си пропуснал. Но познавам човек, който може да накара Министерството на правосъдието да ни съдейства.

— Да, знам, че познаваш такъв. И той е единствената причина да разговарям сега с теб.

— И така, можеш ли да ми уредиш срещата?

— Добре, ще се обадя — каза Фицджералд, сякаш също като Махоуни едно телефонно обаждане щеше да го убие.

* * *

Демарко се срещна с братята в една от стаите за разпит на следствения арест в окръг Есекс. Бяха облечени с бели тениски, сини джинси и гумени чехли на краката. За негова радост, имаха вид на хора, които някой здравата е набил; Рей изглеждаше по-зле от Рой и далеч по-зле от Демарко, когато двамата го бяха издебнали в обществения паркинг. И двете му очи бяха насинени; имаше превръзка през носа си и шевове на челото. В лицето приличаше на раздразнен, не особено умен емот. Рой нямаше никакви видими белези по себе си — Демарко го бе ударил по темето и по челюстта, — но очите му изглеждаха замъглени и му беше трудно да се съсредоточава. За облекчение на Демарко, и двамата бяха с белезници на ръцете, които бяха заключени за големи халки, заварени върху металната маса, а масата беше циментирана в пода.

— Какво искаш? — попита Рей Макнълти. — Ако не бяха тия белезници, щяхме да те пречукаме.

— Колкото го направихте предишния път — каза Демарко.

— Майната ти! — отвърна Рой.

— Какво искаш? — попита отново Рей.

— Да ви предложи сделка — отговори Демарко. — Искам да свидетелствате, че Шон Калахан ви е платил да убиете Елинон Добс.

— Нямаме нищо общо с падането на оная жена.

— Рей, ще откарате поне по десет години за трафик на оръжие. Освен това ще ви осъдят и за нападението срещу мен в Роуд Айланд, което означава още години затвор. Смяташ ли, че Шон Калахан би лежал толкова време заради вас?

— Не сме доносници — каза Рой.

— Ако си признаем, че имаме нещо общо — каза Рей, — прокуратурата ще ни лепне и опит за убийство в допълнение към трафика на оръжие. А пък за това, че сме те нападнали, ти го твърдиш. Ние казваме друго. Да не ни мислиш за глупаци!

— Да, определено ви мисля за глупаци. Не слушате какво ви говоря. Ако приемете да свидетелствате срещу Калахан, ще ви уредя такава сделка, че ще получите имунитет за това, което причинихте на Елинон. И няма да свидетелствам срещу вас за нападението, а ще получите и облекчена присъда по обвиненията за трафик на оръжие. Няма да се измъкнете съвсем без нищо, но вместо да лежите десет години, може да минете и с пет.

— Не сме доносници — повтори Рой.

Това беше единственият му принос към разговора. Явно Демарко го бе ударил прекалено силно с картофа по главата.

— Шегуваш ли се? — възкликна той. — Мислиш си, че сте някакви мафиоти, които са дали обет за мълчание? Имам новина за теб. Вече и мафиотите не зачитат обета за мълчание.

— И изобщо не ти вярваме, отворко! — каза Рой.

Демарко определено не ги винеше.

— Ще си излежим присъдите — продължи Рей — и когато излезем от затвора, ще те издирим и ще те убием.

Безнадеждна история.

Демарко се върна с колата обратно в Бостън. Още не можеше да повярва, че братята бяха отказали офертата му. Те бяха упорити глупаци, но, един Бог знаеше защо, лоялни към Калахан. Или може би това не беше лоялност. Може би — както му бе казал и Рой — просто не му вярваха. Каквато и да беше причината, сега вече се налагаше да замине за Мексико, за да се види с Хавиер Кастро. Можеше да му се обади и по телефона, но си каза, че един телефонен разговор не би имал същия ефект като среща лице в лице. От друга страна, самото ходене до Мексико...

От онова, което Демарко бе чувал за Мексико, там цареше беззаконие, полицаите бяха или корумпирани, или некадърни, а наркокартелите правеха безнаказано каквото си искаха. И той не знаеше колко статии бе чел за това как картелите отрязвали главата на всеки изпречил се на пътя им. Последното зверство беше безследното изчезване на четирийсет и трима студенти; минали бяха месеци, преди полицията да открие трупове им изгорени в екарисаж, притежаван от един от картелите; причините за клането си оставаха неизвестни до ден днешен. Колко ли усилие щеше да е необходимо, за да накарат един американец просто да изчезне?

Демарко си запази място с полета на „Делта“, който тръгваше от Бостън в шест на другата сутрин и трябваше да пристигне в Мексико Сити по обед. За да си намери хотел, той провери в Гугъл Карти адреса на Хавиер Кастро, който му бе дала Адел, и си направи резервация в най-близкия „Мариот“. Услужливите феи от Гугъл го информираха също, че Кастро живее в ексклузивния квартал „Поланко“, в района „Мигел Идалго“, където бяха резиденциите на едни от най-богатите мексикански семейства.

След като приключи с приготовленията за пътуването си, той отиде във фоайето на хотела, записа си номера на един от телефонните автомати там и позвъни на Махоуни. За негова изненада, Махоуни отговори от мобилния си телефон. Очаквал бе да се включи гласова поща и да му се наложи да чака, докато Махоуни благоволи да му звънне обратно.

— Намери телефонна кабина — каза Демарко, който не знаеше колко ли време щеше да му отнеме това. С масовото изчезване на

обществените телефони през последните години откриването на улична кабина се бе превърнало в почти непосилна задача. — Имам нещо да ти казвам, а не искам да говоря по мобилен телефон. Позвъни ми на този номер.

И той му продиктува номера на хотелския автомат. Макар да му се струваше малко вероятно някой да подслушва мобилния телефон на Махоуни, не искаше да рискува. След неизбежното, макар и този път сведено до минимум пуфтене, Махоуни прие и петнайсет минути покъсно телефонът във фойето иззвъня.

— Смятам утре да отлетя за Мексико Сити, за да се видя с Хавиер Кастро.

— И за какво ти е да правиш това?

— Ще го заплаша със страховитата мощ на американската държава, ако не ми помогне да погребва Шон Калахан.

Демарко му обясни какво точно има предвид и когато свърши, Махоуни изохка:

— Смяташ ли, че е много умно да шантажираш човек, който е ръководил наркокартел?

— Напротив, смятам дори, че е твърде глупаво, но ти беше този, който каза, че не е достатъчно да вземем петдесет бона от Калахан, за да натопим братята Макнълти. Думите ти бяха: „За такъв като него петдесет бона са глоба за неправилно паркиране“. А така, ако Кастро изпълни това, което искам от него, Калахан няма да получи глоба за паркиране, а ще бъде разорен.

— И все пак сигурно помниш, че преди година един от картелите беше отвлякъл федерален агент, който работел там под прикритие. Одрали го жив, преди да го убият. Тези хора са ненормални.

Точно каквото Демарко искаше да чуе в този момент.

— И какво очакваш да направя? — каза той. — Да простя на Калахан за онова, което причини на Елинор, да го оставя да си прибере милионите, които ще спечели от „Дилейни Скуеър“?

— Не — отвърна Махоуни. — Казвам ти само, докато си там, да внимаваш.

Сериозно ли?

— Ще внимавам, но се съмнявам, че Кастро би посегнал на човек, който работи за член на Конгреса — заяви Демарко, който изобщо не беше сигурен, че това е така. — Но това е една от

причините да ти позвъня. Ако до два-три дни не се чуем пак... обади се на някого.

След като разговаря с Махоуни, Демарко реши да си поръча един хубав стек в ресторанта на хотела. Имаше усещането, че като осъдените на смърт има право на последно ядене. След вечерята, която наистина си струваше, той се насочи към бара за едно-две питиета преди сън. Или три. Седна на един от високите столове и се огледа, и — я виж ти! — забеляза една жена, която приличаше на актрисата Ейми Адамс. Макар че пред никого не би си признал, Демарко имаше слабост към нея.

В хотела явно се провеждаше конгрес на автори на любовни романи. На връщане от срещата си с братята Макнълти той бе забелязал във фоайето реклама на събитието с отпечатани две-три снимки на писатели, за които не беше чувал. През живота си Демарко не бе хващал в ръка любовен роман, но бе виждал съблазнително разголените едрогърди жени на кориците и предполагаше, че този род книги са пълни със смели сексуални фантазии. Или може би нещо още по-добро: личен опит, от който авторът да черпи вдъхновение.

Жената, която бе привлякла погледа му, имаше дълга червеникава коса, същата като на Ейми Адамс в онзи филм, в който играеше любовницата на мошеника. Беше седнала на една маса с още три жени и Демарко предположи, че и четирите са авторки на любовни романи. Другите три бяха пълни, минали петдесетте, а може би и шейсетте и Демарко имаше усещането, че при описанията на любовни сцени отдавна вече разчитаха на въображението си, а не на пресен личен опит. Но двойницата на Ейми... беше сладка, ниска и с щедри форми. Тя забеляза, че Демарко я гледа, срещна погледа му и се усмихна, което го накара да си помисли, че далече от къщи, на неутрален и същевременно предразполагащ терен, тя би могла да си позволи малко практически упражнения като източник на творческо вдъхновение.

Докато обмисляше начини да отдели Ейми от приятелките ѝ, тя още веднъж хвърли поглед към него, после смушка с лакът седящата до нея жена — между петдесет и шейсет, с дълга сива коса и без грим,

— която погледна Демарко, каза нещо на Ейми, после и двете жени станаха от местата си и се приближиха към него.

— Здравейте, казвам се Маделин Къмингс — каза Ейми. — А това е моята колежка по перо Джанис Брукс. Чудехме се дали ще разрешите да ви снимаме.

— Да ме снимате? — повтори Демарко.

— Да. Знам, че ще ви прозвучи странно, но в книгата, която пишем, има един отрицателен герой, и като видяхме лицето ви, си казахме: „Ето го Бруно! Това е нашият злодей!“. Разбирате ли, винаги ни помага да обрисоваме героите в книгите си, особено главните, ако изхождаме от конкретна личност. Така че, стига да не ви е неприятно, позволете да ви снимаме.

— Аз имам лицето на вашия злодей?

— Ами да. Искам да кажа, имате едно такова сурово изражение — отвърна Маделин.

— Изглеждате малко като гангстер — допълни Джанис.

— Някак заплашително — поясни Маделин.

— Брутално — добави Джанис.

— Брутално? — попита Демарко.

— Не исках да ви обидя — каза Маделин. — Убедена съм, че сте много симпатичен мъж, но имате едно такова лице, че... Вие сте нашият Бруно!

Отблизо тя не приличаше чак толкова на Ейми Адамс. Всъщност изобщо не приличаше на нея. Очите ѝ бяха твърде близко разположени, а носът ѝ — по-топчест.

— Ами да, защо не? Снимайте — съгласи се Демарко.

Маделин — която вече определено не му приличаше на Ейми — хвана в кадър лицето на Демарко със смартфона си и щракна една снимка.

— Още веднъж, ако обичате! Толкова сме ви благодарни.

— Няма проблем — отвърна Демарко.

Двете се върнаха на масата си, а Демарко погледна отражението си в огледалото зад бара. Що за идиотщина! Изобщо не изглеждаше „заплашително“, каквото и да значеше това, а още по-малко брутално. Реши да отиде и да си допие в друг бар, където нямаше да му се плетат разни откачени писателки в краката. После, на сутринта, щеше да

отлети за Мексико, за да се опита да сплаши човек, който бе ръководил наркокартел.

Докато самолетът снижаваше за кацане на международното летище „Бенито Хуарес“, Демарко наблюдаваше безкрайната шир на огромния град, простираща се във всички посоки под тях. Населението на Мексико Сити наброяваше около девет милиона, но с прилежащите градове и предградия в целия метрополис живееха над двайсет милиона души.

Демарко бе посещавал Мексико само веднъж, и то преди години, още когато войната между наркокартелите не се беше разгоряла до степен да му убие всякакво желание за повече пътувания. Но единственото му посещение бе оставило у него чудесни спомени. Той и жената, с която излизаше навремето — тя работеше за Държавния департамент и много се гордееше с испанския си, който беше на гимназиално равнище, — бяха отседнали в един хотел в Пуерто Ваярта на тихоокеанското крайбрежие. Демарко бе запомнил онова място най-вече с две неща.

Първото — което впоследствие бе потвърдила и Адел Томлин с разказа си за Лос Кабос — беше, че обслужването наистина бе невероятно. Той никога нямаше да забрави вечерята в ресторанта на хотела, когато четирима келнери бяха пърхали около него и приятелката му, докато се хранеха.

Но другото нещо, отпечатало се завинаги в паметта му, и то повече от великолепието на курорта, бе бедността. Демарко и приятелката му бяха прекарвали голяма част от седмицата зад оградите и охраняваните бариери на курортния комплекс, край плажа, в баровете и около басейна, но един ден решиха да наемат кола и да пообиколят наоколо. И тогава Демарко видя как живееха бедните в Мексико. Най-яркият му спомен беше от минаването им през някакво село, където по протежение на единствената улица, между двата реда колиби с ламаринени покриви — жалки постройки, подхождащи на държава от Третия свят — минаваше кафяв ручей от фекални води, а в него стоеше голо момиченце на около три години. Сякаш курортът

беше феодален замък и докато човек останеше в рамките на стените му, щеше да си спести истината за живота на крепостните. Може би страната се бе променила към добро, откакто не бе идвал тук; Демарко искрено се надяваше да е така.

В онази част на Мексико Сити, където се намираха хотел „Мариот“ и резиденцията на Хавиер Кастро обаче, нямаше и следа от бедност. Тя по нищо не се различаваше от заможните квартали на американските градове, а специално 22-етажният „Мариот“ беше поне с пет класи над „Парк Плаза“ в Бостън. Фоайето спираше дъха с мраморните си подове, високите вази с аранжирани цветя и модерните скулптури. Встрани от главното фоайе имаше библиотека с тъмни ламперии за предпочитащите усамотението; имаше ресторант, специализиран във френска кухня, а за любителите на по-непретенциозната храна отвън на терасата — бистро с изглед към хълма Чапултепек. Наблизо се намираше Антропологическият музей, в който бяха изложени предмети от цивилизациите на ацтеките и майте, както и Масарик авеню — местният аналог на Родео Драйв в Лос Анджелис — със скъпите си магазини, нощни барове и модни ресторанти. Демарко нямаше да вкуси нищо от тези изкушения, тъй като смяташе да остане в града колкото бе възможно по-кратко.

Той нямаше телефонния номер на Хавиер Кастро. Можеше да го поиска от Адел Томлин, но реши да не го прави, все пак знаеше адреса. Демарко си взе душ и си сложи костюм с бяла риза и вратовръзка. В Мексико Сити не беше чак такава жега, както в Бостън — което той си обясни с надморската височина; и все пак беше доста топло, може би към трийсет градуса. Но Демарко си каза, че би било редно да се облече подобаващо за човек, представляващ американски конгресмен.

Той взе такси за адреса на Кастро. Шофьорът — като всички мексиканци, които бе срещнал до момента — говореше английски. Хавиер живееше на улица, която се наричаше „Реторно де Хулиета“; къщите в квартала бяха големи и луксозни на вид. Що се отнася до резиденцията на Кастро, от таксито Демарко виждаше само триметровия зид с бяла мазилка, увенчан с вечно цъфтяща бугенвилея, широката близо четири метра порта от ковано желязо и алеята за коли, която се губеше сред дърветата.

Той каза на шофьора да го чака и пристъпи към интеркома, вграден в зида до портата. Натисна бутона и докато чакаше някой да

му отговори, забеляза охранителната камера, която го наблюдаваше отвисоко със стъкленото си око. После видя още поне две подобни камери, скрити сред разклоненията на бугенвиеята. Малко по-късно човешки глас каза нещо на испански.

— Идвам да се срещна с господин Кастро — каза Демарко.

— Кой сте вие?

— Казвам се Демарко и съм тук от името на конгресмен Джон Махоуни.

След продължителна пауза гласът отново се обади:

— Сеньор Кастро не е тук в момента.

Демарко бе очаквал такова развитие на нещата. Той бръкна в джоба си и вдигна пред камерата малък хартиен плик.

— Имам бележка за него. Бихте ли се погрижили да я получи?

Последва нова продължителна пауза, после гласът каза:

— Изчакайте там.

След малко по алеята за коли се зададе чернокос мъж с риза на цветя и джинси. Беше около четирийсетгодишен и изглеждаше в отлична физическа форма. Отпред в колана му беше затыкнат пистолет, който мъжът изобщо не си даваше труда да прикрива.

Демарко му подаде плика между решетките на портата и каза:

— Телефонният ми номер е написан върху бележката.

Мъжът — Демарко си помисли, че сигурно е от охраната — не отговори. Просто взе плика, обърна се и закрачи обратно по алеята.

Демарко каза на шофьора да го откара обратно в „Мариот“. Единственото, което му оставаше, бе да чака обаждане от Кастро. Върху бележката бе написал: „Господин Кастро, аз представлявам Джон Махоуни, член на Конгреса на Съединените щати. Бих искал да обсъдим проекта «Дилейни Скуеър» в Бостън. Конгресмен Махоуни няма никакво желание да ви причинява правни или финансови проблеми, но във връзка с господин Калахан има едно нещо, което трябва да се разреши. Във ваш интерес е да не разговаряте с господин Калахан, преди да сте говорили с мен. Моля да ми се обадите в първия удобен за вас момент, макар въпросът да не търпи отлагане“. Отдолу се бе подписал с името си: Джоузеф Демарко, и бе написал номера на мобилния си телефон.

Наближаваше пет следобед, когато Демарко се прибра в „Мариот“. Нямаше представа дали Кастро ще му се обади тази вечер — или изобщо, — но реши да се навърта около хотела, за да си вземе лесно такси, ако се наложи. Освен това вътре поне щеше да бъде в безопасност. Не че бе казал на охранителя къде е отседнал, но реши да не рискува.

Както бе уверил Махоуни, той не смяташе Кастро за толкова глупав, че да навреди на човек, работещ за член на Конгреса. В същото време не му беше трудно да си представи как, докато си ходи по улицата, пред него спира кола, някакъв тип му навира пистолет в лицето и му казва да се качи. И после, на другата сутрин, трупът му е намерен с липсващ портфейл в някой квартал, известен с уличните си нападения, след което от американското посолство си казват, че от непредпазливост е навлязъл в части на града, където не е имал работа. Или пък може би трупът му изобщо нямаше да бъде открит. Демарко си каза, че може би развива параноя — но понякога параноята не е чак толкова лошо нещо.

Той отиде в бара встрани от главното фоайе и си поръча маргарита вместо обичайното мартини. Когато си в Рим, прави като римляните. Барът беше почти празен, ако не се брояха две високи стройни блондинки, които разговаряха на немски помежду си, и съпружеска двойка американци в напреднала възраст, които по акцента бяха някъде от дълбокия Юг. Той провери телефона си за силата на сигнала — всичко беше наред, четири от петте кръгчета бяха осветени. Докато отпиваше от питието си и се питаше какво ще прави, ако Кастро откаже да се срещне с него, двама мъже — и двамата руси, високи и красиви — се приближиха към масата на двете германки. Четиримата си тръгнаха заедно от бара; бяха забележителна групичка, която му напомни за Хитлерюгенд. Малко след това си тръгна и възрастната двойка американци; Демарко остана насаме с бармана, който мълчеше.

Ама че тъпотия, да се крия в хотела — помисли си той. Беше приятна вечер, още поне два часа щеше да е светло. Той реши да се разходи и да вечеря в някое скъпо заведение на Масарик авеню. Не го притесняваше цената на хотела, нито сумата, която щеше да даде за вечеря; каза си, че една малка част от петдесетте хиляди долара, които Махоуни бе измъкнал от Калахан, щеше да покрие разносните по

мексиканската му авантюра. Помоли пиколото да му препоръча ресторант и той го упъти към някакво заведение, наречено „Бико“. Според пиколото „Бико“ бил най-добрият ресторант не просто в Мексико Сити, а в цяла Латинска Америка, специализирал в баска кухня. Демарко си помисли: защо не? Не бе дошъл до тук, за да яде тако.

Без да бърза, той отиде пеша до ресторанта, където бе посрещнат с многословни любезности от чаровна млада жена и настанен на маса, отрупана с — както му се стори — твърде много чаши за вино. Келнерът — възрастен мексиканец — търпеливо обсъди с него менюто и Демарко реши да го възнагради, насочвайки се към най-скъпите блюда. За ордьовър си поръча пастет от гъши дроб със синапено семе и зелен лук, за основно ястие патешки гърди, готвени в шери със зелени маслини, и — разбира се — различно вино с всяко блюдо. След четвърт час, тъкмо бе преполовил първата си чаша, когато келнерът сложи на масата пред него порцията му гъши дроб, оформена като някакво произведение на ювелирното изкуство. Демарко ѝ се полюбува известно време, после вдигна вилицата и тогава до масата му се приближиха двама мъже.

— Господин Демарко — каза единият, — молим ви да ни последвате. Господин Кастро иска да говори с вас.

Ооо! — помисли си Демарко.

И двамата мъже бяха с латиноамерикански черти, малко над трийсетте, облечени с костюми, бели ризи и вратовръзки. Бяха високи, жилави и мускулести; донякъде напомняха на хрътки. Демарко бе готов да се обзаложи, че под саката на костюмите си носеха оръжие.

Кастро бе решил да му направи демонстрация и Демарко бе впечатлен. Единственият начин, по който тези хора биха могли да го открият, бе по сигнала на мобилния му телефон. Което означаваше, че през двата часа, откакто Демарко бе предал бележката с телефонния си номер на портала, Кастро се бе свързал с някого и му бе възложил да открие титуляря на номера. Освен това се бе добрал и до снимката му, за да може тези двамата да го разпознаят, което също беше впечатляващо. Демарко нямаше профил във Фейсбук, никога не го бяха снимали за медиите — откъде тогава Кастро се бе сдобил с негова снимка? От шофьорската му книжка? От служебната му карта на

сътрудник към Конгреса? Нямаше представа как, но Кастро го бе направил. С което искаше да му каже: мога да те откроя, когато реша.

— Може би първо да си довърша вечерята?

В отговор двамата просто го изгледаха.

— Е, добре — сви рамене Демарко.

Майната му, помисли си той. Хвърли една стодоларова банкнота на масата, като се надяваше, че стига за чашата вино и ордъовъра, до който не се бе докоснал, и последва двамата мъже към паркирания пред ресторанта джип с тъмни стъкла на прозорците.

Единият от мъжете седна зад волана, а другият се настани на задната седалка до Демарко.

— Къде отиваме? — попита той.

Мъжът на задната седалка не отговори, вместо което каза:

— Трябва да ви претърся за оръжие.

— Не съм въоръжен — отвърна Демарко.

Мъжът не каза нищо, само го изгледа.

— Е, претърсвай — каза Демарко и вдигна ръце на тила си.

Бодигардът го опипа навсякъде. Беше твърде обстоен. Когато мъжът приключи, той отново попита:

— Къде отиваме?

Мъжът отново не отговори.

Демарко се остави на милостта на развихреното си въображение. Вече се виждаше, коленичил пред плитък гроб, с допрян до тила пистолет. После си каза: вземи се в ръце! Кастро нямаше да му стори нищо, преди да разговаря с него. Но и тази мисъл не го утеши кой знае колко. Защо изобщо му трябваше да идва тук?

След двайсетина минути джипът спря пред портата на резиденцията. Шофьорът отвори дистанционно, после подкара по алеята за коли между два реда дървета и паркира пред внушителна входна врата от червено дърво с декоративни панти от ковано желязо. Но мъжете не поведоха Демарко към вратата. Вместо това заобиколиха къщата и се насочиха към открит вътрешен двор, застлан с многоцветни керамични плочки. В средата на двора бликаше фонтан, а пространството наоколо беше обградено с широколистни храсти; кошници с каскадни цъфтящи мушката висяха от метални стълбове. През скрити високоговорители звучеше музика — нещо за пиано,

което Демарко не можеше да различи. Всичко бе замислено да внушава спокойствие, но той не се чувстваше никак спокоен.

Хавиер Кастро беше седнал на градинска маса и отпиваше от чаша с вино. Мъжете заеха позиции на няколко метра — достатъчно далече, за да не чуват разговора, но и достатъчно близо, за да застрелят Демарко при първия знак.

Адел Томлин му бе казала, че Кастро изглежда като кинозвезда, и Демарко си помисли, че това не е далече от истината. За разлика от Демарко и двамата бодигардове Кастро беше облечен небрежно — с бяла риза, сив панталон и сандали. Демарко знаеше, че приближава шейсетте, понеже Адел му бе казала, че е с десет години по-възрастен от Калахан, но изглеждаше значително по-млад и в отлична физическа форма. Не беше висок като бодигардовете си — на ръст беше горедолу колкото Демарко, — но също като тях беше жилиав и мускулист. Имаше къдрава черна коса, леко прошарена, квадратна челюст, издаваща силна воля, и тънки мустаци. Като цяло беше красив мъж.

Той направи знак на Демарко да седне и без да му предложи чаша вино, мина по същество.

— С какво мога да ви бъда полезен, господин Демарко? — каза той с едва доловим акцент.

Който и да му бе преподавал английски, си бе свършил добре работата.

— Както, не се съмнявам, знаете — започна Демарко, — Шон Калахан е водещата фигура в един мащабен строителен проект в Бостън. Реализацията изисква събарянето на жилищна сграда, в която живее възрастна дама на име Елинор Добс, но Елинор отказва да освободи апартамента си. След като Калахан установил, че не може да я подкупи, той се опитал да я принуди да напусне, като ѝ спрял водата, тока, климатика и изобщо правел всичко, за да я тормози. Затова тя отишла да се оплаче на шефа ми, който ме изпрати да се намеся, но преди да бях успял да накарам Калахан да я остави на мира, той изпратил двама биячи да я препънат надолу по стълбите. Жената си ударила главата и още не се е възстановила.

— Защо ми разказвате всичко това, господин Демарко? — попита Кастро. — Познавам Шон Калахан от светски сбирки, но нямам нищо общо с бизнеса му.

Демарко се изправи пред необходимостта да посочи на Хавиер Кастро, че лъже, без да го нарече в лицето лъжец.

— Сеньор Кастро, моят шеф е твърдо решен да накара Калахан да си плати за това, което причини на Елинор Добс. За начало ми нареди да проверя източниците на финансиране на „Дилейни Скуеър“. Честно казано, надявах се да открия нещо, с което да причиня сериозни неприятности на Калахан, и тогава открих, че вие сте един от крупните инвеститори в проекта му. По-конкретно, разбрах, че парични суми, идващи от вас, са минали през консорциум на Кайманите, преди да бъдат отпуснати като заем на Калахан.

Поне така му бе казала Адел Томлин и Демарко стискаше палци да е запомнила вярно.

Единствената реакция на Кастро бе да отпие от чашата си. После той каза с напълно равен глас:

— Дори да допуснем, че това е истина, аз пак не разбирам защо разговаряте с мен.

Добрата новина бе, че Кастро вече не отричаше да е инвестирал в „Дилейни Скуеър“.

— Конгресмен Махоуни не желае Шон Калахан да спечели пари от „Дилейни Скуеър“ и иска вие да се погрижите това да не стане. Като му е все едно как точно ще стане.

— Не разбирам за какво говорите — отвърна Кастро.

— Например можете да накарате фирмата на Кайманите, която е инвестирала в „Дилейни Скуеър“, да направи предсрочно изискуеми заемите, отпуснати на Калахан, и когато той не успее да плати, да използва това като претекст за отстраняването му и заменянето му с ваш доверен човек.

— Дори да исках да го направя — каза Кастро, — изобщо не съм убеден, че мога. Парите за „Дилейни Скуеър“ идват от консорциум с много инвеститори и не знам как произволно могат да решат да направят заемите изискуеми.

— Сигурен съм, че можете да ги убедите да направят всичко, което им кажете — отвърна Демарко.

Фирмата на Кайманите переше парите на наркбосове и Демарко имаше основания да допуска, че с тяхната благословия всичко бе възможно. Освен това беше заключил, че ако притокът на пари бъдеше прекъснат по какъвто и да било начин, Калахан нямаше да е в

състояние да плаща на строителните фирми, на архитектите и доставчиците си и тогава целият строителен процес щеше да зацikli и да спре. Американската инвестиционна банка щеше да му откаже по-нататъшни траншове и в крайна сметка bankerите щяха да го принудят да обяви фалит, за да могат чрез разпродажба на активите му да си възвърнат поне част от парите.

— Има и друго решение — каза Демарко и това бе решението, което определено му харесваше. — Просто Калахан да се оттегли от „Дилейни Скуеър“.

— Да се откаже? — попита Кастро.

— Да. Калахан притежава фирма, която управлява проектите му. Подава оставка като директор и заместникът му довършва „Дилейни Скуеър“ вместо него.

— Но за какво му е на Шон да се отказва?

Хайде де, Хавиер! Направи му предложение, на което да не може да откаже. Опри му пистолет в главата, по дяволите!

— Това оставям на вас, сеньор Кастро. Но съм сигурен, че ще намерите начин.

— А ако не направя това, което искате?

Демарко поклати глава, сякаш да покаже колко му беше неприятно да съобщава лоши новини.

— В такъв случай боя се, че може да си навлечете сериозни проблеми. Както несъмнено знаете, правителството на Съединените щати притежава някои извънредни правомощия, като например да замразява активи и изземва собственост на престъпни или терористични организации. Така че, ако решите да не отстраните Калахан от „Дилейни Скуеър“, конгресмен Махоуни ще приведе в действие лостовете на американското правораздаване. Ще се сформира работна група от Министерството на финансите, Министерството на правосъдието и Агенцията за борба с наркотиците и когато приключат с вас, допускам, че ще сте значително по-беден от сега.

Той повдигна рамене и продължи:

— Всичко зависи от вас. На конгресмен Махоуни му е все едно с какво се занимавате или не се занимавате, стига Шон Калахан да не спечели и цент от онова, което причини на Елинор Добс.

Докато разговаряха, Демарко наблюдаваше лицето на Кастро и когато спомена за изземване на активи, видя как в очите му

проблеснаха ледени кристали, а изражението му стана хищно и жестоко. Демарко вече не разговаряше с онзи благ господин на средна възраст, който обичаше да си пие питието с политици и кинозвезди. А с човек, свикнал да убива всеки, който му се изпречеше на пътя.

— Преди да кажете каквото и да било, позволете да ви обясня нещо. Конгресмен Махоуни не се интересува от вас. Освен това той знае, че вече не се занимавате с някогашния си бизнес, и няма нищо против да влагате парите си в американски предприятия. Виждате ли, всичко опира до него. Джон Махоуни получи удар по егото си, когато Шон Калахан му показа неуважение и отказа да остави Елинон Добс на мира. После Калахан позволи на собственото си его да го надвие, въобразявайки си, че човек с неговите пари няма защо да скланя глава пред волята на Махоуни.

Демарко поклати глава и продължи:

— И така, сеньор, гледайте вашето его да не ви докара съдебни и финансови проблеми, от които нямате нужда. Попитах един федерален агент какво мисли за вас и той ми каза, че сте човек с аналитичен ум. Човек, който мисли, преди да действа. Бих ви посъветвал да използвате ума си, сега е моментът. Ако „Дилейни Скуеър“ бъде завършен и вие реализирате добра възвръщаемост на инвестициите си, Джон Махоуни няма да има нищо против. Той иска единствено Шон Калахан да си плати за онова, което причини на Елинон Добс.

Демарко стана.

— А сега, с ваше позволение, си тръгвам. Защо не помислите върху това, което ви казах, и не ми кажете как смятате да постъпите? И то скоро. Утре пътувам обратно за Вашингтон.

Кастро го фиксира с тъмните си очи, както му се стори, цяла вечност, после изстреля като картечница на испански няколко бързи команди до бодигардовете си.

Демарко последва двамата мъже към черния джип, който ги бе докарал до тук. Когато единият му отвори вратата, той, без да му мисли, се качи и седна отпред до шофьора. Другият бодигард зае седалката зад него и въображението на Демарко отново започна да рисува кошмари: представяше си как мъжът премята една гарота около шията му, как той рита с крака отпред, ритниците му избиват предното стъкло и накрая притихва, удушен. Или може би човекът зад него

просто щеше да извади пистолет и да го застреля в тила. Това завръщане в „Мариот“ беше най-дългото пътуване в живота му.

Когато спряха да слезе пред хотела — той едва по-късно се сети, че нито веднъж не го попитаха къде е отседнал — Демарко се запъти право към бара.

След като Демарко си тръгна, Хавиер Кастро затвори очи и няколко пъти пое дълбоко дъх, за да се успокои. Като млад мъж, едва навлизащ в избраното поприще, той се отличаваше с буен нрав и при всяка заплаха или намек за неуважение налиташе на бой или дори по-лошо. Ако Демарко го бе заплашил по същия начин, когато Кастро беше на осемнайсет години, щеше да извади пистолет и да го застреля, без да му мигне окото. За късмет на американеца, тези навици бяха останали далече в миналото и той се бе научил да се владее. Нещо повече — бе стигнал до заключението, че насилието е средство, което трябва да се използва единствено за постигане на конкретна цел, а не за лично удоволствие.

Той си наля още една чаша вино и заобмисля възможните си ходове.

Онова, което лакеят на Махоуни не разбираше, бе, че той, Кастро, не беше единственият инвеститор в „Дилейни Скуеър“. Демарко не заплашваше само него, думите му засягаха редица твърде сериозни хора.

Когато се запозна с Шон Калахан и втората му съпруга в Лос Кабос, Кастро вече бе започнал да се оттегля от картела и постепенно го прехвърляше на братовчед си Пауло. Не му бяха нужни повече пари от дрога, не желаше да поема и рисковете, свързани с този вид търговия. Той нямаше намерение вечно да бъде обект на преследване от американската и мексиканската полиция, нито мишена на конкуренцията от другите картели или пък на някой по-амбициозен свой подчинен — като лудия Пауло. Натрупал беше повече пари, отколкото бе в състояние да похарчи до края на живота си; щяха да останат и за поколения напред.

И така, по времето, когато срещна Калахан, той вече имаше инвестиции в легитимни проекти и търсеше нови възможности да вложи парите си. Защото, макар да не му трябваша повече, ако усетеше възможност да спечели още, без да рискува, той не би я пропуснал.

Когато Калахан му разказа за проекта в Бостън, Кастро се заинтригува и възложи на финансистите си да проучат младия предприемач. Те стигнаха до заключението, че Калахан е умел бизнесмен, с много успешно приключени начинания, и че „Дилейни Скуеър“ най-вероятно ще генерира значителна възвръщаемост на вложените средства.

Освен това Калахан се бе отнесъл напълно честно към него, може би от уважение. Предупредил го бе, че строителството може да донесе голяма печалба за ключови инвеститори, но като цяло е извънредно рискован бизнес, в който могат да се случат неочаквани събития, изцяло извън неговия контрол, и в крайна сметка „Дилейни Скуеър“ да се окаже провал.

Калахан бе казал, че му трябват сто милиона долара от частни инвеститори и след като ги подсигури, американски банки ще му отпуснат останалото. Кастро обаче нямаше намерение да налее сто милиона долара в един-единствен проект. Вместо това той сондира няколко души в Мексико като потенциални инвеститори; някои от тях — като братовчед му Пауло — все още се занимаваха с наркотрафик. Останалите бяха хора като него — напуснали наркобизнеса, но все още търсещи възможност да завъртят малко пари. В крайна сметка той и още шестима отделиха по петнайсетина милиона, за да ги вложат в начинанието.

Проблемът с останалите шестима беше, че нямаше да посрещнат добре евентуален фалит на „Дилейни Скуеър“, като щяха да обвинят него. Най-бурно щеше да реагира братовчед му, който — въпреки кръвната връзка помежду им — бе в състояние да излее гнева си по най-ирационален начин. Например, като отвлече съпругата и дъщеря му срещу откуп, за да си върне петнайсетте милиона. Пауло сега разполагаше с армията, която Кастро бе командвал навремето.

Другият — и всъщност по-важният — проблем бе, че нито един от седмината не желаше американските власти да си пъхат носа във финансовите им дела. Както му бе казал Демарко, ако американците научеха, че за финансирането на „Дилейни Скуеър“ отиват пари от наркотици, те можеха да замразят всички активи и да изземат построеното. Истината беше, че Кастро нямаше представа какво точно може да се случи, ако правителството на САЩ се заемеше да проверява финансирането на проекта. Знаеше само, че не желае да се стига дотам.

Дългосрочните му планове винаги бяха предвиждали в един момент той да се махне от Мексико, като най-вероятно се установи в Европа. Мексико беше станало твърде опасно място за живеене — благодарение най-вече на такива като него и братовчед му. Той искаше да бъде обикновен богаташ. Анонимен. Искаше да запази парите, които бе натрупал, като за в бъдеще ги умножава по законен начин; ето защо последното нещо, което му бе нужно сега, бяха тези глупости с Махоуни и Калахан.

Кастро си даваше сметка и за друго: Демарко би трябвало да е някакъв финансов гений, за да е научил за инвестициите му в „Дилейни Скуеър“. А Демарко нямаше вид на гений. Картелът използваше хора с магистърски дипломи по икономика и финанси от Станфорд, които сътрудничеха с опитни международни банкери, за да перат пари през множество кухи офшорни фирми. Би било трудно, ако не и невъзможно, и за опитни агенти от американското Министерство на финансите да проследят парите, които бе вложил в „Дилейни Скуеър“, обратно до него.

Единственият начин Демарко да научи за инвестициите му в бостънския проект беше, ако някой му бе казал. И въпросният някой нямаше как да е сред останалите шестима инвеститори, още по-малко пък самият Шон Калахан; оставаше единствено бившата жена на Шон, Адел. Другото, което затвърди подозренията му, бе, че само преди броени дни Адел се бе обадила на Даниел, за да си поговорят, и почти веднага след това Демарко се бе появил пред дома му; това в никакъв случай не беше съвпадение.

И така — как да постъпи в тази ситуация?

Исключено бе да убеди групата от Кайманите да си изиска предсрочно заемите от Калахан. Това би било равносилно на саботиране на проекта по начин, който би се отразил на неговото окончателно завършване и възможността за печалба. Следователно трябваше да се насочи към втората възможност, за която Демарко му бе подсказал: да принуди Калахан да се оттегли от проекта. Проблемът с едно такова решение обаче беше в голямата му сложност. Кастро знаеше, че Калахан няма просто така да си тръгне от „Дилейни Скуеър“; той щеше да наеме адвокати и дори да се обърне към властите, ако Кастро упражнеше натиск върху него.

Коего го насочи към една трета възможност, за която Демарко явно не се бе сетил. Той определено би предпочел да не прибегва до нея, но, за съжаление, Махоуни и Демарко не му оставяха избор.

Тогава му хрумна и нещо друго: той не можеше да допусне Демарко и Махоуни да го държат в ръцете си. Кастро определено не можеше да предприеме нищо срещу Махоуни; той не беше толкова безразсъден, че да посегне на американски конгресмен. Но в същото време имаше нужда да му направи една демонстрация, за да го убеди за в бъдеще да го остави на мира.

Кастро бе запомнил речта на Демарко за егото. Ако предприемеше нещо лично срещу Демарко, с това дали щеше да е послушал егото си, или да е постъпил прагматично? В крайна сметка реши, че няма значение, и още преди да бе допил чашата си с вино, Кастро бе намерил начин да накара Демарко да си плати, че се е намесил.

Той със съжаление си тръгна от прекрасния спокоен вътрешен двор, влезе в къщата и се насочи към личния си кабинет. Докато минаваше покрай киносалона, дочу гласа на съпругата си, която разговаряше с дъщеря им в Ню Йорк. Кастро поклати глава. Тези две жени едва ли не всеки ден разговаряха помежду си.

От бюрото в кабинета той извади един от няколко нерегистрирани телефона с предплатени карти. Едва ли някой подслушваше разговорите му, но Кастро предпочиташе да не оставя следи с обаждането до Демарко. Извади бележката, която американецът му бе изпратил, и набра номера.

— Реших да изпълня желанието на вашия работодател — каза той.

— Радвам се да го чуя — отвърна Демарко.

Самодоволният му тон накара Кастро да стисне с такава сила апарата в ръка, че едва не спуска дисплея.

— Ще са ми нужни няколко дни обаче. Проблемът е сложен.

— Разбирам — отвърна Демарко.

— Искам да се върнете в Бостън.

— Защо?

— Защото още не съм сигурен как точно ще подхожда. Може да ми потрябва помощта ви там. Може да ми потрябват и известни гаранции от страна на работодателя ви. Още не знам.

Демарко моментално реагира:

— Не виждам с какво мога да ви бъда полезен. Да не говорим пък за шефа ми, абсурд е да очаквате от него да ви помага. Оттук нататък всичко е между вас и Калахан.

— Господин Демарко, вие бяхте този, който се обърна към мен, и аз съм склонен да сторя, каквото ме помолихте. Най-малкото, което ми дължите, е съдействие, ако сметна, че ми е нужно.

— Ще си помисля — каза Демарко и затвори.

Кастро не можеше да повярва, че някой е дръзнал да му затвори телефона.

От същия апарат той изпрати кодиран есемес до братовчед си: „Имам малък проблем и ще се радвам, ако позволиш на Ла Леона да ми помогне. Благодаря ти“. Самият факт, че е принуден да моли за помощ, го оскърбяваше. В едни други времена Кастро просто щеше да издаде съответната заповед.

Обаждането на мексиканеца бе заварило Демарко в лоби бара на хотела. Тъкмо си мислеше дали да не отскочи до бистрото на терасата за една късна вечеря, след като бодигардовете на Кастро не го бяха оставили да изяде предишната, но след разговора си с него загуби апетит.

На Демарко не му допадаше идеята да се връща в Бостън, а молбата на Кастро му се струваше крайно подозрителна. Инстинктът му крещеше да се прибира у дома, във Вашингтон. Не можеше да си представи по какъв начин той или Махоуни биха могли да бъдат в помощ на Кастро. Кастро имаше две възможности: или да накара компанията на Кайманите да си изиска предсрочно заемите, или да принуди Калахан да се откаже от „Дилейни Скуеър“. Демарко не можеше — и не искаше — по никакъв начин да се намесва и в едното, и в другото. От друга страна, понеже идеята да накара Кастро да се справи с Калахан беше негова и понеже двамата с Махоуни искаха Калахан да си плати за стореното...

Утре той щеше да се обади на Махоуни и да обсъди всичко с него. В момента беше твърде късно във Вашингтон, за да го безпокои. Щеше да му позвъни още от летището. Време беше да се разкара от Мексико.

На следващата сутрин, докато чакаше полета си в салона за заминаващи, Демарко се обади на Махоуни:

— Срегнах се с... мексиканеца. И мина добре, мисля.

— Мислиш?

— Прие да направи каквото поисках от него по отношение на човека в Бостън. Работата е там, че мексиканецът иска да се върна в Бостън, в случай че му потрябва помощта ми. А аз не смятам, че това е добра идея.

— Като си се хванал веднъж, действай — отвърна Махоуни и му затвори.

Този проклет Махоуни! Демарко се бе надявал чуе: хайде, прибирай се във Вашингтон, а вместо това конгресменът го зашлеви с: като си се хванал веднъж, действай.

Той позвъни на Кастро, като използва номера, от който му се бе обадил предишната вечер, но се включи гласова поща. Демарко му остави съобщение: „Прибирам се в Бостън още днес и ще ви съдействам по всички възможни начини“. След което за всеки случай добави: „Стига да са законни“.

Кастро изпрати в Бостън четирима мъже и една жена. Ръководител на групата беше именно жената — Мария Васкес, известна като Ла Леона.

Кастро подозираше, че Васкес е гений. Тя бе родена в крайно бедно семейство в едно от гетата на Мексико Сити, като пето от шест деца. Още ненавършила шестнайсет, бе станала любовница на местен политик. С външния си вид и с липсата си на образование и семейни връзки, тя бе предопределена да работи като проститутка или да стане държанка на някой богаташ, а когато навлезеше в средната възраст, да бъде захвърлена като ненужна вещ и да се оправя сама и без пари.

Но Мария Васкес беше твърде умна, за да допусне това. Когато навърши осемнайсет, тя заряза въпросния политик и се насочи към Хосе Луис Гереро — човека, който ръководеше наркокартела, приел на работа Хавиер Кастро, и когото Кастро впоследствие щеше да убие, за да заеме мястото му. Тя стана любовница на Гереро, но Гереро — и това бе една от причините Кастро да се възхищава от него — разпознаваше талантливите хора, когато ги срещнеше. Както бе открил Хавиер Кастро преди, така откри и Мария Васкес. Много скоро тя се превърна в един от основните му съветници, а когато се насити на тялото ѝ, Гереро започна да я използва, за да замисля и осъществява операции от негово име. След като Кастро пое бизнеса, той я ползваше по подобен начин, както сега и братовчед му Пауло. След една особено сложна операция, когато Мария изпрати на онзи свят един добре охраняван полицейски капитан, който бе започнал да им досажда, Пауло — една от най-малко поетичните натури, които Кастро познаваше — каза: „Беше като лъвица, която поваля газела“. От този момент нататък ѝ излезе прякор: Ла Леона — Лъвицата. Жената беше уникална и Кастро все се питаше до какви ли висини ще я изведат способностите ѝ в бъдеще.

В момента трима от хората на Мария наблюдаваха Калахан, а Мария и четвъртият мъж наблюдаваха Демарко. Движенията на

Калахан бяха непредвидими. Имаше офис на Екзетър стрийт, недалече от „Копли Плаза“, и прекарваше голяма част от времето си там, но ходеше на срещи в кантората на адвокатите си, в проектантски бюра и банкерски кабинети. Посещаваше строежа на Дилейни стрийт и един друг обект, който вече отиваше към приключване, в „Куинси“. Един от следобедите игра голф с още трима мъже. Всеки ден се връщаше в дома си на Бийкън Хил около седем вечерта, като три от четирите вечери, откакто го наблюдаваха хората на Кастро, с младата му съпруга излизаха на ресторант или за да присъстват на някое светско събитие. Едно от най-важните им открития бе, че хората, които работеха за Калахан в офиса му на Екзетър стрийт, винаги си тръгваха преди седем.

В известен смисъл дневният режим на Демарко бе по-предвидим. Явно човекът нямаше какво да прави в Бостън, затова прекарваше дните си в развлечения: разхождаше се из града, сядаше да чете роман край басейна на хотела, ходеше на кино. Един от дните отиде на „Фенуей“ да гледа мач на „Ред Сокс“. Но всяка вечер се отбиваше в някой бар, в хотела или в един от многото наоколо, обръщаше по няколко питиета и си поръчваше вечеря, след което се прибираще в стаята си.

За да го задържи в Бостън, Кастро му се обади и го уведоми, че нещата се движели, но му било нужно още малко време.

— Очевидно проблемът е сложен — каза Кастро. — Адвокатите ми съставиха документите, които Калахан трябва да подпише, за да формализира оттеглянето си като активен участник в „Дилейни Скуеър“. Разбира се, той няма да иска да ги подпише, но накрая ще го направи. Така или иначе, документите трябва да са железни, както казвате вие в Америка, като не бива да му оставят никакво поле за маневриране, водене на съдебни дела на по-късен етап и така нататък.

— Разбирам — отвърна Демарко. — Но защо е нужно аз да съм тук?

— За момента и аз не съм убеден, че е нужно — каза Кастро. — Но се надявам да приключа с всичко в следващите два дни, а дотогава ще ви бъда благодарен, ако останете. Нека ви напомня още веднъж, че вие поискахте моето съдействие, така че се надявам да останете, докато свършим работата.

— Е, добре де, добре. Но само още два дни. След което се махам от тук.

Демарко полудяваше от скука. Ако се намираше в Бостън по собствен избор, щеше да си мисли, че просто си е дал почивка, и да се наслаждава на живота. Но не беше така. Продължаващата вече с дни гореща вълна го измъчваше, а и бе видял достатъчно от Бостън през годините, за да има желание тепърва да разглежда забележителностите му. Отиде на още един мач на „Ред Сокс“ — и този път плати безбожна сума за скапано място в най-евтиния сектор, — като през останалото време просто се мотаеше наоколо, четеше книги, правеше дълги разходки и гледаше каквото даваха по телевизията.

Той си помисли дали да не отиде с колата до Портсмът, за да види Елинор. Портсмът беше на два часа път с кола, но той се боеше да напуска Бостън, за да не би наистина да потрябва на Кастро. Другата причина, ако трябваше да бъде докрай честен със себе си, бе, че Демарко всъщност не искаше да вижда Елинор, ако не се беше подобрила след последния път; това само щеше да засили депресията му. Той позвъни на дъщеря ѝ, за да се поинтересува как е Елинор, но тя му се сопна, че не е негова работа и да не ѝ се обажда повече. Как, за бога, лъчезарна личност като Елинор бе родила такава кучка?

Хрумна му, че напълно бе забравил за другата задача, възложена му от Махоуни — тази за конгресмена Симс и неговото вероятно несъществуващо „Пурпурно сърце“. Затова той позвъни на Ема, за да провери дали имаше напредък. Първото, което тя му каза, беше:

— Добре ли си?

— Да, нищо ми няма.

— Какво стана с онези нещастници, които те бяха нападнали?

— Преживяха не особено приятен сблъсък със закона. Заловени бяха със сандък, пълен с автомати, и в момента се намират в арестантска килия.

Той реши да ѝ спести малката подробност, че междуременно лично ги бе изпратил и в болница.

— Разбирам — отвърна Ема, която познаваше достатъчно добре Демарко, за да си мисли, че двамата братя са станали жертва на лош късмет.

— Обаждам се да видя дали се движат нещата около Симс.

— Движат се, но не в добра посока. Няма да те отегчавам с подробности, но се наложи да повикам Нийл на помощ.

Нийл беше един невероятен досадник, чиито къси дебели пръсти се отличаваха с брутална ловкост в боравенето с компютри. Ако подробности от личния ви живот бяха качени на който и да било сървър, те вече представляваха отворена страница за Нийл.

— Накратко — продължи Ема, — Нийл се добра до някакъв бивш морски пехотинец на име Пат Хауърд. Хауърд бил един от малкото, прекарвали нощта в казармите в Ливан и останали живи след избухването на бомбите. Според няколко източника, които Нийл успя да открие, Симс спасил живота на Хауърд. За да разговарям с него, аз се представих за репортерка. Казах му, че според мой източник конгресмен Симс го е спасил, и Хауърд го потвърди. Каза, че Симс се проврял през един тесен тунел сред развалините, отместил нападалите върху Хауърд парчета бетон и го измъкнал навън, макар да знаел, че сградата е нестабилна и всеки момент може да се срине и да затрупа и него.

— Това ми звучи като доста геройска постъпка — каза Демарко.

— Чакай, не съм свършила — отвърна Ема. — Когато попитах Хауърд спомня ли си дали Симс е бил ранен в десния крак, той каза, че да. Макар това да било станало преди трийсет години, Хауърд си спомнял всичко, случило се на този ден. Каза дори, че Симс наранил и двата си крака върху стърчащо от развалините арматурно желязо, докато го извличал навън. Именно докато излизали навън; когато дошъл да го спаси, на краката му им нямало нищо.

— Значи Симс може би не лъже за „Пурпурното сърце“? Може да лъже за това, че го е пронизало летящо парче стъкло, но...

— Мисля, че все пак лъже. Както вече ти казах, никъде няма документ, че е получил „Сърцето“, а регистърът на присъдени медали и отличия в морската пехота се води по-добре, отколкото в останалите родове войски. Другото изискване за даване на „Пурпурно сърце“ е нараняването да е пряк резултат от действията на врага. Ако Симс бе пострадал от летящи стъкла при взривяването на казармите, е щял да има право на медал. Докато спасяването на Хауърд, формално погледнато, не е вражеско действие. Макар че тук се намираме

донякъде в сива зона, така че и да му бяха дали „Сърцето“, едва ли щеше да се намери кой да възрази.

Тя си пое дъх и продължи:

— Както и да е. Попитах Хауърд дали Симс е получил „Пурпурно сърце“ и той отвърна: „Знам, че има такава, и със сигурност го заслужава“. Но не си спомняше да е имало официално обявяване, нито пък церемония по връчването. Подозирам, че Симс лъже, но не мога да го докажа.

— По дяволите!

— Да, жалко, наистина. Според мен Симс си е казал, че заслужава медал за спасяването на Хауърд, при което е бил и ранен. Вместо това е получил само колективна награда за частта си за служба в Ливан. Затова си мисля, че когато е решил да се кандидатира за Конгреса, той леко е поразкрасил служебната си биография, за да впечатли гласоподавателите.

Известно време Демарко не отговори, после каза:

— Е, добре. Ще предам на Махоуни.

Мисълта за предстоящия разговор не го изпълваше с радост.

— Защо да не разговарям аз с Махоуни, Джо? Знам подробностите за Симс. Освен това сега по изключение Махоуни се опитва да постъпи правилно.

Махоуни знаеше, че понякога Ема помага на Демарко, макар това невинаги да му бе приятно, понеже Ема не се поддаваше на контрол. В този случай обаче Демарко се надяваше Махоуни и Ема да успеят да намерят общ език.

— Благодаря ти — каза Демарко. — Оценявам го.

Коего си беше самата истина — той не умираше от желание да сервира лично още лоши новини на конгресмена.

Сега оставаше само да изчака Кастро да се оправи с Калахан, за да се махне веднъж завинаги от проклетия Бостън.

Мария Васкес позвъни на Хавиер Кастро.

— Мисля, че утре трябва да действаме — каза тя. — Демарко ни е в кърпа вързан, но при Калахан ще се наложи да импровизирам. Ще изчакаме удобен момент някъде следобед, когато е сам. После ще трябва да го задържим, докато хванем Демарко. Ако утре не стане, ще трябва да изчакаме още един ден.

— А ако се обадят в полицията, че Калахан е изчезнал? — попита Кастро. — Той със сигурност има планирани срещи за следобед, все някой ще се усети, че липсва.

— Няма проблем. Ще го накараме да се обади на всички, с които е трябвало да се среща, и да си измисли някакво извинение.

— Е, добре — каза накрая Кастро.

Той не обичаше импровизациите, но в крайна сметка Калахан ги улесни.

Шон Калахан седеше в офиса си, доволен, че поредният противен телефонен разговор най-после бе приключил. Минаваше седем вечерта, той беше уморен и искаше да си ходи. Слава богу, Рейчъл нямаше планове за вечерта и Калахан просто щеше да се излегне на канапето и да си почива. Това е проблемът с прекалено младите съпруги, каза си той — понякога просто ти изпиват силите.

Беше останал до късно в офиса, за да разговаря с един човек в Япония, където беше осем сутринта. Въпросният човек обмисляше дали да инвестира в проект, който все още беше в сферата на фантазиите, но пък имаше пари в излишък. Проблемът с него беше, че си бе наумил, че знае английски и вместо да ползва преводач, държеше да говори направо с Шон, с което го докарваше до побъркване. Шон не разбираше половината от казаното и на всяка втора дума го караше да повтаря и пояснява какво е имал предвид.

Но като се махнеше раздражението от досадния разговор с японеца, нещата се нареждаха добре и той не се оплакваше от живота. Преди това се бе отбил на „Дилейни Скуеър“; откакто Елинор Добс му

се бе махнала от главата, строежът вървеше почти по график. Беше му донякъде криво заради братята Макнълти. Адвокатът им му бе позвънил преди около седмица — братята искали да се видят с него, и той му бе казал, че няма нищо против, но не знаеше кога ще може да отдели време, за да отиде с колата си до ареста. Не че му се разговаряше с тях, но си каза, че все пак е редно да го направи — двамата бяха такива откачалки, че по-добре да не ги дразни излишно.

Той чу звъна на телефона в секретарското помещение и си помисли, че може да е Рейчъл, макар че Рейчъл обикновено му пращаше есемеси, когато държеше да му досажда. Той натисна светещия бутон на апарата пред себе си и каза:

— Ало?

— О, господин Калахан, не исках да ви безпокоя. Опитвах се да се свържа със секретарката ви, за да поискам среща следващата седмица.

— Нея я няма — каза Калахан. — В момента съм сам и ако искате да си уредите среща или каквото и да било, трябва да говорите с нея. Графикът ми е в компютъра ѝ.

Всъщност той беше качен в мобилния му телефон, но на него не му се занимаваше с това тъкмо сега.

— Утре ще я потърся — каза мъжът.

Калахан се запита кой ли беше пък този — говореше с лек акцент — и за каква среща ставаше въпрос. Както и да е. Време бе да си тръгва.

Той изгаси осветлението и излезе, като отвън провери дали вратата е заключена. Докато крачеше по коридора, забеляза трима млади мъже до асансьора. Приличаха на латиноси и имаха леко заплашителен вид, но бяха с костюми и вратовръзки и не приличаха на гангстери. Той се запита с кого ли се бяха срещали в сградата. На етажа имаше и адвокатски кантори; може би бяха клиенти на някоя от тях.

Шон пристъпи към асансьора, кимна на тримата мъже и тогава забеляза, че бутонът за повикване не беше натиснат. Защо не го бяха натиснали? В следващия момент разбра защо.

Единият от мъжете извади пистолет със заглушител и го насочи към гръдния му кош.

— Господин Калахан, върнете се в офиса си. Ние ще дойдем с вас. Ако направите някоя глупост, ще ви убия.

Той позна гласа на мъжа — беше същият, който току-що бе позвънил, за да говори със секретарката му. Кои, по дяволите, бяха тези хора?

Тръгнаха към офиса и мъжът с пистолета му нареди да отключи вратата. Докато се занимаваше с ключалката, Калахан каза:

— В кабинета ми няма пари. Имам около петстотин долара в портфейла си. И кредитни карти, разбира се.

В отговор мъжът го смущка в гърба с дулото на пистолета си и каза:

— Влизайте вътре.

Накараха го да седне на стола зад бюрото си и мъжът с пистолета продължи:

— А сега се обадете на жена си и ѝ кажете, че тази вечер ще закъснеете много. Поставете телефона на високоговорител. Ако се опитате по какъвто и да било начин да ѝ дадете знак, ще ви убием, след което ще отидем в къщата ви на Бийкън Хил и ще убием и нея.

— Господи! Какво искате от мен?

— Обадете се!

Шон натисна бутона за високоговорител и набра номера на Рейчъл. Когато тя отговори, каза:

— Здравей, аз съм. Тази вечер ще се прибера доста късно.

— Защо? Какво става?

Направи му впечатление, че не звучеше особено разочарована.

— Трябва да разговарям с един човек в Япония, но той закъснява.

— Толкова късно вечерта?

— В Япония е утре сутрин. Както и да е, човекът ще се забави и трябва да изчакам да се чуя с него. След което ще се видя с един от адвокатите. Така че ще закъснея.

— Е, добре. Когато, тогава.

Той понечи да ѝ каже, че я обича, но Рейчъл вече бе затворила.

За вечеря Демарко си обу хубав панталон и си сложи синя риза с къси ръкави, която според него отиваше на очите му. Целия ден бе

прекарал по бермуди и тениска заради жегата, но реши вечерта да се произтупа малко, а още не беше решил къде да отиде. Първо щеше да обърне едно питие в бара на хотела и да се посъветва с бармана — младеж на име Сам, когото вече усещаше като роднина — за прилично заведение, където да вечеря.

Лоби барът на „Парк Плаза“ беше леко ексцентрично място, но Демарко вече му бе свикнал. В него имаше ниски маси с кресла, чиято дамаска наподобяваше кожа на жираф. Но най-странни бяха фотографиите по стените — големи черно-бели снимки на модели, като прическите на жените бяха в стила на 50-те или 60-те години на миналия век. Мъжете бяха с костюми с тесни вратовръзки и меки шапки, държаха чадъри и носеха очила с рогови рамки. Най-впечатляваща беше снимката на симпатична брюнетка с прическа в стил Джаки Кенеди; беше с шапка, рокля на точки и обувки с високи токове. В ръцете си с бели ръкавици държеше два обръча. Демарко се запита какво ли символизираха.

Той седна на един от столовете пред бара и Сам се приближи, за да му вземе поръчката. Той имаше дебела мускулеста шия, която изтъняваше нагоре в малка глава. Напомняше на Демарко на онзи герой от филма „Бийтълджус“, на когото му бяха смалили главата.

— Както обикновено?

— Защо не — отвърна Демарко.

Докато му поднасяше чашата мартини със „Столичная“ и резен лимон, Сам го попита:

— Е, как ви мина денят?

Демарко си каза, че Сам едва ли очаква от него да му се жалва от Бостън, жегата и от Махоуни, затова отвърна:

— Чудесно.

Той вдигна чашата, каза мислено „наздраве“ на дамата с обръчите и понечи да отпие от мартинито си, когато чу до себе си женски глас:

— Джанет, всеки път постъпваш така! Защо, кажи ми? Решаваме да правим нещо заедно и в последния момент онзи идиот ти се обажда, ти ме зарязваш и тичаш при него. Той няма да остави жена си заради теб и ти го знаеш! — Тя помълча малко, после добави: — Не, Джанет, не желая да слушам повече. Чао!

Още докато говореше, тя се настани до Демарко и пусна върху бара тежката си чанта, която тупна глухо на плота, сякаш вътре имаше топка за боулинг. Демарко се извърна да я огледа, първоначално раздражен, че се бе разкрещяла практически в ухото му, но като я видя, забрави раздражението си.

Тя беше разкошна жена. На около трийсет и пет, към метър и седемдесет, с едри гърди, изпънали докрай тънката материя на бялата блуза, и стройни, загорели бедра, подаващи се до половина изпод къса черна пола. Косата ѝ с цвят на пчелен мед стигаше до раменете; кожата на лицето ѝ също му напомняше на мед.

Тя се обърна към Демарко и с печален тон каза:

— Сестра ми. Трябваше да се срещнем тук на по едно питие и после да вечеряме някъде заедно, но тя взе, че ми върза тенекия. Ходи с някакъв женен и... няма значение. Извинете. — Тя се огледа. — Тук има ли барман? Имам нужда да пийна нещо.

Демарко видя Сам и замаха с ръце като луд. Той не искаше жената да си тръгва.

— Ей, Сам! Сам!

Сам се приближи и Демарко му каза:

— Дамата има нужда от едно питие.

— Какво бихте желали, госпожице? — попита Сам.

— Гимлет с водка.

— Пиши го на моята сметка, Сам — добави Демарко. — Днес не ѝ е ден, поне това мога да направя за нея.

— О, нямаше нужда! — каза тя, като го докосна по ръката. Дланта ѝ беше топла и мека.

— Аз съм Джо — представи се той.

— Мария — каза тя.

После жената му обясни, че работела в маркетинг отдела на голяма фармацевтична компания. Преди години двамата с Ема бяха разследвали една такава компания, за което едва не бяха платили с живота си, и оттогава той нямаше особено високо мнение за фармацевтичния бранш. Но дори Мария да му бе казала, че прилага евтаназия върху новородени котенца, Демарко щеше да ѝ го прости. Отначало очите ѝ му се бяха сторили кафяви, но всъщност бяха по-скоро зелени; тя имаше и най-изящните устни, които някога бе виждал.

Демарко ѝ каза, че е адвокат и че макар да живее във Вашингтон, през цялото време пътува до Бостън по работа. Когато Мария го попита с какъв вид право се занимава, той ѝ обясни, че не се занимава точно с право, а по-скоро с решаване на политически проблеми. Тя изглеждаше искрено впечатлена, а Демарко бе готов да ходи на ръце, за да я впечатли.

Когато допиха чашите си, той каза:

— Тъкмо се готвех да излизам да вечерям. На две преки от тук има италиански ресторант. Ходил съм и преди там, много е добър. След като сестра ви така и така ви е вързала тенекия...

— С удоволствие — прекъсна го Мария, като отново го докосна по ръката. — Само да отида да си пооправя грима.

На нея грим изобщо не ѝ трябваше.

— Ще ви чакам във фоайето след пет минути — добави тя.

Демарко изчака да минат две минути и отиде във фоайето, и след още две минути видя Мария да се задава към него като някакво видение на високи токчета. Господи, какво тяло! Тя го хвана подръка и когато тръгнаха към изхода, Демарко почувства леко убождане по дясната си ръка — онази, за която го бе хванала.

— Ох! — каза той.

— Нещо не е наред ли? — попита Мария.

— Не, просто... усетих нещо.

Докато приближаваха изхода на хотела, главата му беше някак олекнала. Демарко не разбираше какво става — все пак бе изпил само едно питие. След още няколко крачки коленете му започнаха да се подгъват; имаше чувството, че губи съзнание.

— Мисля, че трябва да седна...

Последното нещо, което запомни, бяха двамата мъже, застанали до него — Мария я нямаше, но двамата го крепяха от двете страни и му помагаша да пристъпва към вратата...

Демарко дойде на себе си, седнал на кожен стол с подлакътници. Стаята беше тъмна, но от съседното помещение зад гърба му проникваше достатъчно светлина, за да види мъжа, седящ насреща му зад някакво бюро. Второто нещо, което забеляза, бе тежкия предмет в скута си, който държеше в ръка.

Понечи да пита мъжа кой е и как се е озовал при него, после му прилоша и за миг му се стори, че ще повърне. Той затвори очи и преглътна няколко пъти. Когато отново повдигна клепачи, стените на стаята танцуваха. Сякаш бе яхнал дървено конче на някоя въртележка и светът се въртеше около него. И преди се беше напивал, но това, което изпиташе този път, май не беше от алкохола.

Демарко затвори отново очи, като се опитваше да разбере какво се случва. Спомни си бара на „Парк Плаза“. Разговора с бармана Сам. После Мария — великолепната Мария. С която бяха тръгнали на вечеря, когато му се зави свят. И двамата мъже, които се приближиха до него и го подпряха от двете страни, за да не падне. Но какво правеше тук?

Той попита мъжа, седнал зад бюрото:

— Къде съм?

Думите му излязоха от устата толкова завалено, че сам не разбра какво се опитваше да каже. Сигурно и мъжът зад бюрото не го бе разбрал, защото не отговори. Демарко се опита да стане и когато се надигна от стола, предметът в скута му падна с глух удар на пода. Това му напомни глухото тупване на чантата на Мария върху плота на бара. Погледна надолу. Какво, за бога...? Беше пистолет — голям револвер с десетсантиметрова цев и дръжка от орехово дърво. По размера предположи, че може да е .357-калибров магнум. Но какво правеше в скута му?

Демарко се подпря с длани на подлакътниците, за да се изправи, но не успя да се задържи на крака и се строполи обратно на стола. По дяволите, какво му ставаше? Той затвори очи, пое няколко пъти

дълбоко дъх и отново се опита да стане. Този път не падна назад, защото успя своевременно да се подпре с длани на бюрото. Така се приближи до мълчаливо седящия срещу него мъж и го позна — беше Шон Калахан. Още няколко секунди му бяха нужди, за да си даде сметка, че върху ризата на Калахан имаше голямо кръгло червено петно.

Беше мъртъв.

Шокът от видяното накара Демарко да се дръпне крачка назад, при което отново се озова на стола. След още няколко мига вече знаеше какво се бе случило; тялото не го слушаше, не можеше да стои прав, едва говореше, зрението му беше замъглено, но мозъкът му сякаш работеше нормално.

По някаква причина Кастро бе решил да премахне Калахан и да натопи Демарко за убийството му. Мария — или както там се казваше жената — бе изпратена от Кастро, за да го съблазни, а при нейния външен вид това не се бе оказало трудно. След което на излизане от „Парк Плаза“ го бе инжектирала с някакъв наркотик; той си спомняше убождането в ръката малко преди да му се бе завил свят. Спомни си и как Мария му бе казала, че работи във фармацевтична компания — което явно бе замислено като шега. След което те — Мария и двамата мъже — го бяха докарали до мястото, където се намираще в момента — най-вероятно в офиса на Калахан. Накрая бяха убили Калахан — вероятно в момента, докато Демарко бе седял безжизнен на стола срещу него — и бяха поставили оръжието на убийството в ръката му.

Той погледна часовника си. Трябваше да примигне няколко пъти и да го повдигне на сантиметри от очите си, за да различи стрелките на циферблата. Наближаваше десет. Той бе излязъл от „Парк Плаза“ с Мария около седем и половина. Оттогава бяха минали два часа и половина. Нещо му казваше, че всеки миг вратата на офиса ще се отвори, вътре ще нахлуят двама полицаи и ще го заварят с револвера на пода в краката му и с трупа на Калахан насреща.

Трябваше да се маха от тук. Веднага.

Той се изправи, залитна, после с края на ризата си избърса бюрото, където се бе подпрял с длани, и подлакътниците на стола, където бе седял. Ако и другаде в стаята бе оставил следи от пръсти, не можеше да стори нищо по въпроса. А какво да прави с револвера, по който също имаше негови отпечатъци? Ако Калахан беше застрелян в

слепоочието, би могъл да сложи револвера в ръката му и полицаите да си помислят, че е самоубийство. Но Калахан не беше застрелян в слепоочието, а в гръдния кош. Демарко се залови да бърше револвера с ризата си, после си помисли: ами ако са натиснали палеца ми върху гилзите на патроните, за да изглежда, че собственоръчно съм заредил пистолета?

Нямаше време да вади патроните един по един, за да бърше и тях; нямаше време за нищо. Той трябваше да го вземе със себе си. Слава богу, беше револвер, а не автоматично оръжие, така че поне не се налагаше да пълзи на четири крака и да търси гилзи по пода. Той го натика в колана на панталоните си и спусна ризата върху него.

Демарко хвърли един последен поглед към Калахан, промърмори нещо от рода на: получи ли си го, копеле!, и запреплита крака към вратата. Много пъти се беше напивал, в един-два случая до степен да не може да ходи по права линия. Така се чувстваше и в момента — като моряк, опитващ се да ходи по палубата на кораб в бурно море. Когато Демарко минаваше през вратата на офиса, с дясното си рамо закачи рамката, но не я докосна с ръце. Той прекоси секретарското помещение и през неголямо антре стигна до външната врата; отвори я, като уви ризата си около дръжката, за да не оставя отпечатьци. Очакваше едва ли не отвън да го очакват отряд полицаи с бронезилетки и насочени оръжия, но коридорът беше пуст. Нещо обаче му казваше, че полицията всеки момент ще е тук.

Демарко не знаеше на кой етаж се намира, но нямаше намерение да взема асансьора, защото в него можеше да има охранителна камера. Вместо това реши да слезе по едно от аварийните стълбища. После му хрумна, че и по тях можеше да има камери, както и в коридорите, макар че в този коридор не се виждаха такива. Накрая той си каза, че дори да имаше камери, хората на Кастро ги бяха неутрализирали, за да не ги засекат как го внасят безжизнен в сградата. Поне се надяваше да е станало така.

Той намери аварийното стълбище в края на коридора, бутна вратата и като се хващаше за парапета през ризата си, заслиза. Ако не се държеше, щеше да падне. Оказа се, че е бил на третия етаж, и когато слезе на нивото на улицата, Демарко се озова пред пожарната врата — една от онези врати с напречен лост, който се отваряше с натискане, и с надпис, че при отварянето ѝ ще се задейства аларма.

Нищо не можеше да се направи. Той натисна лоста, като очакваше алармата да изпищи, но това не се случи. Явно професионалистите, изпратени от Кастро, я бяха обезвредили.

Демарко излезе на оживена улица — нямаше представа къде се намираше спрямо хотела му — и закрачи по нея.

Трябваше да се отдалечи възможно най-бързо от офиса на Калахан, като същевременно трябваше да се отърве и от револвера. В далечината се чуваха полицейски сирени, но не беше ясно дали се приближават, или отдалечават. В град като Бостън полицейски сирени се чуваха непрекъснато. Но Демарко не се съмняваше, че след изстрелите в офиса на Калахан някой веднага бе позвънил в полицията.

Другото нещо, което го тревожеше, бяха охранителните камери по улицата. В днешно време такива имаше навсякъде. Но и тук нищо не можеше да направи, освен да стои далече от по-оживените улици като „Бойлстън“. Ако успееше да го направи, всичко щеше да бъде наред.

Той стигна до първата пряка и сви вдясно, макар да не знаеше накъде отива. Колкото се може по-далече от сградата на Калахан. Но къде, по дяволите, се намираше? Огледа се за табели с имената на улиците, но такива нямаше.

Трябваше да изхвърли някъде и този проклет револвер. Не да го пусне в уличната канализация или в някой контейнер за смет; във всичките епизоди на „Закон и ред“, които бе гледал, ченгетата претърсваха най-напред уличните шахти и контейнерите за смет около мястото на убийството. Демарко мина покрай една пицария и хвърли поглед вътре. Около бара седяха четирима младежи с вид на студенти; съдържателят, с гръб към тях, тъкмо пяха нова пица в пещта. Никой не забеляза, когато Демарко влезе в заведението и се насочи към тоалетната. Студентите разговаряха оживено на висок глас; изглеждаха пияни.

Той бутна вратата на тоалетната, влезе в една от кабинките и спусна резето зад себе си. Демарко вдигна капака от казанчето и пъкна вътре револвера. Каза си, че все някога казанчето ще се повреди и някой водопроводчик ще получи изненадващ подарък. Надяваше се само да не е скоро.

Прииска му се да седне на клозетната чиния, докато се съвземе напълно от наркотика, но си каза, че по-важно е да се отдалечи максимално от мястото на убийството, а не искаше ченгетата да го хванат точно където бе скрил револвера. Докато той крачеше по коридора обратно към ресторанта, чу пияните студенти да се провикват, а когато излезе в салона, съдържателят им връщаше рестото за поръчката. Докато залиташе към изхода, един от хлапаците се обърна, но едва го погледна. След миг Демарко беше обратно на улицата.

Той трябваше да се добере до хотела си. Не можеше да вземе такси, защото полицаите щяха да проверяват таксиметровите компании и все някой шофьор щеше да си спомни за едва ходещия пияница, качил се в колата му в близост до офиса на Калахан. Демарко повървя още известно време, докато видя сграда, която му се стори позната, и тогава си даде сметка, че се намира на три-четири преки от Копли скуеър и се движи в грешна посока — на запад, а трябваше да върви на изток.

На следващата пряка зави обратно и се насочи към хотела си, като избягваше, доколкото бе възможно, по-оживените улици. Той беше на две преки от него, когато видя патрулка да се движи срещу него по улицата. Не искаше да направи нищо подозрително — например да се обърне кръгом и да тръгне в обратната посока, — затова просто наведе глава и продължи пътя си, като се молеше полицаите да не му обърнат внимание. Както и стана.

Демарко продължаваше да крачи напред, като си мислеше колко добре би било, ако можеше да скрие лицето си. Той все още не стъпваше достатъчно твърдо, но поне не залиташе, както в началото. Малко по-нататък видя застанал пред някакъв бар хлапак с цигара в устата. Както всеки трети човек по улиците на Бостън, той имаше на главата си шапка на „Ред Сокс“.

Демарко пристъпи към него и каза:

— Давам ти сто долара за тази шапка.

— Шегуваш ли се?

— Не.

— Да не си пиян?

— Да. Искаш ли сто долара за шапката или не?

— Как да не искам!

Демарко извади портфейла си и с известно усилие отброи пет двайсетачки, взе шапката, сложи си я ниско над веждите и затътри крака нататък. Като дегизировка не беше кой знае какво, но той се почувства една степен по-добре. Ако държеше главата си наведена, козирката закриваше отчасти лицето му, така че да не бъде разпознат, ако случайно го заснемеше някоя камера. Или поне така се надяваше. Докато крачеше напред, чу зад гърба си гласа на хлапака:

— Късмет, човече! Дано да стигнеш, закъдето си тръгнал.

От твоите уста — в Божиите уши, помисли си Демарко.

Почти час след като бе напуснал офиса на Калахан, Демарко се прибра в „Парк Плаза“. Малко преди входа той пусна скъпоценната шапка на „Ред Сокс“ в едно кошче за смет. Не искаше камерите във фоайето да го заснемат с нея.

Той взе асансьора за деветия етаж и докато кабината се изкачваше, остана с глава, опряна във вратата. Коридорът от асансьора до стаята му се стори поне сто километра, но най-накрая се добра и до нея, отключи вратата с магнитната карта и се строполи на леглото.

Докато лежеше, една мисъл не му даваше покой: Защо Кастро го бе направил? Защо бе решил да убие Шон Калахан и да го натопи за смъртта му?

Той бе дал на Кастро две опции. Кастро обаче бе предпочел третата: да убие Калахан. Това беше най-простото разрешение на проблема, много по-просто, отколкото да извива ръцете му, за да подпише документи, че доброволно се отказва от участието си в „Дилейни Скуеър“. Всъщност Демарко неволно му бе подсказал тази трета възможност. Той си спомни какво му бе казал: че ако успее да принуди Калахан да изостави проекта, това би било равносилно на оставка — проектът така или иначе щеше да бъде довършен от фирмата на Калахан, макар че него нямаше да го има, за да я ръководи лично. Но целта му не беше — нито пък бе очаквал — Кастро да убие човека.

Но защо ли искаше да натопи Демарко за убийството на Калахан? Кастро сигурно знаеше, че ако бъдеше заловен и дори осъден, Демарко щеше да посочи с пръст него и финансовите му отношения с „Дилейни Скуеър“. Но може би Кастро не се боеше от

това, откакто бе предупреден, че финансирането на проекта може да се окаже предмет на разследване. Може би си бе наумил, че е в състояние напълно да прикрие пътя на парите, и не се притесняваше, че някакви си правителствени счетоводители може да му ровят из сметките.

Имаше и още една възможна причина Кастро да бе постъпил по този начин. Може би независимо от възможните последици за себе си той бе решил да даде на Демарко един урок: заплашваш ли ме, отиваш до живот в затвора, независимо за кого работиш. Ако Демарко го бяха открили в офиса на Калахан с револвер в ръка, дори Махоуни нямаше да бъде в състояние да го отърве. Залагайки капан на Демарко, Кастро изпращаше предупреждение и до Махоуни: виждаш ли колко ми е лесно да извадя твоя човек от играта? Ако не ме оставиш на мира, може и на теб да ти се случи нещо — без значение кой си, каква власт имаш и колко добре си мислиш, че те пазят.

Какъвто и да беше случаят, ако Демарко оживееше и тази нощ, никога повече нямаше да му хрумне да се занимава с Хавиер Кастро.

Демарко се събуди смъртно уморен и все още замаян. Почти не бе мигнал, като през цялото време очакваше полицаите да разбият вратата и да нахлуят в стаята му, за да го арестуват. От наркотика, който му бе инжектирала Мария, главата му бучеше и пулсираше като при чудовищен махмурлук. Той се завлече с мъка до банята, разкъса пакетче „Алка-Зелцер“, пусна вълшебните таблетки в пластмасова чаша с вода и ги изпи на един дъх, още преди да бяха спрели да шумят.

Той се погледна в огледалото — приличаше на парцал. Небръснат, с рошава, сплъстена коса и кървясали очи. Спомни си за авторката на любовни романи, която му бе казала, че има лице на брутален злодей; сега жената беше напълно права. Освен това забеляза, че е със същите дрехи, както предишната вечер — не бе имал сили да ги свали, преди да си легне. И тогава му дойде една още по-ужасна мисъл: барутни следи!

Ами ако мексиканците бяха застреляли Калахан с неговата ръка, поставяйки револвера в дланта му и показалеца му на спусъка? В такъв случай би трябвало да има следи от барут по ръката и дрехите си. Също и микроскопични частици от кръвта на Калахан по себе си. Дявол да го вземе! Той свали дрехите си — последно го бе правил с такава бързина, когато за пръв път легна с момиче — и скочи под душа. Нагласи водата толкова гореща, колкото можеше да понесе, и започна да се търка, сякаш искаше да си смъкне кожата.

Демарко облече шорти, тениска, обу джапанки, натъпка дрехите, които бе носил предишния ден, в хотелската торба за пране, оставена в гардероба на стаята му, пхна в джоба си няколко банкноти и телефона и тръгна към вратата. После се сети: а чаршафите? Дали не беше оставил и по тях барутни следи? Позвъни на рецепцията и каза, че иска незабавно да му ги сменят.

— Снощи ми... прилоша, дали може да пратите камериерка още сега?

След това той смъкна всичко от леглото — завивка, чаршафи, калъфките на възглавниците, и го струпа на купчина в коридора пред вратата.

Демарко се запита какво ли още бе пропуснал. Нямахше кой знае какъв опит в заличаване на веществени доказателства. Най-голямото му безпокойство беше дали охранителна камера в или около сградата на Калахан не бе заснела лицето му — но той не бе в състояние да направи нищо по въпроса.

На излизане от хотела, стиснал под мишница торбата с дрехите си, той се запита защо все пак полицията не го бе заловила предишната вечер. Хората на Кастро знаеха колко време би трябвало да трае ефектът от наркотика, който му бе инжектирала хубавицата Мария. Те не биха желали полицаите да нахлуят в офиса и да го заварят в безсъзнание. Не, Мария и нейните другари искаха Демарко да бъде открит буден, с револвер в ръка, за предпочитане, докато се опитва да напусне мястото на престъплението. С малко късмет той, както беше дрогиран, би могъл дори да вдигне револвера срещу полицаите и тогава те щяха да му видят сметката на бърза ръка.

Но защо не бе станало така? Може би мексиканците бяха пресметнали погрешно колко време ще го държи наркотикът или му бяха дали погрешна доза.

Той допускаше и друга възможност — че Кастро не бе имал за цел да го хванат, но това му се струваше крайно нелогично. Защо да си дава толкова труд, за да го натопа за убийството на Калахан, и накрая да го остави да се измъкне? Не — за негов късмет, хората на Кастро просто бяха изчакали твърде дълго, преди да повикат полицията.

Той се отдалечи на четири преки от хотела, избра наслуки едно улично кошче за смет и натъпка вътре торбата с дрехите си. Наблизо имаше „Старбъкс“ и в този момент нищо не му се струваше по-привлекателно от чаша кафе. Демарко си поръча двойно еспreso и седна на една от външните маси.

А сега какво? — запита се той. В същия момент патрулна кола спря пред кафенето и двама едри полицаи слязоха от нея. Той зачака примирено да се приближат до него и да му наредят да се изправи, за да го претърсят, но те минаха покрай масата му, без дори да го удостоят с поглед, и влязоха в заведението. Сърцето му биеше с такава сила, че той се страхуваше да не изхвърчи от гръдния кош. Полицаите

излязоха от кафенето след пет минути и се качиха в колата, отново без да погледнат към него. Той се надяваше това да означава, че снимката му още не е разпространена за общонационално издирване на маниакален убиец.

Но оставаше въпросът: а сега какво?

Едно нещо, което Демарко трябваше да провери, бе дали смъртта на Калахан вече бе влязла в новините. Той извади мобилния си телефон и прегледа сайтовете на „Бостън Глоуб“ и няколко местни телевизии, като си казваше, че убийството на такъв виден бизнесмен би трябвало да е на първа страница. Откри само кратка бележка, че полицията, отзовала се на анонимен сигнал до 911, била открила труп в офис на Екзетър стрийт. Мъжът бил загинал от огнестрелна рана, но името му щяло да бъде разкрито след уведомяване на най-близките роднини. В съобщението се казваше, че той е бил открит около 10 часа предишната вечер. Горедолу по времето, когато Демарко бе дошъл в съзнание. Значи едва ли го бяха открили точно в 10, но със сигурност не много след това. Бе извадил късмет.

Демарко много държеше да разбере какво знаеше полицията. Ако в статията се споменаваше името на Калахан, той веднага щеше да позвъни на своя стар приятел, разследващ полицай Фицджералд, и да го поразпита. Но сега това не беше възможно.

Освен това той трябваше да се обади на Махоуни и да му каже за случилото се, но това означаваше да повтаря цялата сложна операция с търсене на уличен телефон, да увещава Махоуни да му позвъни обратно, също от уличен телефон. В днешно време човек никога не можеше да знае кой подслушва мобилния му и това го вбесяваше неимоверно много. Той допи кафето си и закрачи обратно към хотела, за да говори с Махоуни, когато телефонът му иззвъня.

— Ало? — каза Демарко.

— Какво си направил?! — изкрещя женски глас в ухото му. — Какво, дяволите да те вземат, си направил?!

— Кой се обажда?

— Адел Томлин, копеле мръсно! Предупредих ли те да не казваш на Хавиер, че сме говорили за него? А? Предупредих ли те?!

— Не съм го правил — отвърна Демарко. — Казах му само, че съм научил за връзката между него и „Дилейни Скуеър“, като съм

проследил паричните потоци до консорциума на Кайманите. Изобщо не съм споменавал името ти.

— Как е разбрал тогава?

— Защо смяташ, че е разбрал?

— Снощи в къщата ми дойдоха двама мъже. Разбили са вратата и са влезли вътре около два през нощта, докато съм спяла. Измъкнаха ме от леглото и ми показаха снимка на жена с отрязан нос. С отрязан нос! Казаха ми, че ако говоря с още някого за Хавиер, ще заприличам на жената на снимката.

— Господи!

— Господи? Само това ли ще кажеш? Господи?!

— Виж, Адел, всичко ще се нареди. Ти си в безопасност. Цялата история с Кастро и Шон вече приключи. Само на никого повече не споменавай за Кастро.

— Откъде знаеш, че е приключила?

Тя рано или късно щеше да разбере за смъртта на Шон, така че той реши да ѝ каже.

— Хора на Кастро са убили Шон. Снощи.

— О, боже!

— Но това означава, че историята е приключила. Кастро нищо няма да ти направи. Ако искаше, мъжете нощес нямаше да ти показват снимка. Щяха направо да те убият. Той ги е пратил просто да те сплашат.

— Но какво ще стане, ако някой друг отиде да говори с него за „Дилейни Скуеър“? Той пак ще си помисли, че аз съм източникът. Искам да кажа... о, боже, да беше видял лицето на онази жена!

— Адел...

— Трябва да се махам от тук. Трябва да намеря място, където да не може да ме открие. Ти ми съсипа живота, копеле мръсно!

Демарко понечи да ѝ каже, че на света няма място, където Хавиер Кастро да не би могъл да я открие, но тя вече му бе затворила.

Демарко се върна пеша до „Парк Плаза“, отиде до редицата телефонни кабинки и позвъни в офиса на Махоуни. Когато секретарката вдигна телефона, той каза:

— Мейвис, кажи на Махоуни да ми се обади колкото се може по-скоро. Спешно е, имам лоши новини. Ще ти продиктувам номера на един телефонен автомат. Дай го на Махоуни и му кажи също да ми се обади от автомат.

Мейвис не отговори няколко секунди, после попита:

— Заплашва ли го нещо?

Демарко не се съмняваше, че Мейвис, която работеше за Махоуни от трийсет години, беше влюбена в себичния корумпиран нещастник. И макар лично той да не смяташе, че нещо заплашва шефа му, като стимул тя да му свърши по-бързо работа, отвърна уклончиво:

— Може би.

След десет минути Махоуни му върна обаждането.

За да прикове от самото начало вниманието му, Демарко каза:

— Снощи Хавиер Кастро уби Шон Калахан и се опита да ми припише убийството му.

След което той му описа всичко, както се бе случило: как хората на Кастро го бяха упоили и довлекли в офиса на Калахан, как се бе събудил в ръка с оръжието на убийството, как за малко не го бяха заловили. Поне засега. Освен това Демарко му каза за случилото се с Адел Томлин, която в момента беше полудяла от ужас и твърдо бе решила да избяга, въобразявайки си, че Кастро няма да я открие. Реакциите на Махоуни, докато му разказваше всичко това, се свеждаха главно до псувни и възклицания.

Когато Демарко приключи, беше ред на Махоуни да състави цяло изречение:

— И какво смяташ да правиш сега?

— Какво смятам да правя? — повтори бавно Демарко. — Ако междувременно не ме арестуват, смятам да се метна на първия самолет за Вашингтон. Играта приключи, шефе. И всички загубиха освен ти и Хавиер Кастро.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — сопна се Махоуни.

— Искам да кажа, че Елинор Добс не спечели. Тя гледа в една точка на стената и едва си спомня как се казва. Братята Макнълти не спечелиха. Отиват в затвора за десет години. Шон Калахан определено не спечели. Докато Хавиер Кастро ще изкара Господ знае колко милиона от „Дилейни Скуеър“.

— А каква беше тая шегичка, че и аз печеля?

— Ти получи всичко, което пожела. Искаше Калахан да плати за онова, което бе сторил с Елинол, и той плати... с живота си.

— Ей! Майната ти! — кресна Махоуни. — Не съм искал Калахан да бъде убит, нито съм те карал да провокираш Кастро по този начин. Всичко беше твоя идея, умнико!

Демарко понечи да каже, че изобщо не би се занимавал с Кастро, ако Махоуни не го бе притиснал, но знаеше, че нещата не стоят точно така. Идеята да изнудва Кастро всъщност си беше негова — не на Махоуни — и той можеше да вини единствено себе си за случилото се. Пое дъх и заяви:

— Прав си, шефе. Не биваше да го казвам.

Когато Махоуни не реагира на извинението му, той добави:

— Едно нещо, което можеш да направиш сега, е да изчакаш медиите да съобщят за смъртта на Калахан, след което да се обадиш на някого в бостънската полиция, да речем, на инспектор О'Рурк, и да го питаш какво знае за убийството. И в случай че това ме засяга, обади се да ми го съобщиш и аз ще взема самолета за някоя държава, която няма договор за екстрадиция със Съединените щати.

— Ще си помисля — отвърна Махоуни и затвори.

Демарко тръгна към асансьорите, за да се качи в стаята си и да започне да си събира багажа, когато телефонът му иззвъня. И този път беше непознат номер и той се запита дали Адел не е решила да му каже още нещо. Не беше тя.

— Тук е Фицджералд — каза мъжки глас.

Какво ли искаше пък той? Дали се обаждаше на Демарко, за да му съобщи, че Калахан е убит? Или за да му нареди да отиде в най-близкия полицейски участък и да се предаде доброволно? Той се оказа наполовина прав.

— Чу ли, че Шон Калахан е бил убит снощи?

— Какво?! — възкликна Демарко.

— Именно. Открит е в офиса си, с огнестрелна рана.

— Боже! Какво се е случило? Кой го е направил?

— Не знаем кой го е направил. Подаден е сигнал, някаква жена каза, че чула изстрели, сторило й се, че идват откъм офиса на Калахан, ние изпратихме патрулка и те откриха трупа.

— А коя е жената, подаде сигнала?

— И това не знаем. Имала латино акцент, може да е някоя от чистачките на сградата, но те до една отрекоха да са чули изстрели. Казват, че били приключили с почистването на етаж два часа преди обаждането.

— Не можахте ли да проследите обаждането?

— Постъпило е от обществен телефон в бар на една пряка от офиса на Калахан, но никой не си спомня да е видял жена, която да прилича на латиноамериканка или пък на чистачка.

Мария нямаше явни латиноамерикански черти и определено не приличаше на чистачка, но Демарко се въздържа да попита дали никой в бара не бе забелязал блондинка със спиращо дъха тяло.

Той съзнаваше, че не бива да проявява прекалено любопитство, но реши да попита:

— А охранителните камери не са ли засекли някого?

— Не. Сградата е стара и има камери само в асансьорите, но някъде към седем снощи, около три часа преди сигнала до деветстотин и единайсет, някакъв човек с бейзболна шапка и тъмни очила напръскал със спрей лещите, като при това прикривал с длан долната част на лицето си.

— Не мога да повярвам! — възкликна Демарко, като същевременно си мислеше: слава богу!

— Е, негодник като Калахан, способен да постъпва с хора така, както постъпи с Елинон Добс, би трябвало да има много врагове. Между другото, ти къде беше към десет снощи?

— Аз ли? — попита невинно Демарко. — В стаята си в хотела. Бях обърнал няколко питиета в бара. Всъщност около седем се запознах с една мацка и си помислих, че ще ми излезе късметът, но тя имаше среща със сестра си. После се прибрах в стаята и гледах телевизия.

Той си каза, че ако го е уловила някоя от уличните камери, ще редактира версията си, че преди да се прибере в стаята си, е излязъл да се поразходи, но се молеше да не се стига дотам.

— Всъщност защо си още в Бостън?

— Шефът ми се кандидатира отново. Всеки път го прави. Помагам му с това-онова около кампанията. Утре се прибирам във Вашингтон.

Прибирам се, ако някой не ме арестува междувременно.

— Но Калахан не е единствената причина да ти звъня — продължи Фицджералд. — Преди да чуя за него, ми се обадиха братята Макнълти. Не знам защо. Допускам, че може да е било, понеже аз ти бях уредил срещата с тях в ареста и те не са знаели как другояче да се свържат с теб. Както и да е. Не знам кой от двамата е бил на телефона, Рей или Рой, но ми се стори, че човекът плачеше. Каза ми, че иска да се възползва от сделката, която си му предложил, и да свидетелства срещу Калахан. Аз го питах какво го е накарало да промени решението си и той ми каза, че чул, че имало официална политика да не слагат двама братя в един и същ затвор. Не знам кой му го е казал и дали изобщо е истина, но те са в ужас, че може да ги разделят. Реших, че е редно да ти го кажа, но междувременно чух за Калахан, така че сега сделката отпада.

Демарко не знаеше какво да каже; в този момент по-нататъшната съдба на Рой и Рей Макнълти беше последното, което го интересуваше. Той приключи разговора, като благодари на Фицджералд за съдействието и добави, че се надява никога повече да не го вижда.

Или може би Фицджералд добави последното.

Когато се качи в стаята си, Демарко с облекчение забеляза, че камериерката му бе оправила леглото, което означаваше, че чаршафите, в които бе спал, може би в този момент се перяха. Той тръгна към банята, когато женски глас зад гърба му каза:

— Здравсти, Джо.

Боже! Той извърна рязко глава, за да види източника на гласа. В креслото до прозореца седеше жена. Щорите бяха спуснати и тя се намираше в сянка, така че Демарко не можеше да види лицето ѝ, но знаеше коя е. Запита се дали държи пистолет в ръка.

— Казах на камериерката, че съм ти съпруга — продължи Мария Васкес, — и тя ме пусна да вляза. Хората са прекалено доверчиви към красивите жени.

— Какво искаш? — попита той.

— Джо, защо смяташ, че не бе арестуван снощи за убийството на Калахан?

— Защото оплескахте работата и успях да се измъкна, преди да дойдат ченгетата.

Мария се усмихна и поклати глава.

— Хайде, хайде. Смяташ ли, че бих направила такава тъпа грешка? Причината да не бъдеш арестуван е, че господин Кастро не желаше да бъдеш арестуван. Но кой би могъл да знае какво ни готви бъдещето? Кой знае какви свидетели биха могли да изникнат отнякъде и да кажат, че са те видели да излизаш от сградата? А и оръжието на убийството вече не е в онова казанче. Един от хората ми те проследи и го прибра. Би било много жалко, ако полицията претърси жилището ти във Вашингтон и го открие.

Известно време Демарко не отговори нищо, защото не се сещаше какво да каже.

— Какво искаш? — попита отново той.

— Да се убедя, че си разбрал посланието, Джо.

— И какво е то?

— Никога повече да не се месиш в плановете на господин Кастро. Ако го направиш, може да бъдеш арестуван за убийството на Калахан. Или пък господин Кастро да реши, че би било по-просто да ме прати и да приключи с теб, както приключих с Калахан. И още нещо: имам послание и за работодателя ти.

Мария се надигна от креслото. Докато седеше в най-тъмния ъгъл на стаята, той не бе успял да види лицето ѝ. Сега го видя. Тя определено беше най-красивата жена, която някога бе срещал. Но при вида ѝ Демарко изпитваше първосигнален ужас.

— Предай на господин Махоуни следното: господин Кастро не е толкова безразсъден, че да посегне на американски конгресмен. Но проблемът е, че и други хора имат инвестиции в „Дилейни Скуеър“, а някои от тези хора... Джо, ти знаеш как са нещата в Мексико, картелите убиват политици, съдии, полицейски служители, всеки, който им се изпречи на пътя. В един момент някои от тези хора започват да се изживяват като всемогъщи. Те не са толкова... аналитични. Може да решат, че е време да предприемат нещо срещу господин Махоуни, колкото и важен човек да е той, и тогава господин Кастро няма да може да ги спре. Разбираш ли ме?

— Да.

— Добре. — Тя пристъпи към Демарко и леко го целуна по устните. — Сбогом, Джо.

Демарко седеше в салона за заминаващи и чакаше да обявят полета му. Беше уморен, не бе спал добре и се молеше час по-скоро да намери седалката си в самолета, да затвори очи и да заспи.

Той и преди беше имал провали — кой ли ги няма? — но никога като този. Не бе успял да опази Елинон Добс и сега, донякъде благодарение на него, тя щеше да прекара остатъка от дните си, вперила поглед в стената. А макар да бе накарал братята Макнълти и Калахан да си платят за греховете, той не бе планирал Калахан да умре. За капак на всичко, след като бе притиснал Кастро в ъгъла, сега имаше насреща си бивш шеф на наркокартел и страховита убийца, които в някой бъдещ момент можеше да го натопят за убийството на бизнесмена. По-зле от това — накъде?

Телефонът му иззвъня, прекъсвайки мрачните му мисли; отново беше непознат номер. Можеше да каже единствено, че не е нюйоркски, нито от Бостън или Вашингтон.

Дали не беше отново Адел Томлин, решила да го наругае още веднъж от новото си скривалище, примряла от ужас, че хората на Кастро могат да се появят отнякъде? Отначало Демарко реши да не отговаря, но после размисли.

— Ало?

— Демарко, копеле мръсно! Защо ѝ разреши да го направи?

— Какво? Кой се обажда?

— Елинон.

— Елинон? Звучиш ми добре. Слава богу!

— Разбира се, че съм добре. Само леко си ударих главата.

— Не беше никак леко, Елинон. Мислех си, че никога вече няма да се оправяш.

— Нищо ми няма. Отокът, или каквото е било там, вече спадна. А сега ми отговори на въпроса. Как допусна проклетата ми дъщеря да сключи сделка с Калахан?

— Не можех да я спра, Елинор. Ти беше недееспособна, а тя представи пълномощно. А и сделката си я бива, признай си. Измъкна от Калахан достатъчно пари, за да живееш, където си пожелаеш.

— Не исках да се местя! Казах ти, че заемам гражданска позиция срещу Калахан.

— Знам, но... Както и да е. Има някои неща, които е редно да знаеш. Братята Макнълти влизат в затвора.

— За това, което ми причиниха?

— Не, за контрабанда на автомати.

— Автомати?

— Да. Сега отиват на топло, за дълго. Сигурно някой ги е изпял.

— Страхотно!

— А Шон Калахан е мъртъв.

— Мъртъв?

— Да, застрелян. Полицията не знае кой е извършителят.

— Виж ти... Всъщност съжалявам да го чуя. Никога не съм му желала смъртта. Сигурно е някой, когото е прецакал с мръсните си сделки.

— Сигурно си права. Съжалявам, че се случи така, но в крайна сметка нещата ти се подреждат добре. След три години така или иначе щеше да ти се наложи да се местиш, а сега можеш да намериш чудесно жилище, където поискаш. Какво пък, може да се нанесеш в някоя сграда, която предприемач като Калахан се опитва да реновира!

— Ха, защо пък да не го направя?

— Елинор, просто се пошегувах.

— Знам, че се шегуваш. Аз обаче съм сериозна.

Демарко пристигна в офиса на Махоуни и каза на Мейвис, че трябва да се види с шефа. Искаше да му съобщи радостната новина, че Елинор е добре, войнствена както винаги и готова да превземе света. Освен това имаше да му разказва и за последната си среща с хубавата Мария.

Мейвис го накара да почака, защото в момента шефът има среща с конгресмен Симс. Страхотно, помисли си Демарко. Представяше си в какво настроение ще бъде Махоуни от срещата.

Десет минути по-късно Симс излезе от кабинета на Махоуни. Беше едър, тронав, към шейсетте, поне с трийсетина килограма потежък от времето, когато бе служил като морски пехотинец в Ливан. Изглеждаше като ударен от гръм; дори не погледна към Мейвис и Демарко, докато си тръгваше.

Демарко пристъпи в кабинета на Махоуни и го завари да пие бърбън, вперил мрачен поглед през прозореца.

— Как мина със Симс?

Без да обръща глава към него, Махоуни отвърна:

— Питам го дали наистина има „Пурпурно сърце“ и той в крайна сметка си призна всичко. Точно както си мислеше и Ема, че според него го е заслужавал и при първата си кампания, без много да му мисли, взел, че излъгал. След това просто трябвало да повтаря лъжата. Аз му казах да направи публично самопризнание, защото „Сърцето“ не е нещо, за което можем да се лъжем. Но му казах също, че когато това стане, аз ще съм там, плътно до него. И онзи човек, чийто живот е спасил, също ще бъде там, за да разкаже как Симс му се е притекъл на помощ и е получил наранявания, докато го е спасявал. А пък аз ще заявя, че Симс е порядъчен и смел човек, но просто е взел грешното решение в разгара на една напрегната кампания.

Махоуни пресуши чашата си и се извърна със стола, за да погледне Демарко в лицето.

— Но нищо подобно няма да се случи. Симс смята да подаде оставка. Каза ми, че няма желание да прекара остатъка от живота си, търпейки обидите и подигравките на своите опоненти. Нито пък да подлага жена си и децата си на подобно унижение.

— Смяташ ли да кажеш на някого, че Симс не е награждаван с „Пурпурно сърце“?

— Не. Не и ако подаде оставка. Освен това съм сигурен, че той никога повече няма да спомене за това. — Махоуни помисли малко и продължи: — Политиката в тази страна се изроди в касапница, мамка му. В едни други времена Симс щеше да си признае грешката и хората да му простят. Но не и днес.

Махоуни си наля още една чаша бърбън.

— И така, какви добри новини ми носиш като утеха, че току-що загубихме единствения избираем конгресмен демократ от Алабама?

Демарко го изгледа. Махоуни беше човек, изтъкан от противоречия, и той отдавна се бе отказал да го разбира.

— Всъщност имам една наистина добра новина — каза той и му съобщи за телефонния разговор, който току-що бе провел с Елинор Добс.

— Слава богу, че поне тя е добре — каза Махоуни. — Що се отнася до Калахан... Ако се въргаляш с прасета, няма как да не се окаляш.

Достойна епитафия за човек като Калахан.

После Демарко разказа на Махоуни за предупреждението, което бе получил от Кастровата амазонка: ако още веднъж се опита да досажда на Кастро, най-вероятно ще бъде натопен за убийството на Калахан. Реакцията на Махоуни бе:

— Дрън-дрън. Нищо не може да ти направи.

Лесно ти е на теб да говориш, помисли си Демарко.

— Освен това ми каза, че ако продължаваш да се занимаваш с Кастро, някои от приятелите му от картелите, които също са вложили пари в „Дилейни Скуеър“, може да се занимаят с теб.

— Така ли? — отвърна Махоуни.

О, не! По тона му Демарко веднага позна какво е намислил.

Махоуни посегна към телефона на бюрото си, натисна едно копче и каза:

— Мейвис, искам среща утре с шефа на Агенцията за борба с наркотиците. Някакви мексикански наркопласъори перат пари през строителен обект в Бостън, искам да ги видя обесени за топките.

Той остави слушалката и се обърна към Демарко.

— Ще им покажа как се заплашва член на Конгреса.

Демарко затвори очи и мислено се помоли: милостиви Боже, отърви ме от този луд човек! Даваше ли си сметка Махоуни, че, заяждайки се с Кастро, рискуваше и двамата да бъдат убити?

ЕПИЛОГ

Хавиер Кастро знаеше, че ще умре. Не знаеше само колко мъчителна ще бъде смъртта му. Каква ирония: да се моли да го застрелят в главата, вместо да го измъчват с часове. Куршум в черепа беше за предпочитане пред безкрайни изтезания, пред рязане на плътта парче по парче, докато накрая сърцето не се пръснеше, неспособно повече да издържа на вълните от нечовешка болка.

Той се намираше в някаква конюшня някъде в Мексико — и той не знаеше точно къде. Вътре имаше четири празни ясли, повесени от куки седла и юзди, бали сено, струпани покрай една от стените; пръстеният под беше застлан със слама. До стената беше облежната желязна вила; Хавиер се молеше да не влиза в употреба. Беше привързан с въже за стол, а китките му бяха стегнати в белезници зад гърба. Бяха му сложили белезниците преди шест часа и вече не усещаше пръстите на ръцете си. До двойната врата на конюшната стояха на пост двама от бившите му бодигардове, оказали се предатели. Той седеше вече близо час в очакване — както предполагаше — да пристигне лудият му братовчед Пауло.

Последните шест месеца Хавиер се бе укривал в резиденцията си в Белиз, която бе купил като застраховка от руски петролен олигарх, изпаднал в немилост пред Путин, с надеждата никой да не може да го открие там. Къщата беше истинска крепост — с високи каменни огради и сложна алармена система, включваща детектори на движение, камери и подземен бункер, който само трениран сапърор би могъл да пробие. Той си бе казал, че единственият начин да се проникне през алармената система, каменните огради и четиримата бодигардове с узита, е сред тях да има предател — и се бе оказал прав.

Предишната вечер, докато спеше, Ла Леона — Мария Васкес — бе влязла в спалнята му, придружавана от двама бодигардове, корави мъже, които му бяха останали верни от години. Докоснала го бе с изящния си показалец и когато той бе отворил очи, за да види насочените пистолети на бодигардовете си, му бе наредила да стане и

да се облече. Самата Мария бе цялата в черно — с късо кожено яке, поло, плътно прилепнали джинси и маратонки „Рийбок“. Приличаше на Жената-котка от „Батман“, но беше по-красива. Хавиер предположи, че бе пресрещнала бодигардовете му, докато бяха излезли за провизии, и или ги бе подкупила, или бе заплашила семействата им, които още живееха в Мексико.

По какъв начин гениалната Мария го бе открила в Белиз, той не знаеше. Единственото хубаво в цялата история бе, че жена му не беше с него — откакто американските власти бяха започнали да разследват картела, той бе настоял съпругата и дъщеря му да се преместят в Швейцария в неголяма къща, която бе купил там и която американците не можеха да му вземат. Плащаше на охранителна фирма хиляди долари месечно, за да ги пазят.

Докато се обличаше, Хавиер каза на Мария:

— Каквото и да ти плаща Пауло, аз ще го утрия.

— Моля те, Хавиер — беше отговорът, — не се унижавай.

На излизане от къщата той видя труповете на другите двама бодигардове, проснати на пода. И двамата бяха застреляни в гръб — вероятно с пистолети, снабдени със заглушители, понеже не беше чул изстрели. Той допускаше, че двамата, подкупени от Мария, ги бяха убили, преди да я пуснат в къщата.

След това му сложиха белезници, качиха го в голям черен джип и го откараха до частно летище, където ги очакваше малък реактивен самолет. По време на полета Мария му показа списък на банките, в които той държеше парите си; единственият начин, по който би могла да се сдобие с тази информация, беше от адвоката му или от личния му счетоводител, като един Господ знаеше какво им бе причинила, за да ѝ разкрият тази информация. Когато му каза да ѝ даде паролите, за да източи парите от сметките му, Хавиер се подчини без колебание. Ако не го бе направил, тя щеше да започне да го изтезава.

Парите в сметките му възлизаха на около 120 милиона долара; всичките му останали активи бяха в недвижими имоти или вложени в бизнес начинания и дялове от фирми и Мария го знаеше. Братовчед му щеше да се затрудни в присвояването им, а може би и нямаше да се опита да го направи. В списъка на Мария липсваха и едни 25 милиона в златни кюлчета, заровени във вътрешния двор на резиденцията му в Мексико Сити; единствено той и жена му знаеха за златото. Донякъде

го утешаваше мисълта, че Даниел и дъщеря им нямаше да останат без пари. След като Хавиер ѝ предостави исканите данни за банковите си сметки, Мария поработи известно време на компютъра си. Вероятно проверяваше информацията или превеждаше парите от сметките му в своите, след което поспа блажено до кацането на самолета, без нищо да смуцава съвестта ѝ.

Самолетът се приземи на едно частно летище в Синалоа, ползвано от картела. Преди Хавиер да слезе, върху главата му бе нахлузена качулка, след което бе качен на друг джип, който ги чакаше на пистата. От там го откараха право в конюшнията, където се намираше сега. В очите на изменилите му бодигардове се четеше разкаяние. Той понечи да ги наругае, че се бяха оказали такива неблагодарни подли псета, но се отказа. Къде ли беше Мария? Сигурно бе отишла да вземе братовчед му.

Неприятностите на Хавиер Кастро бяха започнали преди седем месеца, почти веднага след като си бе помислил, че се е справил успешно с проблема Калахан. Федерална работна група начело с Агенцията за борба с наркотиците със съдействието на министерствата на финансите и правосъдието на САЩ започна да проследява паричните потоци, минаващи през сметките на регистрирания на Кайманите инвестиционен фонд, който бе използвал, за да влага пари в „Дилейни Скуеър“. С помощта на хора от ръководството на въпросния фонд, предпочели да съдействат, вместо да влязат в затвора, американското правителство бе успяло да идентифицира имоти и банкови сметки в Съединените щати, в които картелът бе вложил значителни суми.

До момента американците бяха иззели недвижими имоти на картела за над триста милиона долара на територията на САЩ, включително луксозния апартамент на дъщерята на Хавиер в Ню Йорк. Конфискувани бяха три частни самолета, всеки струващ по около двайсет и пет милиона, и бяха замразени банкови сметки с почти четиристотин милиона в тях. Сметките се водеха на имената не само на членове на картела, но и на съдии, политици и полицейски служители, които бяха подпомагали картела през годините. Един допълнителен проблем, причинен от разследването, бе, че огромни купища пари в брой, складирани в тайни скривалища от двете страни на границата, мухлясваха, понеже никой не смееше да припари до тях.

Правителството на САЩ издейства и съдебна заповед за замразяване на „Дилейни Скуеър“ до приключване на следствието, а когато американската банка, кредитирала Калахан, научи, че е съфинансирала проект, в който се перат пари на мексикански наркокартел, тя отказа да отпусна каквито и да било по-нататъшни кредити за неговото приключване. Сега на мястото, където някога се бе издигала сградата с апартамента на Елинор Добс, зееше дупка, от която още дълго време нямаше да израсне нищо.

Когато започна разследването за пране на пари, Хавиер се свърза с един свой източник в агенцията, на когото плащаше от години, и той го осведоми, че всичко става по инициатива на конгресмен Джон Махоуни, когото Хавиер си бил позволил да заплашва. Какво безобразие! Хавиер бе изпълнил буквално желанията на Махоуни по отношение на Калахан, и при това нито веднъж не го бе заплашил! Поне той не смяташе предупреждението си до Демарко за заплаха. Просто бе помолил Мария Васкес да му предаде, че ако Махоуни не остави картела на мира, хора като лудия му братовчед ще го подгонят — но никога не бе споменавал, че самият той ще тръгне да му отмъщава!

Едва сега Хавиер си даде сметка — твърде късно, за съжаление, — че може би не трябваше да убива Калахан; трябваше просто да го принуди да се оттегли от „Дилейни Скуеър“. И още нещо: не трябваше да се опитва да сплаши Махоуни, показвайки му колко лесно би могъл да натопи Демарко за убийството на Калахан. Махоуни очевидно не се интересуваше какво ще се случи с Демарко; за него той беше просто слуга. Единственото, което го интересуваше, бе, че е недопустимо човек с неговата власт да бъде сплашван. Този нещастник беше опасен егоист и сега неговият егоизъм щеше да струва живота на Кастро, точно както бе струвал и този на Калахан.

Откакто американците започнаха да конфискуват пари и недвижимо имущество, братовчед му бе изпаднал в ярост. Обаждаше му се по телефона и крещеше, че той — Хавиер — бил длъжен да обезщети всички, изгубили вложенията си. А Хавиер не разполагаше с достатъчно пари, за да ги обезщетява — освен ако не държеше да се превърне в просяк, какъвто нямаше намерение да става. Той заяви на братовчед си, че не по негова вина американците бяха успели да идентифицират активи на картела в Съединените щати. Виновни за

това били хората от инвестиционния фонд на Кайманите и счетоводителите на картела. Той предложи да възстанови на Пауло петнайсетте милиона, които бе изгубил в „Дилейни Скуеър“, но това в никаква степен не умилостави лудия му братовчед. Ето защо Хавиер накрая избяга в Белиз, без да знае какво ще предприеме оттук нататък. Надяваше се, че може да му излезе късметът братовчед му след време да бъде арестуван или убит, за да не му се налага да живее вечно в изгнание, но този път късметът му бе изневерил.

Хавиер не бе виждал Пауло Кастро от близо две години и когато братовчед му най-после се появи, той едва го позна — толкова зле изглеждаше. Пауло беше висок мъж, близо метър и деветдесет, и като млад бе имал телосложение на тежкоатлет, натъпкан със стероиди. Сега приличаше просто на петдесетгодишен дебелак. Но не само физически бе деградирал. Хавиер бе чувал, че братовчед му пиел много и смъркал кокаин. Лицето му беше подпухнало, кожата червена и на петна, очите му кървясали, сякаш от дни не беше спал. Освен това с годините бе станал още по-кръвожаден и непредвидим. При най-малката провокация изпадаше в неконтролируема ярост; Хавиер бе чул, че смачкал с бейзболна бухалка черепа на един от най-близките си сътрудници само защото закъснял за среща. Освен това бе развил болезнена параноя — най-вероятно в резултат от алкохола и наркотиците — и убил няколко души по подозрения, че разговарят с федералните, макар да бе невероятно някой от хората му да поеме такъв риск. Пауло Кастро се бе превърнал в ранена мечка гризли, всяваща ужас у всички наоколо с дългите си остри нокти.

Ето защо Хавиер се изненада, когато Пауло влезе в хамбара и просто седна върху една бала сено. Очаквал бе още с появата си да се нахвърли с юмруци върху него, да крещи и буйства, но нищо подобно не се случи. Просто седеше и дишаше тежко, и тогава Хавиер разбра, че братовчед му е толкова пиян, че ако не беше седнал, може би щеше да падне.

С Пауло дойдоха още двама бодигардове, с което станаха общо четирима. След тях влезе и Мария Васкес, облечена в същите дрехи както предишната нощ, когато го бе отвлякла. Тя го огледа — съчувствено, както му се стори, — след което отиде и се облегна на

стената до подпряната вила. Комбинацията от смъртоносния инструмент, меднорусата ѝ коса, черните дрехи и яркочервеното ѝ червило накара Хавиер да си помисли: любовница на дявола.

Последният, който влезе в конюшната, беше Игнасио Рохо. Към седемдесетгодишен, Рохо беше слаб, с очила и ръце, изкривени от тежък артрит. Както винаги, беше с тъмен костюм и бяла риза с разкопчано горно копче, без вратовръзка. Той беше нещо като оперативен мениджър на картела и движеше всички дела, тъй като Пауло нямаше търпението да се занимава с детайли. Докато Рохо работеше за него, Хавиер винаги го бе уважавал за това, че се задоволяваше с отредената му роля. Нямаше никакво желание да оглави картела, защото съзнаваше, че онзи, на чиято глава беше короната, имаше и мишена, нарисувана на гърба си.

Рохо се огледа и застана до Мария Васкес, а Мария, която си даваше сметка за възрастта му и за болните му стави, щракна с пръсти и каза на единия от бодигардовете:

— Донеси онзи сандък на сеньор Рохо да седне.

Щом чу заповедта, бодигардът се втурна да я изпълни.

Пауло понечи да каже нещо, но се задави в гръмки кихавици. Хавиер беше забравил за алергиите на братовчед си. Когато най-после се успокои, Пауло каза:

— Това гадно сено... Защо точно тук решихме да го направим?

— Беше удобно — отвърна Мария.

— Удобно за кого? — сопна се Пауло.

Мария не се извини, което изненада Хавиер, но междуременно Пауло отново насочи вниманието си към него.

— Братовчедо — каза той, — ти ми загуби много пари. Причини ми големи неприятности.

Макар да знаеше, че е безнадеждно, Хавиер отвърна:

— Само ми кажи как мога да изкупя вината си пред теб, Пауло.

Пауло се изсмя, после отново започна да киха. При различни обстоятелства може би щеше да е комична гледка. След като престана, Пауло каза:

— Трябва да се махна от тук. Ей, ти! — обърна се той към един от бодигардовете. — Имаш ли нож?

— Да, сеньор — отвърна мъжът.

— Иди да му избодеш очите. Отрежи му ушите. И носа. Побързо! — После се обърна към Хавиер. — Като приключи с лицето ти, ще ти отреже главата и ще я прати по пощата на жена ти. Тя винаги ме третираше като слуга.

Но бодигардът не помръдна. Вместо това погледна очаквателно към Мария Васкес.

— Какво зяпаш, дяволите те взели! — повиши глас Пауло. — Изпълнявай, каквото ти казах!

Никой не му отговори, а Игнасио Рохо се обърна към Мария.

— Хайде, да приключваме.

— Да — каза тя.

Мария погледна един от мъжете, който бе застанал зад Пауло, и му кимна. Преди братовчед му да реагира, мъжът извади берета и го простреля в тила. Дебелият Пауло падна по лице върху сламата на пода.

Хавиер притвори очи. Не можеше да повярва, че всичко това се случваше. Може би все пак му бе писано да оцелее? По всичко личеше, че Мария, със съгласието на Рохо, бе решила, че е време да поеме картела в ръцете си, и не се съмняваше, че всички в организацията ще се зарадват на тази промяна. Добрата новина за него беше, че и Мария, и Рохо бяха разумни хора, с които можеше да се говори и да се стигне до взаимноизгодно решение. Мария вече му бе отнела сто и дващест милиона, но ако искаше още, той с удоволствие щеше да ѝ ги даде.

— Благодаря ти, Мария — каза той. — А сега ми кажи какво да направя, за да изкупя вината си пред теб.

Мария го изгледа продължително, после поклати глава.

— Дай ми пистолета — каза тя на бодигарда, който бе застрелял Пауло.

Мъжът ѝ го подаде и Мария пристъпи бавно към Хавиер. Макар и почти на четирийсет, тя беше красива, както винаги.

— Мария — каза Хавиер. — Не ме интересуват парите, които ми взе днес. Изобщо не ме интересуват.

— Съжалявам, Хавиер — отвърна тя. — Сега казваш, че не те интересуват, но ти си умен мъж, при това безскрупулен. Боя се, че докато си някъде наоколо, няма да се чувствам сигурна. — Тя му се

усмихна с тъжната си, печална усмивка и добави: — Толкова много нещастие заради една упорита старица.

След което отговори на молитвата му отпреди време и го застреля в главата.

Демарко изгребваше навалелия през нощта три педи сняг от тротоара пред къщата си във Вашингтон. Това бе третият обилен снеговалеж за януари и той вече си мечтаеше един ден да може да прекарва зимите си във Флорида. Беше по дебел вълнен пуловер, джинси и ботуши. На главата си беше с черна плетена шапка, с която знаеше, че изглежда като някакъв главорез. Кое го накара да се запита дали авторката на любовни романи, която си бе наумила, че приличал на Бруно, отрицателния ѝ герой, вече бе довършила тъпата си книга.

Докато се навеждаше да загребе още една лопата сняг, той чу потракване на вериги за сняг и вдигна глава точно в момента, когато една патрулна кола на вашингтонската полиция се зададе по улицата право към него. Той усети как пулсът му се ускорява. През седемте месеца, откакто Махоуни бе задействал разследването на Кастро, пулсът му се ускоряваше всеки път, когато видеше униформен полицаи. Демарко се запита дали днес най-последно нямаше да го арестуват за убийството на Шон Калахан. Но патрулката не спря, а продължи шумно по пътя си.

Точно тогава телефонът му иззвъня и той свали ръкавиците си, за да бръкне в джоба си. Без да поглежда към дисплея, Демарко вдигна апарата до ухото си.

— Ало?

— Джо... — Женски глас, нисък и прелъстителен.

— На телефона — отвърна той, като се чудеше кой ли може да бъде.

— Мария. Помниш ли ме, от Бостън?

Няколко секунди той не се сецаше какво да каже.

— Мария, повярвай ми, никога няма да те забравя. Какво искаш?

— Исках само да ти кажа, че може да престанеш да се тревожиш.

— Че можете да ми лепнете убийство?

— Именно. Можеш да кажеш и на господин Махоуни, че е правилно разбран. Никой няма да му досажда повече. От гледна точка на картела или може би следва да кажа, от моя гледна точка, случилото се през последните месеци е нормална цена за правене на бизнес. Време е да гледаме напред.

— Наистина ли? — каза Демарко. — И Хавиер Кастро няма нищо против? Все пак от това, което чувам, той е загубил доста пари.

— Там, където се намира сега, на Хавиер не му трябват пари.

На Демарко му трябваха няколко секунди, за да осъзнае чутото.

— Разбирам — отвърна той. — А револверът, с който... нали разбираш...

— А, револверът ли? Револверът е... така да се каже, рециклиран. Не го мисли.

— Радвам се да го чуя.

— Е, това е, което имах да ти кажа, Джо. Но ако някога отново имаш път към Мексико, а тук сега е много красиво, температурата е около двайсет и пет градуса, няма нито един облак в небето, ако имаш път насам, звънни. По някаква причина ми е трудно да намеря с кого да излизам тук и ще се радвам да се видим.

След тези думи тя се засмя и затвори.

БЕЛЕЖКИ И БЛАГОДАРНОСТИ

Идеята за тази книга ми дойде от една снимка в „Сиатъл Таймс“ на възрастна жена с жълт дъждобран, протестираща срещу някакъв строителен предприемач, който се опитвал да изхвърли наемателите от жилищна сграда в квартал в Сиатъл. Тя стана първообразът на Елиноор Добс.

Историята за мултимилionера — собственик на жилищни сгради за отдаване под наем, който получил стотици актове за лошо поддържане на апартаментите в тях, при това без да претърпи каквито и да било сериозни правни или финансови последици, бе вдъхновена от статия, която открих в интернет. Искях да покажа, че в реалния живот предприемачи/ хазяи като Шон Калахан често могат безнаказано да нарушават правата на наемателите си.

Измисленият от мен „Дилейни Скуеър“ е почерпен от действителен проект на име „Бостън Лендинг“. Доколкото ми е известно, там предприемачът не е извършил нищо подобно на стореното от Шон Калахан.

Специално искам да благодаря на Джери Лакайл. Джери е участвал в строителни проекти в Сиатъл и ми отдели невероятно много време, за да ме образова по финансовите аспекти на един мащабен проект. Целият процес е далеч по-сложен, отколкото го описвам в книгата, и ако съм предал нещо неточно, вината е моя, а не на господин Лакайл.

Искам да благодаря също на Робърт Киршнър, мой приятел строителен инженер, за неговите консултации относно големите проекти и неща като нарушения на мерките за безопасност. Съвсем неотдавна Боб ме посъветва и да добавя няколко стратегически разположени носещи греди под верандата на къщата ми, за да не танцува под краката на гостите ми — но това е друга история.

Как наркокартелите перат огромни суми пари, а правителството на САЩ издирва и изземва активите им, е тема, по която се е писало много. В една статия от 2008 г. се разказва как за период от четири

години Министерството на правосъдието на САЩ е иззело активи на стойност 1,6 милиарда долара. И, което е още по-интересно, моят редактор от „Гроув Атлантик“ Джеймисън Столц ми изпрати линк към статия, в която пишеше как банката „Ейч Ес Би Си“, със седалище в Лондон и с офиси в осемдесет страни по света, била глобена 1,9 милиарда по обвинения в пране на милиарди долари на латиноамерикански картели. По-конкретно в статията се казваше, че банката била „пропуснала да проследи“ — каквото и да значи това — парични преводи на стойност 670 милиарда долара и закупуването на 9,4 милиарда в американска валута. Така че, както съм отбелязал и в книгата, тук става дума за огромни суми, а както обикновено се случва, bankerите плащат глоби, които за тях са капка в морето, да не говорим, че досега нито един banker не е влязъл в затвора.

По отношение на военните медали бях шокиран да науча колко често се намират хора, които най-нагло лъжат за военната си служба и за медалите, които никога не са получавали. Не чак толкова ме изненада фактът, че много хора мамят, за да получат материална изгода — като онзи мъж, споменат в книгата, който измъкнал от Асоциацията на ветераните 200 хиляди долара, защото винаги се намира по някой хитрец, който да открие вратичка в системата.

И още нещо. Неотдавна на някакво събитие ме питаха дали наистина вярвам, че хората в Конгреса са толкова корумпирани, колкото често ги изкарвам в книгите си. Докато заедно с редактора ми работехме по подготвянето на тази книга, бившият председател на Конгреса Дейвид Хейстърт бе арестуван, че е излъгал ФБР за подкуп в размер на 1 милион долара (от обещани 3,5 милиона), за да накара някого да си мълчи за извършено сексуално престъпление. Докато пишех тази книга, фактите по случая „Хейстърт“ още се изясняваха, но три неща привлякоха интереса ми. Първо, макар че моят герой Махоуни е базиран в много отношения — по външен вид, по това, че е от Бостън, както и че е демократ — на някогашния председател на Конгреса Тип О’Нийл, той поразително прилича физически и на републиканеца Хейстърт. Второ, когато Хейстърт започва кариерата си в Конгреса, се смята, че цялото му състояние е възлизало едва на 270 000 долара. Откъде е събрал толкова пари, че да плати на някого 3,5 милиона подкуп? И накрая, Хейстърт е просто последният от една дълга поредица политици, осъдени за едно или друго престъпление.

Докато събирах материал за тази книга, попаднах на информация за един конгресмен (от Демократическата партия), който бил признат за виновен от федерален съд по шестнайсет обвинения в „искане на подкупи, измами с парични преводи, пране на пари, възпрепятстване на правосъдието, рекет и престъпен заговор“. Само от прочитането на обвинителния акт човек би си помислил, че става дума за мафиотски бос, а не за американски законодател. И така, наистина ли Конгресът е такъв източник на корупция, за какъвто го смятам? Може би не, но със сигурност институцията е достатъчно корумпирана, за да ме охранява с идеи за книгите ми, докато съм жив.

И накрая, искам да благодаря на моя син Кийт, че пътува с мен до Бостън и ми помогна със събирането на материал за книгата. Двамата се разхождахме из града и оглеждахме местата, които съм описал в нея: хотел „Парк Плаза“, „Копли Плаза“, ресторантите „Уорън“ и „Ландсдаун“ и, разбира се, стадиона „Фенуей“. Отидохме с кола и до Роуд Айланд, където след тричасово шофиране открих Пайн Орчард роуд, макар че в книгата леко съм изменил мястото, за да подхожда за срещата между Демарко и братята Макнълти. Най-забележителното в цялото това пътуване беше италианският ресторант в Норт Енд, където синът ми разговаряше с келнерите, докато аз се тъпчех с храна.

{TEXT:-2}

Издание:

Автор: Майк Лосън

Заглавие: Отмъщението на конгресмена

Преводач: Боян Дамянов

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ АД, Велико Търново

Излязла от печат: 04.05.2017

Редактор: Свилена Господинова

Технически редактор: Вяра Николчева

Коректор: Симона Христова

ISBN: 978-954-769-428-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8336>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.